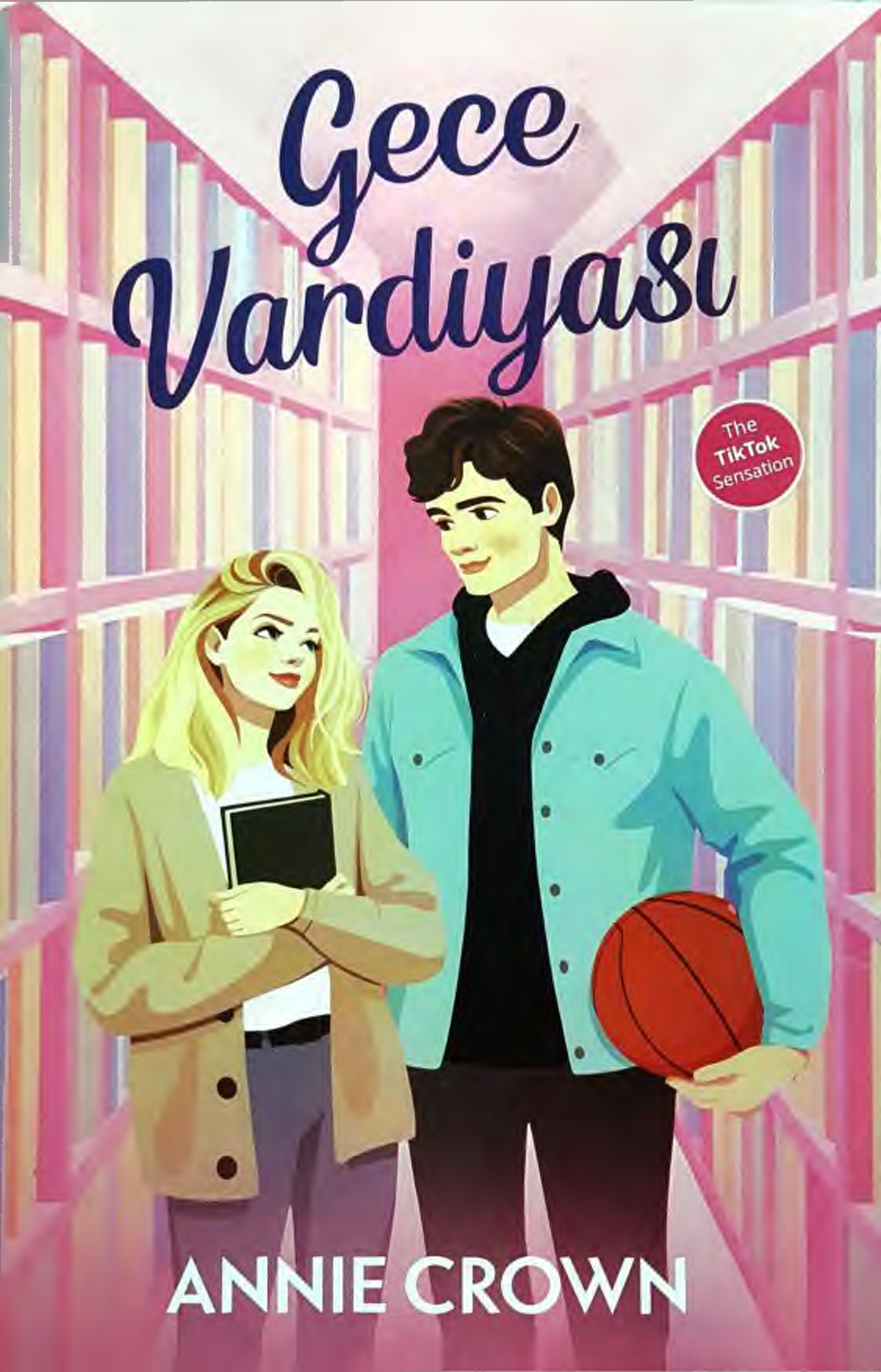
Gece Vardiyası

ANNIE CROWN

Bir kitapkurdu ve basketbol oyuncusunun yolları kesişirse...

Yalnız takılmayı seven **Kendall Holiday**, cuma akşamlarını kütüphanede gece vardiyasında çalışıp, fırsat buldukça aşk romanları okuyarak geçirmeyi ve kendini kitap kurgularında kaybetmeyi tercih eder.

Ancak bu durum, basketbol takımının kaptanı **Vincent Knight**, yaralı bileği, asık suratı ve nefret ettiği bir ders için şiir önerilerine ihtiyaç duyarak ortaya çıktığında değişir. Uzun boylu, yakışıklı ve hazırcevap olan Vincent, Kendall'ı daha önce kimsenin zorlamadığı gibi zorlar.

Kendall farkında olmadan başrolünde kendisinin olduğu aşk romanına balıklama atlar fakat bir sorun vardır:

Gerçek hayatta mutlu bir sona ulaşmak, klişe dolu romanlardan çok daha fazla doğruluk gerektirir.

"Bu romantik, seksi ve eğlenceli kurguyu elinizden bırakmayacaksınız."

— *New York Times* çoksatan yazarı,
ANNA TODD

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

Gece Vardiyası

ANNIE CROWN

ÇEVİRİ:
ÇİĞDEM KÖFÜNCÜ

Duzenleme
Ny.ozlem

EPHESUS

Ninova

Hayalperestler için.

Bir

Hava karardıktan sonra kütüphaneleri hep sevmişimdir.

Clement Üniversitesi'ndeki yirmi dört saat açık ve tek olan bu kütüphane Pinterest panolarını ya da Instagram seyahat hesaplarını süsleyen mermer zeminlere ve katedral tavanlara sahip olmayabilirdi ama yine de kampüsteki en sevdiğim yerlerden biriydi. Modası geçmiş mobilyalara, şüphe uyandıran halı lekelerine, sahte eğrelti otlarına ve her yere sinmiş bayat kahve kokusuna rağmen ay ışığının cam tavandan merkezi atriyuma[1] sızıp aşağıdaki çoğunlukla boş olan masaları yumuşak mavi bir ışıltıya dönüştürmesinde büyülü bir şeyler vardı.

Cuma gecesi saat onda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Tabii ki hiçbir şey yapmadan para kazanmak da işime geliyordu.

Vardiyamın başında, dağılan kitapları toplamak için ikinci ve üçüncü katlarda tur attım ve bu da on beş daki-

[1]Bina içinde, genellikle cam tavanla aydınlatılan geniş ve yüksek boşluk. (Editör Notu)

kamı aldı. Şu an büyük kalıp örgü hırkama sarınmış hâlde kitapların ödünç verildiği masada oturuyordum. Ekim sonuydu, -her zamanki ara sınav telaşını geride bırakmıştık- bu yüzden atriyumdaki masaların etrafına dağılmış sadece birkaç kişi vardı: Dizüstü bilgisayarlarının ekranına odaklanmış görünen beş veya altı öğrenci, gitmek için toparlanan bir grup kız ve masaüstü bilgisayarlardan biri ile ilk denemede istediğinizi asla yazdıramayan eski fotokopi makinesi arasında gidip gelen bir çocuk.

Yakında kütüphane hayalet bir kasabaya dönüşecekti ama kampüsün içi öğrencilerle doluydu. Bazıları gece derslerinden yurtlara geri dönüyor ancak çoğu ev partileri aramak için oynadıkları oyunlardan ayrılıyordu. Sarhoş kahkahaları ve bağırışları avluda yankılanıyor, kütüphanenin camlı ön kapılarından içeri giriyordu. Sanki bir hayvanat bahçesinde camın diğer tarafındaymışım gibi tarafsız bir merak duygusuyla, masadaki sandalyemin önünden tökezleyerek geçmelerini izledim.

Ziyaretçi miyim yoksa ziyaret edilen hayvan mıyım, anlayamadım.

Belki de bu uzun ve sessiz gece vardiyaları sırasında kendimi yalnız hissetmeliydim ama hissetmiyordum. Özellikle de etrafım kitaplarla çevriliyken. Ve hayatımın geri kalanı bu kadar gürültülü, parlak ve kaçınılmaz bir şekilde telaşlı geçerken, *kesinlikle* hayır.

Ayrıca, tamamen yalnız sayılmazdım. Amirim olan ve gecelerini Clement'ta geçiren kütüphanecim Margie vardı ki tam zamanında yanımda belirip masaya bir yığın ağır cilt bıraktı. Margie benden bir karış kısa ve benim üç katım yaşında olabilirdi ama bir eğitim çavuşunun kol gücüne ve mantıklı tavrına sahipti.

"Bunlar teslimat kutusunun dışında, yerde duruyordu," dedi. "Görünüşe bakılırsa onları *kutuya koymak* çok zahmet istiyor."

"Tembel insanlar. Ben hallederim."

Ödünç verme masası, ödeme ve iade işlemlerini gerçekleştirmek için beş istasyonu barındıracak kadar uzundu. Gün boyunca tüm masada görev alacak yeterli öğrenci olurdu ama bu gece sadece ben ve Margie vardık. Kütüphanenin kayıt tutma sistemine giriş yapmak için bilgisayarı açarken o korkunç yükleme ekranını görünce iç çekip çenemi avucuma koydum.

Clement Üniversitesi'nin milyar dolarlık bağışları olabilirdi ama kablosuz ağımızın güvenilmez olduğunu herkes bilirdi.

Atriyum kızları sonunda masamın önünden geçip kapıya doğru yürüdüler, bazıları yanımda durup boş kahve bardaklarını çöpe attı. Sohbetlerinin bir kısmını işitebildim.

"—profesör pazartesiye kadar kitabın tamamını okumamızı istiyor."

"İstediğin zaman dersi ekebilirsin..."

"Ah, kahretsin, telefonum bozuldu."

"Arkadaşlar, Georgia az önce bana mesaj attı. Basketbol takımının evinde parti olduğunu söylüyor. Önce onun evine gidelim mi? Tekilası var."

"Sezonun başlamasına bu kadar az zaman kalmışken parti vermemeleri gerekmez mi?"

"Evet, bu çok gizli. Sadece davetliler katılabiliyor. Bende hâlâ içecek hafif bir şeyler kalmış olabilir—"

"Cidden, birinin şarj cihazını ödünç alabilir miyim?"

Kapı kızların arkasından kapandı ve boğuk çıkan sesleri iyice duyulmaz oldu. Ortam yine sessizleşti. Gözlerim önümdeki yükleme ekranından telefonuma kaydı. Eğer basketbol takımı gizli bir parti veriyorsa, oda arkadaşlarım Harper ve Nina da oraya kesin giderdi. Bu da önümüzdeki birkaç saat içinde sarhoş mesajlar alacağım anlamına geliyordu.

Birinci sınıf yurtlarında üç kişilik bir odaya tıkıldığımızdan beri birbirimizden ayrılmaz olmuştuk. Artık üçüncü sınıfta olduğumuz için birbirimizin farklılıklarına saygı gösterme konusunda ustalaşmıştık. Harper teatral yapımları veya üç perdelik oyunları tartışmaya dayanamazdı. Nina, antrenman kıyafetleri ve Clement'ın spor salonundaki terli vücutlardan oluşan kalabalığa göğüs germeyi içeren hiçbir şeye dayanamazdı. Ben de çok fazla insanın, ılık biranın ve kulak zarını patlatacak derecede yüksek sesle çalınan berbat müziklerin olduğu üniversite partilerine dayanamazdım. Bu yüzden cuma günleri Harper ve Nina dışarı çıkıp kendilerini mahvederken ben kütüphanede gece vardiyasında çalışır, böylece birkaç saat huzur ve sessizliğe erişirdim.

Bu mükemmel bir plandı.

Yükleme ekranını geçip kütüphanenin kayıt tutma sistemine girdiğimde Margie'nin bana verdiği kitapları işlemem beş dakika sürdü. Şu anda gündemimde başka bir şey olmadığından sandalyemi geriye itip sırt çantama uzandım. İçinde genellikle gece vardiyası için getirdiğim her şey mevcuttu: Dolu termosum, odamın anahtarı ve

kütüphanenin ön kapısının anahtarının bir kopyası, çeşitli atıştırmalıklarla dolu plastik bir torba (asansörün oradaki otomat makinesi yine bozuk olursa diye) ve en önemlisi haftanın kitabı.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için son bir kez etrafa bakıp *Mafya Prensesi'ni* gizlice sırt çantamın derinliklerinden çekip aldım.

Kapak kötüydü. Aşk romanlarına çıplak erkek gövdeleri koyma kararını kimin verdiğini bilmiyordum ama kodaman bir pazarlama yöneticisinin bu kitabı herkesin içinde okumaktan utanmamı ve bir e-okuyucu satın almak zorunda kalmamı istediğine dair gizli bir şüphe duyuyordum. Kapağı açıp başparmağımı kırışıklığa bastırdığımda istemsizce kızardım ve kitap tutkunu genç bir kadın ile ona tapan ukala alfa erkeği hakkındaki başka bir hikâyenin üçüncü bölümüne geri döndüm.

Oda arkadaşlarım bana umutsuz romantik derdi. Öyle desinler. Yalnız bir münzevi olarak anılmaktan daha hoştu.

"Kendall."

İrkildim ve kitabımı kucağıma itip masanın altına sakladım. Margie benimle ön kapıların arasında duruyordu, ana anahtar halkasını karıştırmakla o kadar meşguldü ki kollarımın ne kadar tuhaf göründüğünü ve yüzümün ne kadar kırmızı olduğunu fark etmedi. Arkasında bilgisayarla fotokopi makinesi arasında gidip gelen zavallı çocuk vardı. Saçlarının diken diken oluşuna ve yüzündeki mutlak yenilgi ifadesine bakılırsa işlerin pek de iyi gitmediğini tahmin ettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yazıcı yine çalışmıyor," dedi Margie. "Bu genç adamı makinelerinden birini kullanmasına izin vermek için mühendislik kütüphanesine götüreceğim. On beş dakika sonra dönerim."

Margie, sorun yaşayan üniversite öğrencisini ön kapıdan dışarı çıkarttı. Onlar gider gitmez kitabımı çıkarıp heyecandan sersemlemiş bir hâlde sandalyeme gömüldüm.

Gecenin bu kadar erken bir saatinde on beş dakika kesintisiz okuma zamanı bulduğuma inanamıyordum; genellikle ayaklarımı uzatıp rahatlamak için gece yarısına kadar beklemem gerekirdi.

Mafya Prensesi çığır açan bir edebî eser değildi ama bir aşk romanından beklediğim şey de tam olarak buydu. Kahramanımız kıvrak zekâya sahip bir avukat, mızmız ya da yaşayamayacak kadar aptal olmayan bir kadın ve diğer kahramanımız olan adamsa eski bir sokak dövüşçüsü ve mafya döneği olan ve ayaklı bir tehlike işareti olacak kadar sahiplenici biri. İkisi de akıllı. İkisi de baskın. Ayrıca bu sadece üçüncü bölümdü ve çok iyi yazılmış iki dövüş sahnesi vardı. Bu iyiye işaretti. Harika dövüş sahneleri yazan yazarlar *diğer* fiziksel sahnelerde genellikle yaratıcı olurlardı ve eğer başroller arasındaki şakalaşma ve hararetli bakışlar bunun bir göstergesiyse, hayatım boyunca okuduğum en ateşli seks sahnelerinden biri olabilecek şeye hızla yaklaşıyordum.

Kitaba o kadar dalmıştım ki ön kapıdaki öğrencinin kimlik kartıyla, turnikelerin birinden bip sesi çıkarıp geçtiğini zar zor duydum. Belki de az önce giden, unuttuğu su şişesini veya telefon şarj cihazını almaya gelen kızlardan biriydi. Veya belki de çıktı alması gereken o çocukla Margie gelmişti. Kafamı kaldırıp bakmalıydım. Ama avukat ve

rakibi asansörde yalnızlardı, aralarındaki cinsel gerilim elektrik gibi çatırdıyordu, nefesleri ağırlaşıyor ve...

Masamın üzerine bir gölge düştü.

Gözlerimi isteksizce kaldırdım.

Masanın diğer tarafında duran çocuk uzun boyluydu. Gerçekten çok uzundu. Ona doğru düzgün bakmak için başımı geriye doğru yatırdım. Ah. *Ah.* Son derece tehditkâr ve güzeldi. Kısa kesilmiş koyu renk saçları ve çekik kahverengi gözleri vardı. Beni ancak düşmanca olarak tanımlayabileceğim bir bakışla izleyen o gözler.

Kalbim deli gibi atarken onu fark ettiğim an mideme kramp girdi.

Onu tanıyordum. Hiç konuşmamıştık ama onu uzaktan kampüste ve ara sıra ekranlarda görürdüm. Clement'ın basketbol takımının yıldızıydı. Tüm spor yayıncılarının ve basketbol fanatiklerinin ilk turda zirve yapacağını tahmin ettikleri oyuncuydu o. Rakip oyun kurucusunun burnunu sağ eliyle attığı sert bir aparkatla kırdığı için geçen yılın en büyük maçından atılmıştı.

Vincent Knight.

İki

Devasa hırkamın içine sokulmuş, sarı saçlarımın yarısı dağınık bir şekilde toplanmış ve elimde bir aşk romanıyla öylece oturuyordum. Clement Üniversitesi'nin sevilen basketbol takımının en kötü şöhretli üyesiyle yüzleşmeye zihinsel veya fiziksel olarak hiçbir şekilde hazır olmadığımı söylememe gerek yoktu.

Vincent Knight ürkütücüydü. Bir üniversite sporcusundan çok, romanımdaki romantik eski mafya kahramanına benziyordu; belki sol kolunu destekleyen askı ve bileğine sarılı büyük destek hariç.

"Merhaba," dedim. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Vincent'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Sağ eli (askıda olmayan) öğrenci kimliğini o kadar sıkı kavramıştı ki avucunun içine oyulmuş olmalıydı.

"On dokuzuncu yüzyıl İngiliz şiirine ihtiyacım var."

Kütüphaneye uygun bir düzeye indirdiği sesinin tınısı sessizliği delip geçerek göğsüme çarptı. Ürpertimi bastırdım.

"Elbette. İkinci katta olacaktı. Eğer asansörden çıkıp işaretleri takip ederek sağa dönersen, tam arka tarafta—"

Vincent sözümü kesti. "Bana *belirli* bir kitap verebilir misin?"

Bu tamamen standart bir istekti. Sözcüklerden damlayan öfke de yeni bir şey değildi. Finallerde gördüklerimle karşılaştırıldığında, insanlığın en kötü yanını ortaya çıkaran uyku yoksunluğu ve çaresizliğin birleşimi sönük kalırdı. Çaresiz bir basketbolcu benden bir kitap tavsiyesi istediği için oturduğum yerde utançtan erimemin hiç yeri değildi.

Birdenbire elimdeki aşk romanını hatırladım.

Sandalyemi öne doğru yuvarlayıp kitabı kapatırken istemsizce kızardım, kitabı kucağıma doğru bastırdım ve Vincent Knight'ın baş aşağı okuyamaması için dua ettim.

"Gece kütüphanecimiz şu anda dışarıda," dedim ona en kibar müşteri hizmetleri sesimle. "Onun geri dönmesini beklemek mi istersin, yoksa..."

"Sen nitelikli değil misin?"

Ses tonundaki sertliği karşısında ağzım aniden kapandı. Vincent Knight istediğini elde etmek için küçümseyici ifadeler kullanmaya ve sadece sahada gördüğüm sert bakışlarını sergilemeye alışkın olmalıydı. İtiraf etmeliydim ki cüssesinden, kimliğinin ağırlığından ve Clement'taki herkesin onun adını bilmesinden, kara gözlerinde parıldayan soğukkanlı zekâsından korkmuştum ama beni itip kakmasına izin verecek değildim.

"İngilizce onur programındayım. Yani aksine, *fazlasıyla nitelikliyim.*"

"Harika," dedi hiç etkilenmeden. "Yolu göster o zaman."

"Ne yazık ki huysuz çocukların ev ödevlerine yardım etmek için bu masayı bırakmak benim iş tanımımda yer almıyor."

Vincent'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Atriyumdaki masalara bir göz attı. Gece geç saatlere kadar çalışan iki ya da üç öğrenci dizüstü bilgisayarlarından başlarını kaldırmış ve sanki cuma gecesi dünyada görmeyi bekledikleri son yer burasıymış gibi okulumuzun basketbol takımının yıldızına bakıyorlardı. Bu da benim neden bir kolunun askıda ve acilen bir İngiliz şiirine ihtiyacı olduğunu merak etmeme yol açtı. Özellikle de ekibinin geri kalanının basketbol sahasında yasak bir parti düzenlediği düşünülürse.

Vincent tekrar bana dönüp içerlemiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Acaba bir istisna yapabilir misin? Sadece tek kolu sağlam olan ve gerçekten berbat bir gece geçiren biri için?"

Bu, gururunun küçük bir teslimiyetiydi ama yardım istemeye ya da huysuzluğundan dolayı özür dilemeye alışkın olmadığı açıktı. Ama Vincent bir an için pislik gibi davrandığını biliyor ve bir an önce durabilmeyi diliyormuş gibi görünüyordu. Bu tavrındaki bir şey keskin öfkemi yumuşattı.

Birbirimize baktık. Konuşma sırası bendeydi.

"Peki," dedim gönülsüzce. "Sanırım seninle geleceğim."

Bu sadece beş dakikamı alacaktı ve Lorenzo'nun Natalie'yi asansör duvarına yasladığını okumaktan başka yapacak pek bir şeyim yok gibiydi. *Mafya Prensesi'ni* ka-

pağı aşağı bakacak şekilde dağıtım masasına koydum ve insanlara on beş dakika içinde döneceğimi bildiren küçük tabelayı yerleştirdim.

Vincent'ın ne kadar devasa olduğunu ancak sandalyemden kalkınca fark ettim. Uzun boylu olması normaldi, sonuçta o birinci lig basketbol oyuncusuydu ama ben de yaklaşık 1,80 boyundaydım; bu yüzden benden daha uzun erkeklerle çok sık karşılaşmazdım. Bu durum canımı sıktı. Acele ederken anahtarlarımı su şişeme çarparak kaptım ve masanın etrafından dolaşıp Vincent'ın yanından geçerken kayışını yumruğuma sıkıca sardım. Burnuma çamaşır deterjanı ve baharat karışımı bir koku çarptı ve sonra onun ne kadar güzel koktuğunu, bana kendimi ne kadar küçük hissettirdiğini ya da bundan ne kadar hoşlandığımı kesinlikle düşünmedim.

Merdivenler atriyumun uzak köşesindeydi ama asansörlerdeki tutkulu seks hakkında okumaya sadece birkaç paragraf kaldığımı düşünürsek, kendimi Vincent'la aynı tuzağa düşürmemeyi tercih ederdim. İkinci kata çıkıp kitap labirentine avlanan hayvanlar gibi dalarak kitap yığınlarının arasından geçerken o da arkamdan geliyordu. Her zaman hızlı yürürdüm, bu yüzden Harper ve Nina geride kaldıklarında şikâyet edip sızlanırlardı ama Vincent -uzun adımlarıyla- şikâyet etmeden bana ayak uydurdu.

Kafası kıçına yapışık biri olabilirdi ama en azından yavaş değildi.

İngiliz edebiyatı bir köşeye sıkıştırılmıştı. Tepemizdeki floresanlardan biri yanmıyordu, kütüphanenin bu köşesi loş ve tuhaf bir şekilde samimi kalmıştı. Birisi kampüste sevişmek için özel bir yer arayacak olsa, burası en iyi yer olurdu. Vincent'la sevişeceğimizden değil tabii ki.

Tanrım, dedim. *Kendine gel.*

Müstehcen şeyler okuduğumda hep böyle olurdu.

"İşte başlıyoruz," dedim huysuzca. "İngiliz şiiri. Hepsi bir arada ama Google'ı nasıl kullanacağını bilmiyorsan ihtiyacın olan yüzyıldan bazılarını seçmene yardımcı olabilirim."

Vincent gözlerini devirdi. "Ne olursa ver."

Başımı yana eğip raftaki ciltleri taradım, içimden başlıkları ve yazarları okudum.

On dokuzuncu yüzyıl İngiliz şiiri, talepler açısından oldukça genişti. Kitabıma geri dönebilmem için bu işi hızlandıracaksak daha spesifik parametrelere ihtiyacım olacaktı.

"Bu hangi ders için?"

"Klasik İngiliz edebiyatı," dedi Vincent. "Pazartesi gününe kadar bir şiiri analiz etmemiz gerekiyor. Profesör ne tür olduğunu belirtmedi."

Yani gece yarısına kadar bitmesi gereken acil bir son tarih yoktu ama ekibinin geri kalanıyla partide olmak yerine yine de buradaydı. Neden yarın sabaha kadar bekleyip Clement'taki diğer tüm lisans öğrencileri gibi akşamdan kalma bir hâlde gelmemişti?

Vincent'a dikkatle baktım, gözlerim darmadağınık saçlarının ve koyu renk gözlerinin altındaki hafif gölgelerin üzerinde oyalandı. Sekiz saat uykuya ve güzel bir kahkahaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Belki de bu ödev hakkında belli etmek istediğinden daha fazla endişeliydi. Ya da belki de huysuz tavrının sorumlusu kolundaki askı ve yaklaşan basketbol sezonuydu. Eğer telefonum yanımda

olsaydı Harper ve Nina'ya gizli bir mesaj gönderip ellerinde herhangi bir bilgi olup olmadığını öğrenebilirdim.

Ama telefonum aşağıdaydı ve Vincent uzun boyu, düşünceli tavrı ve etrafımızdaki kitaplara bakarken gözle görülür bir tedirginlikle yanımda duruyordu.

İç çekişimi bastırdım. *Teker teker gelin.*

"Hangisini tercih edersin?" Raftan birkaç tanesini -Byron, Wordsworth, Blake- alıp onun onayı için kolumun arasına sıkıştırdım. "Yaşlı bir beyaz adamın şiiri mi, yoksa yaşlı beyaz bir adamın şiiri mi?"

Vincent şakama gülmedi. Bunun yerine en üstteki Byron'ı aldı ve arka kapağını incelemek için ters çevirdi. Gözlerim Vincent'ın eline takıldı. Benimkinin neredeyse iki katı kadar büyüktü ve ne yazık ki oldukça çekici bir özgüvenle hareket ediyordu. Bu bir aşk romanı olsaydı kahraman tartışmasız Vincent Knight olurdu. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu saçlı ve felaket yakışıklıydı. Mafyanın tetikçisi, grubun alfası, babasıyla sorunları olan acımasız bir milyarder olabilirdi; sağlam koluyla beni kaldırabilir, kitap yığınlarının derinliklerindeki bir kitap rafına sırtımı dayayabilir ve içime girebilirdi. Bana da pis şeyler fısıldardı: Kötü bir pornodan alıntılar değil, *şiirler.* Tutkulu sözler.

Ama bu bir aşk romanı değildi. Ve eğer Vincent'ın, Lord Byron'ın derlediği eserlerine kaşlarını çatması bunun bir göstergesiyse, ondan şiirler beklememem gerekirdi.

Seksi düşünmeyi bırak, seni sefil küçük pislik.

Sessizliği doldurmaya hevesli bir tavırla, "Bu arada bu bir şakaydı," dedim. "Herkes on dokuzuncu yüzyılın en iyi şairlerinin kadınlar olduğunu bilir."

Vincent, Byron'ı geri verdi.

"Elinde..." diye tereddüt etti. "Bundan *daha basit* bir şey var mı?"

"Korkarım Dr. Seuss yirminci yüzyıl Amerikalısı."

Vincent bana kızgın bir bakış attı. Özür dilemeyi reddederek çenemi kaldırdım.

"Bak," diye homurdandı. "Özür dilerim. Bileğim beni öldürüyor, bütün hafta doğru dürüst uyuyamadım ve bu şiir saçmalığıyla konfor alanımın çok dışına çıktım." Yanaklarında pembe lekeler oluşmuştu ama bunun sadece bir ışık oyunu olduğu kesindi. "İngilizce hiçbir zaman en iyi dersim olmadı."

Üç kitabı da rafa geri koydum.

"Birçok insan bu konuda zorlanıyor," diye itiraf ettim. "Özellikle şiirde. Öğretilme şekli göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil."

Vincent acı bir şekilde homurdandı. "Lisede İngilizceden *nefret ederdim*. Bu konuda berbattım. Birinci sınıftayken bir Shakespeare şiirini ezberlemediğim için öğretmenim beni neredeyse sınıfta bırakacaktı, basketbol oynayamayacaktım." Bana yandan bir bakış attı. "Tabii ki notlarımı yükselttim. Liseden mezun olacak kadar akıllıydım."

"Şiirin sana hiç uymaması akıllı biri olmadığın anlamına gelmez. Şiir neredeyse başka bir dil gibidir. Her kelimeyi ezberden okuyabilmen önemli değil. Dilbilgisini ve kültürel bağlamı da öğrenmezsen, bir sürü kelime öğrenmenin sana hiçbir faydası olmaz."

Vincent monoloğumu utanç verici derecede iddialı bulsaydı da hiçbir şey söylemezdi. Gözlerinde sabırlı bir ifade vardı. Odaklanmıştı. Beni dinlemesi ve bana dikkatini vermesi devam etmemi cesaretlendirdi. Gözlerimi önümüzdeki kitap sıralarında gezdirdikten sonra raftan tanıdık ve çok kalın bir cilt aldım: *Engman Antolojisi, On ikinci Baskı ve Genişletilmiş Önsöz.* Elizabeth Barrett Browning ile ilgili bölümü bulana kadar sayfalara göz gezdirdim.

"Tamam, bu işte," dedim parmak ucumla sayfaya dokunarak.

Vincent omzumun üzerinden okumak için yaklaştı. Hiç kıpırdamadım, ne geri çekilmeye ne de onun iri bedeninin sıcaklığına yaslanmaya niyetim vardı.

Sıcak nefesi köprücük kemiğimin ve uzattığım elimin üzerinde gölgelenirken, "*Eğer beni seveceksen,*" diye okudu.

"Bu bir sone," dedim elimi yumruk haline getirerek. "On dört satır, beşli ölçü. Tespit edilmesi çok kolay. Sonelerin püf noktası genellikle sona doğru bir dönüş olmasıdır. Bazen şiirin geri kalanı üç dörtlüğe bölünmüşse, bu son beyitte -son iki mısrada- olur..."

"Bu dört mısra, değil mi?"

Vincent'a baktım. Yanlış bir şeyler oluyordu. O kadar yakındaydı ki burnunun üzerindeki çilleri ve sağ kaşının hemen altındaki küçük beyaz yara izini görebiliyordum. Gözleri şiirde değildi. Üzerimdeydi.

"Hımm, evet." Boğazımı temizleyip tekrar kitaba baktım. "Dört mısra ama bak, bu bir Petrarchan sonesi. Bir oktav ve bir altılı. Yani dönüş altılıda... Şu son altı satırda."

"*Beni sevmen gerekiyorsa, boşuna olmasın.*" Vincent ilk satırı okudu.

"*Yalnızca aşk uğruna olsun,*" diye devam ettim.

Çevremizdeki hava ağırlaştı ve dünya kütüphanenin bu köşesine doğru daraldı. Sonenin geri kalanını yüksek sesle okudum, okurken birkaç kelimeyi gözden kaçırdım ama Vincent gülmedi ya da beni düzeltmedi. Sessizdi. Saygılıydı. Kelimeleri ve onları yaratanları onurlandırmak için inşa edilmiş bir şapelde uzun zaman önce ölmüş bir kadının eserlerini okumak bir şekilde kutsal hissettiriyordu.

"*...Ama beni aşk için sev ki aşkın sonsuzluğu boyunca sonsuza kadar sevebilesin.*"

Ben son satırı okuduktan sonra aynı anda nefes aldık ve bir anlık sessizlik oldu.

Ardından Vincent, "Bu ne anlama geliyor, Profesör?" diye sordu.

Gerilimi bozan kişinin o olduğuna şükrederek derin bir nefes verip güldüm.

"Elizabeth bunu kocası için yazmış. Kocasının onu zekâsı ya da güzelliği için sevmesi fikrinden hoşlanmamış. *Onu gülümsemesinden, bakışından ve nazik konuşma tarzından dolayı seviyorum.* Elizabeth bunu istemiyormuş. Çünkü bunlar değişebilir şeyler. Elizabeth yaşlanır, hastalanabilir ve öylece... değişebilirdi. Kocasının sevgisinin koşullu olmasını istemiyordu."

Vincent geri adım attı, kendimi serinlemiş hissetmeden önce vücudunun üzerimdeki sıcaklığı bir an daha devam etti. Antolojiyi kapatıp ona doğru döndüm.

"Kahretsin," dedi dudaklarında şaşkın bir gülümsemeyle. "Bu konuda çok iyisin."

Sözleri vücuduma bir ısı dalgası gönderdi. Sanırım bacaklarımın arası ıslanmıştı. Aptal, küçük bir iltifatın üzerimde bu kadar güçlü bir etki yaratması çok aşağılayıcıydı. Kütüphanenin sessiz bir köşesinde söylenen tek bir nazik kelime, bana kendimi alev almışım gibi hissettirmişti.

"İşte bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar," diye şaka yaptım. Kitabı ona doğru iterken sesim zayıf çıkmıştı. "Aslında asgari ücret alıyorum. Gerçi gece vardiyası için saat başına fazladan para alıyoruz ki bu oldukça hoş."

Vincent, sanki bir şey düşünüyormuş gibi *Engman Antolojisi*'ni sağlam elinde tarttı. "Saat kaça kadar çalışıyorsun?"

Bu soruyu neden sorduğunu anlayamadım.

"Hımm, saat beşte çıkıyorum. Yani eğer sabah vardiyasını alan kişinin tam bir pislik olmadığını ve buraya vaktinde geleceğini varsayarsak."

Vincent alçak sesle bir ıslık çaldı. "Tanrım. Bu çok zor. Geceleri ne sıklıkla çalışmak zorunda kalıyorsun?"

"Genellikle cuma günleri çalışmaya gönüllü oluyorum," dedim omuz silkerek.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi hakarete uğramış gibi. "Herkes en iyi partilerin cuma günü olduğunu bilir."

"Partilerden hoşlanmam. Yani arkadaşlarımla içmeyi severim ama partiler benlik değil. Kalabalık beni... bilmiyorum." Sağır edici müzik ve yabancılarla dolu karanlık odaları düşünüp ürperdim. "Fakat sosyal bir hayatım var. Kendi tarzımda parti yaparım. Oda arkadaşlarımla her

perşembe şarap ve film geceleri düzenleriz, pazar günleri de içkili *brunch*'lar yaparız."

Vincent'ın ağzının kenarı bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Yani," dedi. "Perşembe ve pazar günleri partiliyorsun."

"Evet."

"Ve cuma günleri ön girişteki masada oturup porno okuyorsun."

Üç

Ağzım şaşkınlıktan kocaman açıldı.

"Ben... O... O *porno* değil."

Vincent teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Hey, biraz rahatına düşkün olmanın yanlış bir tarafı yok. Seni yargılamıyorum. Ve söz veriyorum, eğer endişelendiğin buysa seni işte okuduğun için de rapor falan etmeyeceğim."

Benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde paniğimin yerini öfke aldı. Çenemi kaldırıp dizginsiz bir öfkeyle ona baktım ama Vincent korkmak yerine gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Roman," diye hırladım. "Hayal gücünü çalıştırmanın sağlıklı bir yoludur..."

"Hadi ama. Hayal gücüne *ihtiyacın* yok. En yakın ev partisine gidebilir ve ne istersen yapmaya hazır bir grup erkek bulabilirsin." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz sanki bu fikir içinde kalsa daha iyi olurmuş gibi burnunu kırıştırdı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Cinsel yakınlık konusunda deneyimsizliğim acı verici bir noktaydı ve o da bu noktayı yeni bir yara gibi dürtüklemişti.

"Eğer istersem biriyle takılabilirim," dedim. "Ama takılmıyorum çünkü üniversiteli çocuklar pis bodrumlarda video oyunları oynayan, gülmek için kadın düşmanı şeyler söyleyen ve klitoris bulamayan olgunlaşmamış küçük haydutlardır. Romanlarımdaki adamlarsa tutkulu, başarılı ve—"

"Kurgusal."

Öfkeli bakışlarımı gören Vincent kaşını kaldırdı ve yanıldığını söylemem için beni cesaretlendirdi.

Bunun yerine, "Yani üniversiteli çocukların çöp olduğunu kabul ediyorsun?" diye sordum.

Vincent güldü. Onu güldürdüğüm için kendimle gurur duymayı reddederek raflardan birine döndüm. Gözlerim rafların üzerinde dolanıyor ama yazarların veya kitapların adlarını gerçekten yakalayamıyordum.

Vincent'a bir kez daha bakmayı göze aldığımda bana sanki ayrıntılı bir yapbozun son köşe parçasını bulmuş gibi gülümsedi.

"Şimdi anladım," dedi.

"Neyi anladın?"

Vincent elindeki kitabı kaldırdı. "Bu şiiri bu kadar çok sevmenin bir nedeni var."

"Neymiş o?"

"Çünkü sen de korkuyorsun."

Güldüm ama neşeyle değil acıyla. "Neyden korkuyor muşum?"

"Bu gece cuma gecesi. Gençsin ve oldukça akıllısın, üstelik bir aşk romanına o kadar dalmışsın ki seni neredeyse oradan çekip çıkarmak zorunda kaldım. Yani ya her şeyden üstün olduğunu düşünüyorsun ya da kendini ortaya koymaktan korkuyorsun. Kontrolü bırakmak istemiyorsun ve eğer sonuna dair ipucun yoksa hiçbir şey yapmak istemiyorsun. *Ama beni aşk için sev.* Kitaplar değişmez, insanlar değişir. Yani sen..." *Engman Antolojisi*'ni göstererek beni işaret etti. "...bir korkaksın."

Öfke damarlarımı kontrol edilemeyen bir ateş gibi kapladı, o kadar sıcak ve korkunçtu ki gözlerimi acıttı.

"Yanılıyorsun."

"Öyle mi?"

Hayır, diye fısıldadı kafamın içinden bir ses. Buna rağmen, "Kesinlikle," diye cevapladım.

Ardından ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Ve sonra, sadece bir kez -o kadar hızlıydı ki gözümü kırpsam kaçırabilirdim- Vincent'ın kendinden emin bakışları ağzıma kaydı.

"Kanıtla."

Dünya sanki ayaklarımın altından kayıyordu. Sanki birdenbire tavşan deliğinden aşağı inen Alice olmuştum ya da gardırobun içindeki Lucy Pevensie. Kafa üstü bir fanteziye tökezleyen bir kız.

Belki Vincent'ın kara gözlerinde parıldayan meydan okumadan, belki de beni bu kadar cesur ve ona bir bok bilmediğini göstermeye kararlı kılan öfkemden ötürüydü.

Çünkü göğsüm hızla inip kalkarken ve kalbim küt küt atarken ona dik dik baktım, sonra parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi omuzlarına koydum ve tırnaklarımı siyah tişörtüne geçirdim. Sanki onu bu kadar sinir bozucu olduğu ve kendi kutsal alanımda beni psikanaliz etme cesaretini gösterecek kadar kendisiyle dolu olduğu için cezalandırabilirdim.

Onu öptüm. *Sertçe.*

Vincent ağzıma doğru inledi, dudakları benimkilere doğru ayrıldı ve göğsü avuçlarımın altında gürledi. Bir an kendimle gurur duydum çünkü onu şaşırttığımı sandım ama sonra sargısının gömleğime takıldığını hissettim ve yaralı kolunun aramızda sıkışıp kaldığını fark ettim.

Kendimi ondan kurtarıp bir adım geri çekildim.

Gerçekten bunu yapmış mıydım?

"Ah, kahretsin, özür dilerim," dedim nefes nefese ve utanmış bir halde. "Kolun..."

Soruyu bitiremedim bile.

Vincent, *Engman Antolojisi*'ni bıraktı. Kitap ağır bir gümbürtüyle ayaklarımızın dibine düştüğü an artık boş olan eli ensemde dolaşıyordu. Vincent tuğla bir duvar gibi olabilirdi ama beni tutan eli çok nazikti. Zorlayıcı değildi. Sabırlı ve destekleyici bir dokunuştu.

Boynumu hafifçe sıktı ve sessizce gözleriyle buluşmamı istedi. *Evet.* İçlerinde benimkiyle eşleşen bir ateş yanıyordu.

"Özür dilemeyi bırak," dedi son derece ciddi bir tavırla. "Ve şunu tekrar dene."

Bu *vahşiydi.*

Nasıl oluyor da bana kendimi yetkili benmişim gibi hissettiriyordu? Kararları veren benmişim gibi? Çünkü vücudum parçalanma tehlikesiyle karşı karşıyayken beni tek eliyle bir arada tutan kişi her bakımdan Vincent'tı.

"Hiç kimseyi ayıkken öpmedim," diye itiraf ettim tüm yüzüm utançtan kızarırken.

Vincent'ın yüz hatları yumuşadı.

"O hâlde benim üzerimde pratik yap," diye teklif etti. "Buradayım. Seninim."

Konuyu zorlamaya ya da beni bu konuda ikna etmeye çalışmadı. Bunun yerine hareketsiz durup (kaygılarımın çarpışan dalgaları arasında tutunabileceğim bir kaya gibi) düşüncelerimi toparlamam için bana gereken zamanı verdi.

Onu şüphesiz ki öpmek istiyordum. Ve eğer Vincent dünyanın en ikna edici yalancısı değilse beni öpme fikrine o da kesinlikle açıktı. Ama karmakarışık olan beynim denklemi anlayamıyordu. Normal insanlar birbirleriyle tanıştıktan sonraki on dakika içinde, fena hâlde sarhoş olmadıkları sürece sevişmezlerdi; on dakika boyunca hararetle şakalaşsalar ve neredeyse boş bir kütüphanenin karanlık bir köşesinde soneler okusalar bile.

Gerçek hayat hiçbir zaman romanlara benzemezdi.

Amacı neydi?

Vincent tereddütlerimi yanlış anladı. "Bu konuyla ilgilenmiyorsan kitabına geri dönebilirsin. Egom bu darbeyi kaldırabilir, inan bana. Ama korktuğun için bana direnme."

İçimdeki ateş yeniden alevlendi. "*Korkmuyorum...*"

Vincent'ın eli bu kez daha hızlı bir şekilde boynumu kavradı. "O hâlde buraya gel," diye mırıldandı.

Boş ver, dedim kendi kendime. Evet, saçlarım darmadağınık ve makyajım birkaç saatlikti. Evet, floresan ışıklar ve kirli halı ortama uygun değildi. Keşke daha derli toplu olup kucaklanmaya ve dokunulmaya daha hazır hissetseydim.

Fakat Vincent benim mükemmel olmadığımı umursamıyor gibi görünüyordu. Belki de önemli olan tek şey buydu.

Hayat, kendimi bir aşk romanında gibi hissetme şansımın elimden kaçmasına izin veremeyeceğim kadar kısaydı.

Cesaretimi artırmak için derin bir nefes alarak çenemi tekrar yukarı kaldırdım ve ağzımı Vincent'a yaklaştırdım. Başparmağı nabız noktamda ve parmakları saçlarımdayken beni tuttu ve bir kez nazikçe öpmek için başını aşağı indirdi, sonra tekrar öptü. Dudakları sanki benimkilerle dalga geçiyormuş gibi hızlı ama tüy kadar hafif bir şekilde dokundu. Boğazımdan inler gibi sabırsız bir ses çıkardığımda Vincent güldü.

Sonra beni düzgün bir şekilde öptü.

Vincent'ın ağzı benimkinin üzerine gelince nefesim kesildi. Dudaklarım aralanırken dillerimiz önce tereddütle, sonra daha cesur, keşfedici hareketler ve dönüşlerle birbirine değiyordu. Daha önce denediğim beceriksiz, alkole batırılmış öpücüklere benzemiyordu. Bu tamamen farklı bir şeydi. Amaca yönelikti. Kasıtlı ve planlıydı.

Birinin tadını öğrenmeye çaresizce ihtiyaç duyduğunuzda başınızı döndüren o öpüşme işte böyle bir duyguydu.

Vincent'ın dili alt dudağımın üzerinde gezindi ve ardından dişlerini hafifçe batırdı. Nefesim kesildi. Kalp atışlarımın kulaklarımda çınlaması yüzünden herhangi bir şey duymam zordu. Çene hattıma öpücükler kondurmak için aşağıya daldığında ürperdim ve parmaklarımı siyah saçlarının arasına sokmak için uzandım. Saçları gür ve ipeksiydi.

Saçını hafifçe çektim.

Vincent boynuma doğru inledi. Bunu kemiklerimin derinliklerinde hissettim, inleyişi adeta içimde yankılanıyor ve tam bacaklarımın arasına çarpıyordu. Ona doğru kıvrandım ve o şeyi hissettiğimde keskin bir nefes aldım... Yumuşak siyah eşofmanının altındaki sertliği. Neden bu kadar şok olduğumu bilmiyorum. Kapsamlı edebi araştırmalarımda tüm bunların nasıl olduğunu öğrenmiştim. Ama Vincent'ın benim için ereksiyon olacağı fikri merkezime bir sıcaklık seli gönderdi. Bir anda engel oluşturdukları için onun pantolonuna ve kendi taytıma kızdım. Yok olmalarını istiyordum. Sadece tenini hissetmek ve Vincent'ın sıcak, kaygan, savunmasız bacaklarımı açmasını istiyordum. Ellerimi pazılarına doğru kaydırdım, gerilmiş pamuğun altındaki sert kaslarını kavradım ve bu gücü kullanarak kalçalarımı onunkine doğru çevirdim.

Vincent yanağıma doğru, "Kahretsin," dedi. "Beni öldüreceksin, Profesör."

Kadınlığım onun sözleriyle kasıldı. Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi: *Daha adımı bile bilmiyordu.*

Dört

Arkama yaslanıp serin havayı içime çekerek kendimi toparlamaya çalıştım. Vincent bu fırsatı değerlendirerek başını eğdi ve açıkta kalan köprücük kemiğime dikkatli öpücükler kondurdu.

Bu konuda gerçekten iyiydi. Hatta şüphe uyandıracak kadar iyiydi.

"Kütüphanelerde kadınları baştan çıkarmayı alışkanlık haline mi getirdin, yoksa bu senin için yeni bir şey mi?" Kulağa şaka gibi gelmesini istesem de sesime sızan endişeyi duyabildiğinden emindim.

Vincent bana bakmak için doğrulmadan önce boynuma son bir öpücük kondurdu.

"Hayır," dedi ama hemen ardından, "Yani kadınları baştan çıkardım fakat asla kütüphanede değil. Ve yapmaya çalıştığım şey bu değildi. Gerçekten pazartesi günü teslim etmem gereken bir ödevim var ve bu kahrolası bu atel..." Yaralı kolunu kaldırıp göğsüne doğru indirdi. "...gerçek.

Yaz antrenmanında bileğimi burktum. Sempati toplamaya çalışmıyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sadece burkuldu mu?"

"Tartışmalı bir turnikeden sonra üzerine düştüm."

"Hımm. Durum oldukça ciddi görünüyor."

Vincent sert bir şekilde, "Koçum aşırı tepki vermiş olabilir. Kesinlikle gerekli olmadığı sürece daha fazla maç kaçırmamı istemiyor," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onun basketbol sahasında rakip takıma sert davrandığını gördüğüm anları hatırladım. Kelimeler daha derinlemesine düşünemeden ağzımdan dökülüverdi. "Birine yumruk atmadığından emin misin?"

Vincent iç çekti ve başını geriye atıp gözlerini tavana dikti. "Sanırım kim olduğumu biliyorsun."

"Partilere gitmemem bu okulda olup bitenlerden habersiz olduğum anlamına gelmez."

"Hiç basketbol maçına gittin mi?"

"Hayır ama geçen yıl o çocuğun burnunu kırdığın videoyu gördüm."

Vincent yüzünü buruşturdu. "En parlak fikrim olduğu söylenemez. Ama o pislik bunu hak etmişti."

"Ne yaptı ki?"

Bir anlığına şaşırmış gibi göründü, sanki benden şiddetin hiçbir zaman çözüm olmayacağı konusunda vaaz vermemi bekliyormuş gibiydi.

"Söylememesi gereken bir şey söyledi."

"Sana mı?"

"Hayır. Takım arkadaşıma. Jabari'ye."

"*Ah.*" Kaşlarımı çattım. "O zaman çuvallamışsın, Knight."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hakemler seni maçtan çekmeden önce *en az* üç yumruk daha atmalıydın."

Vincent, içime korkunç şeyler yapan hafif utangaç bir gülümseme takındı. Sağlam eli omzuma dokundu. Başparmağını köprücük kemiğimde her gezdirdiğinde elektrikli zevk kıvılcımları hissettiğimi biliyor mu diye merak ettim.

"Senin benim adımı bilmen, benimse seninkini bilmemem haksızlık gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Şu ana kadar ismimi bilmemesinin beni rahatlatan bir battaniye olduğunu fark etmemiştim. Vincent'a sahte bir isim verebilirdim elbette ama ona yalan söylemek midemin suçluluk duygusuyla kasılmasına neden oldu.

"İsmim Kendall," dedim sessizce.

"Pekâlâ, Kendall," diye yumuşak bir şekilde ismimi fısıldadı. "Eğer endişelendiğin buysa, kolumdaki askı bir tavlama aracı değil."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Öyle olduğunu düşünmemiştim. Yoksa berbat bir tavlama numarası olurdu. Bir kızı tek elinle kitap rafına yaslayarak nasıl ırzına geçersin bilemem..."

Aldığım tek uyarı Vincent'ın kara gözlerindeki haylaz pırıltı oldu.

Ve sonra sağlam kolunu hırkamın altından belime doladı ve beni havaya kaldırdı. Şaşkınlıktan rezil bir çığlık attım ve kollarımı boynuna doladım. Bir elimle saçını, diğer elimle de gömleğini sıkıca kavradım. Ufak tefek biri değildim. Yatak odalarında salınarak dolaşan ve *sevimli* ya da *cesur* olarak adlandırılan kadın kahramanlar gibi yapılı da değildim. Vincent'ın geniş omuzlarına ve etkileyici pazılarına rağmen işlerin hızla rayından çıkmasından biraz korkuyordum.

"*Şakaydı.* Şaka yapıyordum."

"Ama ben yapmıyorum."

Yön değiştirdi. Parmaklarının kalçama saplandığını hissettim... Bu, en muhteşem şekilde acıtacak kadar sertti. Belki kalçam morarırdı. Bu düşüncenin beni neden heyecanlandırdığını bilmiyordum.

"Sakın beni *düşürme*," diye uyardım.

"Seni çömelerek bile kaldırabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kalçasının baldırlarıma değen sert kıvrımı iddiasını yeterince kanıtlıyordu.

"Sadece söylüyorum."

Vincent güldü, sıcak nefesi tenimin üzerindeki tüyleri diken diken etti. "Bana bir dakika ver. En azından yumuşak hareket etmeye çalışayım. Seni düşürmeyeceğime söz veriyorum, Kendall."

Adımı söylemesi bana yine kendimi ona muhtaçmışım gibi hissettirdi. Vincent bunu anlamış olmalıydı çünkü arkamda sert bir şey, bir kitaplık hissedene kadar öne doğru ilerledi. Kitaplık duvara sabitliydi yani onu deviremeyeceğimizi biliyordum ancak ayaklarımın altında hava dışında hiçbir şey yokken ona tutunmak yine de tehlikeli gibiydi.

Bunların hepsi çok tehlikeliydi.

"Ne diyordun," diye mırıldandı. "Bir kitaplığın önünde ırzına geçmem hakkında? Çünkü bence fazlasıyla yetenekli olduğum açık."

Başım dönmeye başladı. Dudaklarım kulağına değecek şekilde kafamı eğdim.

"Kanıtla," diye fısıldadım.

Vincent gülmedi ama beni tekrar öpmek için öne doğru atılmadan önce göğsünden hırıltıya benzer bir uğultu yükseldi. Bu sefer o kadar nazik değildi. Ağızlarımız midemi burkan bir açlıkla buluştu.

O gerçek olamazdı. Vincent'ın kalçaları merkezime doğru yuvarlanırken kafamda dönüp duran düşünce buydu. Bu çocuk nereden çıkmıştı? Çünkü onunla söz dalaşına girmek, en sevdiğim şiiri okumak ve sonra duvara karşı sevişmek çok *eğlenceliydi.* Hayatımın neredeyse yirmi bir yılını bu şekilde hissetmeden geçirdiğime inanamıyordum. Zihnim bulanıyor, dünyam çökmeye başlıyordu. Vincent'ın sağlam ve sıcak vücudu, beni kucaklayan elleri, bedenimi kendine doğru bastırırken ağzı...

Solumda bir şey ağır bir gümbürtüyle yere çarptı.

Sanki şoka uğramış gibi Vincent'ı ittim.

Bu bir kitaptı.

Onu raftan düşürmüş olmalıydım. Bu kitabın nereden çıktığını bulmam gerekecekti ki Margie bulmak zorunda kalmasın...

Of, kahretsin.

Margie.

Şu ana kadar kesinlikle on beş dakika geçmişti ve bu da çok büyük ihtimalle birkaç kitabı raflara koymak için Margie'nin birazdan burada olacağı anlamına geliyordu.

Vincent'ın koluna çılgınca dokundum. "Beni yere indir lütfen." Söylediğimi hemen yaptı.

Ayaklarım yere bastığı anda onun etrafından dolaşıp aramıza birkaç metre mesafe koydum. Sağlam kolunu indirdi. Vincent'ın vücudunun sıcaklığı olmadan, bu kütüphanenin ne kadar soğuk olduğunu hatırladım ama hırkama sıkıca sarınıp içine gömülme dürtüsüne direndim. Saklanmayacaktım. Vincent pembe yanakları, öpücükten şişmiş dudakları, darmadağınık saçları ve yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle karşımda dururken değil.

Bunu ben yaptım, dedim kendi kendime. *Onu berbat ettim.*

Oda arkadaşlarım beni şu an görse çığlık atardı. Harper ve Nina yıllardır bana grubumuzun ev kadını, makul kişisi, anaç arkadaşı derdi. Peki ya bu gece? Kendimden geçmiştim. Aklımı yitirmiştim. Karakterimden tamamen çıkmıştım.

"Sana söylemiştim," dedim aslında hissetmediğim bir sakinlikle. "*Korkmuyorum.*"

Vincent'ın dudakları seğirdi. "Yeterince adil."

Sesi beni titretecek kadar alçak ve boğuktu. Ama daha pragmatik olmam gerekiyordu. Vardiyadaydım. Birazdan beni aramaya gelebilecek bir yönetici vardı. Peki ya sonra ne olacaktı? Bekâretimi, Clement'ın sadece yirmi dört saat açık olan kütüphanesinin karanlık bir köşesinde yeni tanıştığım bir çocukla mı kaybedecektim?

Mantık ve sağduyu iki zalim sürtüktü.

Gömleğimin önünü düzelttim ve boğazımı temizledim. "Gerçekten işime geri dönmeliyim. Ama eğer benimle gelmek istersen, o kitabı almana yardımcı olabilirim."

Bir adım geriledim. Vincent gülümsedi ama sanki yüzünü buruşturuyor gibiydi.

"Seninle orada buluşuruz," dedi. Meraklı bakışlarım karşısında pantolonunun ağ kısmını işaret etti. Işık loş, eşofmanı da siyahtı ama kumaşı saran etkileyici ereksiyonunun silüetini fark ettim. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Yüzüm kızardı. "Ah. *Ah*, doğru."

Az önce olanların ciddiyeti ile ilgili başka bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissettim ama toparlamam gereken çok şey vardı. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Rafların yanından ayrılırken arkama bakmadım çünkü eğer bakarsam başladığımız işi bitirmek için geri dönebilirdim.

Merdivenlerin başındaki kadınlar tuvaletine dalmak için koridordan sapmadan önce tereddüt ettim. Lavabonun üzerindeki aynadan bana bakan kız bir yabancıydı; gözleri iri iri açılmış, dudakları pembe ve şişikti. Boğazımdan boğuk bir kahkaha yükseldi. Rüya görüyor olma-

lıydım. Sadece Vincent Knight'la sevişmekle *kalmamıştım.* Bunu kütüphanede, vardiyam sırasında, Elizabeth Barrett Browning'in -görünüşe göre oldukça erotik- okumasından sonra yapmıştım.

Şimdi ne yapacaktık? Mesela ona çıkma teklifi etmem mi gerekiyordu? Vincent Knight biriyle çıkar mıydı ki? Yoksa gece vardiyam sırasında kütüphaneye gelmesi ve bizim her bölümü kirletmek için milyonlarca farklı yol bulmamız sıradan bir olay mı olacaktı? Belki de bu benim için fazla küstahlıktı. Belki bu tek seferlik, tuhaf bir şeydi. Yollarımızı ayırmadan önce gülüp geçeceğimiz bir tutku anıydı.

Sonra ne olacağına dair bir fikrim yoktu. Lanet olası entrikayı kaybetmiştim.

Musluğu açmak için uzandığımda ellerim titredi ve aşırı ısınan yanaklarıma buz gibi soğuk su aktı. Dakikalar geçiyor -telefonum yanımda olmadığı için kaç dakika olduğunu bilmiyordum- ama vücudum soğumak istemiyor gibiydi.

Kitap ödünç verme masasında Vincent ile buluşmam gerekiyordu.

Peki, ayaklarım neden hareket etmiyordu?

"Kahretsin," dedim yüksek sesle. Bu kelime boş tuvalet bölmelerinde yankılandı. Aynada yeniden kendi gözlerimle karşılaştım ve şaşırtıcı bir netlikle Vincent'ın haklı olabileceğini fark ettim.

Belki de *ben* bir korkaktım.

• • •

Nihayet kızlar tuvaletinden çıkacak gücü topladıktan sonra aceleyle merdivenlerden inip doğrudan kitap ödünç verme masasına yöneldim, omuzlarım utançtan çökmüştü. Margie dönmüş, raflara yeniden yerleştirmek için kullandığımız küçük tekerlekli arabalardan birinde kitapları karıştırıyordu.

Vincent'tan eser yoktu.

"Çıktı alabildiniz mi?" diye sordum.

Margie başını salladı. "Zavallı çocuğun sabah kariyer fuarı var ve özgeçmişinde doğru marjları nasıl ayarlayacağını çözemedi."

Anlayışla mırıldandım.

Margie, atriyumun diğer tarafındaki raflara yerleştirmek istediği bir kutu Doğu Asya edebiyatıyla işe koyuldu. Kahverengi gözlü basketbolculara dair herhangi bir işaret bulmak için ay ışığının aydınlattığı masaları taradım, sonra ihtiyatlı bir şekilde bilgisayarımdaki kütüphanenin ödeme veri tabanını açtım.

Sistemde yeni bir giriş vardı: Altı dakika önce, Knight, Vincent, *Engman Antolojisi*'ni almıştı.

Arkama yaslandım, ciğerlerimdeki hava boşaldı. O gitmişti. Onun dediği gibi ben bir korkak gibi banyoda saklanırken o gitmişti.

Eğer isteseydi kalırdı, diye fısıldadı içimdeki bir ses.

Ama kalmamıştı.

Aslında muhtemelen en iyisi buydu. Burada parlak floresan ışıkların altında yeniden bir araya gelip birbirimizi

hırpalamamışız gibi davranmaya çalışmak tuhaf olurdu. Ve kütüphanenin loş bir köşesinde karşı cinsten biriyle yalnız kalmanın heyecanı bitip de ikimizin hiçbir ortak yanının kalmadığını anladığımızda, havadan sudan sohbet etmek acı verici olurdu. Vincent Knight hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordum... Onun İngilizce derslerinden nefret eden ve ağzı öpüşmeye hazır olan, müstehcen derecede uzun bir basketbol oyuncusu olduğu gerçeği dışında.

Bir sonraki cuma muhtemelen adımı bile hatırlamayacaktı. Takım arkadaşlarına bira turları sırasında veya antrenmandan sonra soyunma odasında anlattığı çılgın bir takılma hikâyesinden başka bir şey olmayacaktım. Çünkü kurgusal olmayan erkeklerin yaptığı şey buydu: Seni hayal kırıklığına uğratırlardı.

Aslında veda etmeden gittiği için minnettar olmalıydım.

Hırkama daha sıkı sarınarak *Mafya Prensesi'ne* uzandım, hâlâ masanın üzerine koyduğum yerde yüzüstü duruyordu. Kapaktaki çıplak gövde sanki benimle dalga geçiyormuş gibi geldi. Derin bir iç çekerek eğilip onu sırt çantama koydum.

Bir gece için yeterince romantizm yaşamıştım.

Duzenleme
Ny.ozlem

Beş

Vardiyamı bitirip kütüphanenin kapılarını açıp gerçek dünyaya çıktığımda saat sabah beş buçuktu. Gökyüzü hâlâ karanlık ve yıldızlarla kaplıydı. Avlunun etrafına yerleştirilmiş elektrik direklerinin turuncu parıltısında çimenlerdeki fıskiyelerden gelen bir sis vardı. Görünürde başka kimse yoktu. Ama bu normaldi, hiç kimsenin cumartesi günü gün doğumundan önce kampüste olmak için iyi bir nedeni olmazdı. Clement'ın öğrenci topluluğunun büyük bir kısmının hâlâ uykuda olduğundan emindim.

Zihnimde hoş olmayan bir görüntü belirdi: Bir battaniye ve yorgan bulutunun altında kıvrılmış, saçları dağılmış ve koyu renk kirpikleri yanaklarının üzerine tüy gibi düşmüş olan Vincent Knight.

"Ah, boş versene," diye homurdandım.

Kütüphaneye geldiğinden bu yana tam yedi saat geçmişti ve ben onun hiç gelmemiş olmasını dilemekle benim gitmesine izin vermemiş olmamı dilemek arasında sıkışıp kalmıştım. Çünkü ya öyle olsaydı? Kendi aşk romanımı yaşamanın nasıl bir his olduğunu görmek için tek şansım buydu.

Bir erkeğe ihtiyacım yok, diye hatırlattım kendime. *Kimsenin bir erkeğe ihtiyacı yok.*

Ben iyiydim. İyi olacaktım.

Ön taraftaki park yerinden bisikletimin zincirini çözdüm (gerekenden biraz daha agresif bir şekilde) ve pedal çevirerek eve döndüm, serin Kaliforniya sonbahar havasında dişlerim takırdıyordu.

Harper, Nina ve ben kampüsün birkaç blok kuzeyinde bir daire kiralamıştık. Mevsim ne olursa olsun aşağıdaki kaldırıma yaprak döken geniş meşe ağaçlarının altında yer alan eski, kırmızı tuğlalı bir binaydı. Bisikletimi bağlayıp ön basamakları çıkarken, yapraklar spor ayakkabılarımın altında çıtırdadı.

Çoğu cumartesi sabahı, eve geldiğimde oda arkadaşlarımı uyandırmamak için olabildiğince sessiz olurdum. Ama bugün uğraşmama gerek yoktu. İkinci kattaki merdiven boşluğundan dışarı adım atar atmaz, Harper ve Nina'nın şüphe götürmez boğuk kahkahalarını duydum.

Tam anahtarı kilide sokacakken kapı hızla açıldı ve Harper, tirbuşon bukleleri gibi gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları ve koyu elmacık kemiklerine ince parıltılar serpiştirilmiş şekilde karşımda belirdi.

"Sürpriz!" diye fısıltıyla bağırdı. "Sana kahvaltı hazırladık."

Omzunun üzerinden Nina'nın elinde spatulayla ocağın başında durduğunu görebiliyordum.

"Uyandınız mı?" Harper'ın dağılmış makyajına ve Nina'nın sönük kahverengi buklelerine baktım. Sabahın

köründe sırf bana yumurta ve kızarmış ekmek hazırlamak için uyanmamışlardı. "Aman Tanrım, uyumamışsınız ki."

Harper baş döndürücü bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi.

Nina omzunun üzerinden, "Eve yarım saat kadar önce geldik," diye seslendi. "Ahududu reçeli ister misin?"

"Evet, lütfen." Spor ayakkabılarımı çıkarıp mutfak adasındaki taburelerden birine oturdum. "Parti iyiydi o halde?"

Nina ekmek kızartma makinesine bir dilim ekmek atarken, "Ç*ok* iyiydi," dedi. "Bir barmen kiralamışlar, bu yüzden içecekler aslında soğuktu ve tamamen iğrenç sayılmazdı. *Mai tai* içtim. *Mai tai*, Kendall. Bir daha asla orman suyu içmek istemiyorum."

"Tanrım, yirmi bir yaşında olmamız için sabırsızlanıyorum," dedi Harper. "Ama o zamana kadar basketbol takımı lanet bir partinin nasıl düzenleneceğini gayet iyi biliyor."

Yüzünde yumuşak, hülyalı bir ifade vardı. Harper mükemmel bir yüzücü, disiplinli bir işletme öğrencisiydi. Ayrıca konu iyileşme, fedakârlık ve cömertlik hikâyeleri olduğunda son derece yumuşak bir insandı. Nina ve ben, Harper'ın bize New York İnsanları yazılarını veya ilham verici haberleri okumadığı bir hafta bile geçirmezdik. Ama bu görünüş? İşte bu yeniydi. Yumurta ve kızarmış ekmekle dolu olan tabağımı tezgâhın üzerine kaydırırken bilgiç bir tavırla gülümseyen Nina'ya kaşımı kaldırdım.

"Jabari Henderson elini tuttu," diye fısıldadı Nina.

Şok olmuş bir hâlde çığlık attım ve kendini yanımdaki tabureye atıp yüzünü ellerinin arkasına saklayan Harper'a döndüm.

"Aman *Tanrım*," diye inledi.

"Neler oldu?" diye sordum. "*Hemen* anlat."

"Çok fazla rom ve kola içtikten sonra fazlasıyla cesur davrandım ve lanet kafam ona ne içtiğini sormaya karar verdi—"

"Sonra bir tane almak için çocuk onu bara götürdü!" diye haykırdı Nina. "Elini tuttu—"

"Çünkü kalabalıktı."

"Bu yine de *flört etmek* sayılır, seni salak. Bu bir *hamleydi*."

Baş döndürücü -ve belki de hâlâ biraz sarhoş- oda arkadaşlarımın birbirlerine surat yapmalarını izlerken ekmeğimi kemirdim. "Takımın sezon öncesinde sosyal gözetim altında olduğunu sanıyordum?"

"Ah, öyle," dedi Nina. "Ama ne büyük bir saçmalık. Bütün takım oradaydı ve tüm başlangıç oyuncularının birlikte bir tur içtiklerini gördüğüme eminim."

Harper, "Knight hariç," diye düzeltti.

Adını duyunca kalbim şiddetle atmaya başladı.

Nina kaşlarını çattı. "Evet, o ortalarda yoktu ve bu da tuhaf bir durum. Genellikle tüm bu saçmalıklara katılır."

Vincent dün gece kütüphaneden saat on bir civarında ayrılmıştı.

Eve gittiğini sanmıştım. Ama tüm yeni başlayanların basketbol takımının kiraladığı kampüs dışındaki evde yaşadığından oldukça emindim, bu yüzden durum pek de uygun görünmüyordu. Ne yani, *Engman Antolojisi*'ni okumak için kendini odaya kapatıp sarhoş çocuklardan ve tüm takım arkadaşlarından oluşan bir kalabalığın içinden fark edilmeden geçip gitmiş miydi?

"Belki de bir bara gitmiştir?" dedi Nina.

"Yirmi bir yaşında olduğunu sanmıyorum."

"Ama son sınıf öğrencisi, değil mi?" diye sordum kendime hâkim olamayarak. "Belki de gerçeği fark edip içkiyi bırakmaya karar vermiştir."

"Ya da," dedi Nina. "Belki bir kız arkadaşı vardır."

Ağzımdaki kızarmış ekmek toza dönüştü.

Akıl sağlığımın kurtarıcısı olan Harper başını iki yana salladı. "Knight'ın hiç kız arkadaşı olmadı. Muhtemelen bileği yüzünden partiyi atlamıştır. Ağrı kesici kullanıyorsa ve alkol almasına izin verilmiyorsa, bütün geceyi sarhoş insanlarla çevrili olarak geçirmek istememiştir."

Nina mırıldanarak onu onayladıktan sonra esnedi. "Tanrım, sızmak için sabırsızlanıyorum."

"Hepimiz uyuyoruz, öyle değil mi?" diye sordum.

"Ah, elbette."

"Bekle, Kendall," dedi Nina. "Kütüphane nasıldı? Bana yeni kitap tavsiyen var mı?"

Yumurtama bakıp gülümsedim. "*Mafya Prensesi'nin* ilk birkaç bölümünü bitirdim. Bence hoşuna gider; kurgu sağlam, aşk takıntılı ya da tüyler ürpertici değil ve bence

oldukça heyecanlı devam edecek. Bitirdiğimde masana bırakırım."

"Bitirmedin mi? O zaman *o kadar da* iyi olmasa gerek. Kitapları her zaman bir oturuşta bitirirsin."

Omuz silktim. "Yoğun bir mesai geçirdim."

Bir an için Nina'nın bana baskı yapacağından ve ona yalan söylemek (yalan söylemekten nefret ederim) ile bu vardiyayı tam olarak neyin özel kıldığını söylemek arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağımdan endişelendim. Ama Harper avucunda parıltı lekesi gördü ve göz farının dağılıp dağılmadığını sordu. Nina kıkırdayarak ona gecenin büyük bölümünde göz farının tüm yüzüne bulaştığını söyledi.

Ben de Vincent'la küçük randevum hakkında onlara hiçbir şey anlatmamaya karar verdim.

Olanlar hakkında konuşmazsam, o zaman *bana ait* olurdu. Gece geç saatlere kadar kafamda evirip çevirip analiz etmek için sadece bana ait olurdu. Harper ve Nina'nın katkılarının olayları çarpıtmasını istemiyordum, özellikle de içlerinden biri bana yaşadıklarımı tamamen çürütecek bir şey söylerse... Mesela Vincent Knight'ın saf kızları baştan çıkarmak için her zaman kampüste sessiz köşeler arayarak dolaşması ve aramızda yaşananların onun için rutin bir baştan çıkarmadan başka bir şey olmadığı gibi şeyler.

Ama muhtemelen öyleydi.

Fakat ben bilmek istemiyordum. Kafamdaki hikâyeyi mahvetmemeyi tercih ederdim.

• • •

Tüm hafta boyunca Vincent Knight'ı unutmak için elimden geleni yaptım ve tüm hafta boyunca berbat bir şekilde başarısız oldum.

Kara gözler ve aşk şiirleri aklımdan çıkmıyordu. Bundan kaçışım yoktu. Dişlerimi fırçalarken, kalabalık bir konferans salonunun ortasında oturup profesör bir sonraki slayta geçmeden önce çılgınca notlar karalarken, Instagram'da gezinirken, geceleri yorganımın altına sokulup meditasyon ya da gerçek suçlarla ilgili podcast'ler dinlerken... hep aklımdaydı. Harper ve Nina ile markette, üçümüz de ter içinde, parmak arası terliklerimizle şeker reyonunda film gecesi atıştırmalıklarımızı seçmek için toplandığımızda bile.

Özellikle izlemek için seçtiğimiz filmin yerine Harper basketbol kanalı açtığında.

"Hey!" diye itiraz ettim. "Bir Tom Hanks filmi izleyeceğimize karar vermiştik."

"Sadece skoru kontrol etmek istedim, seni koca bebek."

Clement sezonun ilk maçını oynuyordu. Henüz ilk çeyreğin sonuydu ama şimdiden on iki sayı öndeydik. Oyuncuların sahada bir aşağı bir yukarı koşuşlarını izledim. Bu sırada kendime gevşek siyah saçları, şeytani derecede zeki kahverengi gözleri ve beni anlamsızca öpen o ağzı aramadığımı söyledim. Fakat sahada değildi. Hâlâ iyileşme sürecinde olmalıydı.

Ben de hâlâ iyileşme sürecindeyim. Ve bu hoş bir düşünceydi. Sonunda bu durumdan kurtulabileceğimi ve soyadımı bile bilmeyen bir çocuk tarafından öpülmeyi düşünmemek için bu kadar çabalamama gerek kalmayacağını bilmek yani.

Nina boğazını temizledi. Bir an için beni anladığını sandım ama sonra, "Jabari çok iyi görünüyor," dedi.

Harper dekoratif yastıklarımızdan birini ona fırlattı. Yastık göğsüne çarptığında Nina kıkırdadı ve yastığı ona geri fırlattı.

Ben de güldüm ama sonra kamera açısı değişti ve *M&M* yerken neredeyse boğulacaktım çünkü Vincent Knight oradaydı. Televizyon ekranımızdaydı. Benim dairemdeydi. *Yaşadığım* yerdeydi. Üzerinde bir takım elbise ceketi ve üstten iki düğmesi açık beyaz bir gömlekle Clement'ın bankının hemen arkasında duruyordu. Atel gitmişti ama bileğindeki büyük siyah bandaj hâlâ duruyordu.

Lanet olası bir prense benziyordu. Güzeldi, muhteşemdi ve tamamen dokunulmazdı.

"Lütfen artık kanalı değiştirebilir miyiz?" dedim kalbim küt küt atarken.

Oda arkadaşlarım yastıkları ileri geri fırlatmakla meşgullerdi... Nina öpüşme sesleri çıkarmaya başladı ve Harper onu elleriyle boğmakla tehdit etti. Bu yüzden uzaktan kumandayı almak bana düştü.

Bir Tom Hanks filminde hiç bu kadar huysuzlanmamıştım.

Altı

Cuma sabahı burnumdan nefes alamayacak durumda olmamı ve ter içinde uyanmamı strese bağladım.

Grip aşısı olmuştum. Tüm aşılarım hakkında güncel bilgiye sahiptim. Ve *asla* hasta olmazdım... Hatta yurdumuzu kasıp kavuran kötü bir boğaz enfeksiyonunun olduğu birinci sınıftayken bile. Bu yüzden, kafamı çok hızlı hareket ettirdiğimde görüş alanımda siyah noktalar belirmesine rağmen duş aldım, kot pantolonumu giydim, kemiklerimin ağrımasına ve eşofmanım içinde kıvrılıp yatmaktan başka bir şey istemememe rağmen kendimi zorladım. Şakaklarım zonklayıp gözlerim yanarken dizüstü bilgisayarımın başına oturup feminist edebiyat üzerine bir makale okudum.

İnkâr Şehri, nüfus 1.

Çöp kutum mendillerle dolana ve kafam yarılıyormuş gibi hissedene dek kütüphanedeki gece vardiyam şöyle dursun, öğleden sonraki derslerime bile katılmamın mümkün olmadığını nihayet kendi kendime itiraf ettim. Harper ve Nina'ya mesaj attım, Margie'ye özür dileyen bir

e-posta gönderdim ve ardından yerime birini bulmak için öğrenci portalına döndüm.

Birkaç dakika içinde bir kız, eğer çarşamba sabahki vardiyasını alırsam benim yerime bakmayı teklif etti. Başka hiç kimse Cuma gecesini hasta bir kız için feda etmek niyetinde değildi, bu yüzden değişimi kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Kot pantolonumu -berbat, rahatsız, lanetli kot pantolonumu- fırlattım ve hayalini kurduğum eşofman altımı giydim. Ardından ihanet eden bedenimi yatağa sürükledim.

Başım helyumla dolu gibiydi. Boğazım o kadar acıyordu ki sanki taşlarla gargara yapmışım gibi hissediyordum.

Harper kapı aralığından, "Ama dün gece iyiydin," dedi ve bir hayvanat bahçesi görevlisinin denizaslanına balık fırlatması gibi *Gatorade*[2] şişelerini bana fırlattı. "Başının ağrıdığını söylemiştin ama bugün ölüm döşeğinde olmanı beklemiyordum."

"Ben de öyle," dedim hırıltıyla. "Aman Tanrım. Advil aşırı dozda alınabilir mi? Bu öyle bir şey mi?"

"Sana tavuklu şehriye çorbası yapıyorum!" diye seslendi Nina mutfaktan.

Nina'nın iki hafta önce sipariş ettiği ve dışarı çıkarken giymek için can attığı yeni gömleğinin geldiğini bilmeme rağmen ikisi de bu gece benimle evde kalmakta ısrar etmişti. Yatakta doğruldum ve açık kapı aralığından televizyonu görebilmem için oturma odasındaki mobilyaları yeniden düzenlemelerini izledim.

[2]Gatorade, kendine özgü spor içecekleri serisi etrafında inşa edilmiş, spor temalı içecek ve gıda ürünleri üreten bir Amerikan markasıdır. (ç.n.)

"Beni ekmeniz için henüz çok geç sayılmaz," diye seslendim.

"Kapa çeneni," dedi Harper. "Ne izlemek istersin?"

"Siz seçin. Ne de olsa otuz dakika sonra uykuya dalacağım."

Harper, tüm zamanların en sevdiğim filmi olduğunu bildiği ama kendisinin katlanamadığı *Gurur ve Önyargı*'yı açtı. Tam ona teşekkür etmek üzereyken "Bu saçma sapan şeyi sadece senin için izliyorum, Kenny. Sen bayılır bayılmaz başka bir şey izleriz," dedi.

"Bu film bir başyapıt," diye mırıldandı Nina.

"Ben sizinle nasıl arkadaş olabildim?" diye sordu Harper.

Birbirimizi seviyorduk da ondan. Bu düşünce gözlerimi yaşarttı. Ortaokul ve lisede böyle bir şey yaşamamıştım. Sınıfımdaki insanlarla yeterince iyi geçinirdim ama hiçbir zaman kimsenin ilk tercih ettiği arkadaşı olmamıştım... Sinemaya ya da yatıya davet edilen, sırlarını anlatmak için koştukları veya tavsiye istedikleri kişi olmamıştım. Benim için bu sorun değildi. Bu kadar içine kapanık olmak benim hatamdı. Muhtemelen kendimi lise arkadaşlığının tüm o karmaşık politikalarından, bir dünya stresten ve kalp kırıklığından kurtarmıştım.

Fakat Nina ve Harper dünyadaki tüm karmaşaya değerdi.

En kötü halimdeyken bile yine de benimle vakit geçirmek isteyen iki kişiyi bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum. Matthew Macfadyen'in Darcy'sinin ayağını ağzına sokmasını izleyip Vincent

Knight'ın kahverengi gözlerinin hayalini kurduğumu fark ettiğimde, en çok güvendiğim iki kişiden bir sır sakladığımı fark ettim.

"Size bir şey söylemem gerekiyor," diye seslendim. "Ama benimle dalga geçmeyeceksiniz."

"Aman Tanrım, kusacak mısın?"

"Hayır. Hayır, bu sadece... biraz utanç verici."

Harper'ın kafası kapıma doğru uzandı. "Sosyoloji finalimde uyumamdan ya da Nina'nın sanat kulübünün Bob Ross partisinden atılmasından daha mı utanç verici?"

Nina öfkeyle haykırdı. "Bu sadece *bir kez* oldu."

"Çünkü seni ömür boyu yasakladılar."

"Ellerindeki tek kovanın şarap kutusu olması benim suçum değil..."

"Vincent Knight'la oynaştım," diye bombayı patlattım.

Bir anlığına sessizlik oldu. Ardından her iki oda arkadaşım da kapı eşiğimde belirdi, şaka mı yaptığımı yoksa ateşin beni çılgına mı çevirdiğini anlamak için aceleyle birbirlerinin üzerinden atladılar.

"Pardon, *ne* yaptın?"

"Basketbol takımındaki Vincent'la mı?"

"Bir dakika... Ne zaman? Nerede? Ne yaptınız?!"

Gevezelik etmelerini kesene kadar bekledim ve çok sakin bir şekilde, "Geçen cuma mesaim sırasında şiir kitabı bulmak için yardıma ihtiyaç duyarak kütüphaneye geldi. İkinci kata çıktık, olaylar birbirini takip etti ve oynaştık."

Ayrıntılı özetimden sonra, Harper ve Nina'nın bazı ek soruları olduğu belliydi. *Elleri ne kadar büyük? Siz ikiniz çok azdığınız için mi inledi... Bir dakika, pardon, seni kaldırdı mı? Sadece bir kolunun sağlam olduğunu söylediğini sanıyordum! Sertleşti mi? Sertleşti. Aman Tanrım, Kendall, onu baştan çıkarmışsın!*

Clement'ın yıldız basketbolcularından biriyle oynaştığımı öğrenince ikisinin de başı döndü. Yerde yuvarlanıyor ve boğazım beni öldürse de utançtan yüzüm kızararak gülmeme rağmen hikâyem hakkında yorumlar yapıyorlardı. Omuzlarımdaki yükün yavaş ama istikrarlı bir şekilde hafiflediğini hissettim. Artık gerçekmiş gibi geliyordu, ateşli bir rüya gibi değil. Vincent ve ben kütüphanenin karanlık bir köşesinde bir şeyler yapmıştık... Çılgınca ve spontane bir olaydı ama geriye dönüp baktığımızda harika bir hikâye olduğunu görüyorduk.

Belki iyi olurdum. Belki de bunun bir hikâye olarak kalması yeterliydi.

• • •

Çarşamba günü neredeyse sesim gitmişti ve hâlâ biraz titriyordum ama şafaktan önce yataktan çıkıp bisikletime binecek kadar iyi hissediyordum.

Kampüse doğru bisikletle giderken temiz havayı derin derin içime çektim. Genellikle vardiyamın bittiği saatte kütüphaneye gitmek tuhaf hissettiriyordu... Sanki dünya tersine dönmüş ya da Harper gibi yanlışlıkla telefondaki saat dilimini değiştirdiğim için, sosyoloji sınavında

uyumuşum gibiydi. Bisikletimi zincirleyip içeri girerken midem düğümlendi ama kütüphane bıraktığım gibiydi.

Buraya gelmemin bana suç mahallîne geri dönmek gibi kötü hissettireceğinden neden endişelendiğimi bilmiyordum. Burası hâlâ en mutlu olduğum yerdi.

Gece vardiyasındaki çocuk -boynunda kalın kulaklıklar olan yorgun gözlü- masaya gidip ona geldiğimi ve artık çıkabileceğini söylediğimde bana kurtarıcısıymışım gibi baktı. O eşyalarını toplarken, Margie üzeri devasa fen dersi kitaplarıyla dolu bir kitap arabasıyla asansörden çıktı.

"Kendall!" dedi beni fark edince. "Nasılsın, evlat?"

"Daha iyiyim," dedim, sesim cırtlak çıktığında güldüm. "Aslında sesim çatlak çıkıyor ama öğrenci sağlık merkezi hastalığımın bulaşıcı olmadığını söyledi."

Orada göründüğüm doktor da benimle aynı fikirdeydi... Hafta sonu rahatsızlığımın en muhtemel nedeni viral bir enfeksiyon değil, stresti. Final sınavlarına, grup projelerine ve diğer önemli teslim tarihlerine denk gelen ve benzer belirtiler taşıyan yüzlerce Clement öğrencisi görmüştü.

Margie anlayışla başını salladı. "Arka ofiste taze bir kutu bitki çayı ve elektrikli su ısıtıcısı var. Rahatına bak."

"Teşekkür ederim," dedim derin bir nefes vererek.

Sırt çantamı masanın altına koydum, öksürük pastilleriyle dolu plastik poşetimi çıkardım ve ofis kapısına doğru ilerledim.

"Ah, unutmadan," dedi Margie beni durdurarak. "Cuma günü bir çocuk geldi ve seni sordu."

Her şey bir anda durdu. Sanırım kulaklarımda bir çınlama vardı.

"Hangi çocuk?" diye sordum cevabı zaten bildiğimi düşünsem de.

"Adını hatırlamıyorum. Uzun boyluydu. Çok yakışıklı. Elizabeth Barrett Browning'in şiirlerinden oluşan iki farklı kitabı ve ünlü bir kolej basketbol koçunun otobiyografisini inceledi."

Vincent. Geri gelmişti.

"Ona hasta olduğunu söyledim," diye ekledi Margie.

Vincent benim bu hafta sonu ne kadar berbat, terli ve perişan olduğumu bilmese de içim eridi. Kahretsin. Onu kaçırdığıma inanamıyordum.

Seni sordu.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. Belki de öpüştükten sonra neden ortadan kaybolduğumu öğrenmek istemişti. Belki de geçen cuma gece yaşananları tekrar yaşamak istiyordu. Ya da belki aramızda yaşananların tek seferlik bir şey olduğunu ve bu konuda ağzımı açmamamı tercih edeceğini açıkça belirtmek istiyordu.

"Neden beni aradığını söyledi mi?" Bu çok ağır bir soruydu ama bilmem gerekiyordu.

"Bir İngilizce öğretmenine ihtiyacı olduğunu söyledi ve sana bir not bıraktı. Dur, arkadaki masamın üzerine koymuştum..."

Margie ofise daldı ve bir süre sonra elinde küçük bir kâğıt parçasıyla geri geldi. Notu bana verdiğinde ilk düşüncem, Vincent'ın el yazısının şaşırtıcı derecede düzgün

olduğuydu. Tamamen eşit harflerle yazılmış iki küçük satır vardı. O da A'ları benim gibi yapıyordu:

ŞİİRDE HÂLÂ BERBATIM. LÜTFEN BANA MERHAMET GÖSTER.

VKNIGHT@CLEMENT.EDU

Biraz daha fikir sahibi olmayı umarak kâğıdı ters çevirdim ama diğer tarafı boştu.

"Ona defolup gitmesini mi söylemeliydim?" dedi Margie.

Bir kahkaha patlattım. "Hayır, onunla başa çıkabilirim. Teşekkürler, Margie."

Vincent'ın notunu kot pantolonumun arka cebine koyduktan sonra işe koyuldum. Derslerden evvel ödevleri ve makaleleri basmak için sabah kalabalığı gelmeden önce yapılması gereken çok şey vardı. Güneş yükseldikçe ışık atriyuma sıvı altın gibi akıyor, tüm kütüphaneyi sıcak bir ışıltıya boğuyordu. Rafları doldurdum, iadeleri işledim ve bir ders kitabı için iki yüz dolar ödemek zorunda kalmasınlar diye bir grup kimya öğrencisinin e-kitap ödeme sistemimizde oynamalarına yardım ettim.

Ve tüm bu süre boyunca cebimdeki kâğıt parçası alev alev yandı.

Çünkü bunun tek bir anlamı olabilirdi: Hikâye henüz bitmemişti.

Yedi

Harper ve Nina değerli bir eseri inceleyen iki tarihçi gibi üzerine konuşabilmek için benden Vincent'ın notunu sehpamızın ortasına koymamı istediler.

"Ona ders vermesini istiyormuş gibi görünüyor," dedi Harper sanki çok barizmiş gibi.

"Ama özel ders seks için bir şifre olabilir," diye savundu Nina.

"Lanet bir üniversite basketbol oyuncusu neden bir kıza ilgi duyduğunu açıkça söylemez ki? Heteroseksüel erkeklerin seks yapmaya çalışırken çok kurnaz olduğunu herkes bilir."

"Bir *kütüphaneciye* üzerinde, *geçen hafta seni bir kitaplığın önünde öperken çok eğlendim. Artık penisimi içine sokmayı gerçekten çok isterim* yazan bir not verecek değil ya. Ya Kendall'ın eline geçmeden önce Margie okusaydı? Bu," diyerek notu işaret etti. "Kesinlikle bir şifre."

Harper ikna olmadı. "Notu netleştirmek isteseydi ona çıkma teklif edebilir ya da basketbol takımının evindeki

bir partiye davet edebilirdi. Ama yapmadı. Kesinlikle onun sınıfını geçmesine yardım etmesini istiyor. Ve biliyor musun? Artık ona karşı yumuşak davranacağı ve ondan ücret almayacağı gerçeğine güveniyor."

"Hiç de bile—" diye başladı Nina, sonra iç çekti. "Hayır, sözümü geri alıyorum. Erkekler çöptür."

Öğrenci evlerindeki sert ve gıcırdayan mobilyalar gibi çarpık olan kanepemize çöktüm. Nina içimdeki umutsuz romantiğe hitap ediyordu ama Harper'ın pragmatizmi içimden gelen hislerle daha uyumluydu. Vincent Knight bu nota herhangi bir şey yazabilirdi. Ama o benden şiir konusunda yardım istemeyi seçmişti.

Nota olmayan bir bağlam eklememeliydim. En sevdiğim romantik kitaplardaki özellikleri gerçek hayattaki bir erkeğe yansıtmamalıydım. Bu hayal kırıklığının tarifi olurdu.

Yine de, eğer bu bir aşk romanı olsaydı ders vermenin Vincent'la beni tekrar birbirimizin yörüngesine sokacak olay örgüsü aracı olacağını düşünmeden edemedim. Ben bu görevi geri çeviren gönülsüz kahramandım. Ama ikinci perde kaçınılmazdı. Bu şekilde düşündüğümde o kadar da korkutucu gelmiyordu.

Buna rağmen ona e-posta göndermek için cesaretimi toplamam birkaç günümü aldı.

Korkunç senaryodan kaçınmak için dürüstçe oynamaya karar verdim. Vincent'ın bana teklifte bulunduğunu düşündüm ve İngilizce dilini geçmek için gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu varsaydım.

Kime: vknight@clement.edu
Kimden: kholiday@clement.edu

Konu: Özel Ders

Merhaba Vincent,

Kütüphaneci bana notunu verdi. Pazartesi ve çarşamba günleri saat 10.00 ile 15.00 arasında ve cuma akşamları kütüphanedeki vardiyamdan önce (22.00) müsaitim. Her zamanki özel ders ücretim saat başına 25 dolar ancak esnek olabilirim.

Sevgiler,

Kendall

E-postam giden kutumdan küçük bir ıslık sesiyle çıkar çıkmaz, yazdıklarımın her kelimesinden şüphe duydum.

Acaba yeterince profesyonel bir mail miydi, yoksa gülünç duruma mı düşmüştüm? Ayrıca *kahretsin*, ya Nina haklıysa ve notu şifreliyse ve ben de bir şekilde kendimi fahişe olarak sunmayı teklif ettiysem? *Esnek olabilirim* cümlesi birdenbire, bir e-postayı sonlandırırken kullandığım en açık cinsel içerikli mesajmış gibi geldi.

Beş dakika bile geçmeden yeni bir mesajın sinyali duyuldu. Posta simgesinin yanındaki küçük kırmızı nokta tansiyonumu tavan yaptırdı. Derin bir nefes verdim ve kendime bunun pekâlâ bir giyim mağazasından gelen spam ya da bir profesörün güncellenmiş ödevi olabileceğini hatırlatıp gelen kutumu açtım.

Kime: kholiday@clement.edu

Kimden: vknight@clement.edu

Konu: RE: Özel Ders

Kendall,

Pazartesi olur. Sabah 10'da ana Starbucks'ta. Kitabı getireceğim. Venmo[3] mu, nakit mi?

V

Avuçlarım terledi çünkü kahretsin, yarın buluşacaktık ve *kahretsin*, bana hazırlanacak zaman bırakmıyordu. Bir yanım, Harper ve Nina'yı arayıp düşüncelerini almak istedi ama mesajını okudukça, ipin ucunu kaçırmaya başladığımı daha iyi anladım.

Cevabında romantik hiçbir şey yoktu. Uzaktan flört bile denemezdi. Bu da artık kafamı bulutların arasından çıkarıp ayaklarımı yere sağlam basmamın zamanı geldiği demek oluyordu.

• • •

Ertesi sabah ter içinde uyandım. İlk başta yine hastalandığımı sandım ama sonra telefonumdaki hava durumu uygulamasına bakınca Kuzey Kaliforniya'da sonbahar ha-

[3] İnternet ödeme aracı. (e.n.)

vasının aşırı sıcak olacağını fark ettim. Mükemmel. Çünkü Vincent'ı tekrar görme endişemin yanı sıra, bir de ter lekeleri ve güneş yanıkları konusunda endişelenmem gerekecekti.

Normalde beni bu felaketten vazgeçirmesi için Harper'a başvururdum ama o sabah yüzmek için spor salonundaydı.

Bu yüzden hazırlanmama yardım eden kişi Nina oldu.

"Yeşil elbisemi giy," dedi. "İnce askılı olanı. O elbiseyle çok ateşli görünüyorsun. Bence bir düşün. Üzerine büyükanne hırkalarından birini giyebilirsin, böylece hiçbir şeyden şüphelenmez. İçeri girersin ve ah, o da ne? *Burası çok sıcak.* Hırkanı çıkarırsın ve *bom.* Şehvete yenik düşer. Starbucks'ın zemininde sevişirsiniz."

"Bu yüzden seni yaşam koçum olmaktan men ettim."

Nina'nın dramatik olaylara olan coşkusunu ve yeteneğini takdir ediyordum ama bu bir randevu değildi. Üzerime sade bir tişört ve kot şort giydim. Yıpranmış beyaz spor ayakkabılarıma uzanıp bağcıklarını bağlarken Nina bana hüsran ve tiksintiyle baktı.

Beni kapıdan geçirirken, "Çok hayal kırıklığına uğradım," diye homurdandı.

"Biliyorum."

"En azından masanın altından onu elle." Kapıyı yüzüne kapattım.

Dışarıda güneş gözlüklerimi taktım ve bir cin gibi gölgelerde kalmaya çalışarak kampüse doğru yürüdüm. Clement'ın kampüsünde veya yakınında üç farklı Starbucks vardı. Bunlardan en önemlisi mühendislik ve gazetecilik okullarının tam ortasında, köşedeydi. Her zaman

dolu olurdu ama pazartesi gününe göre bugün çok kalabalık değildi. Görünüşe bakılırsa Clement'ın öğrencilerinin çoğu güneş ışığından yararlanıyor ve avludaki yeşil çimenlerin üzerinde uzanıyordu.

Büyük bir soğuk kahve sipariş edip iyi bir masa aradım.

Arka köşede bir masa vardı. Sırt çantamı bırakıp ön kapıyı net bir şekilde gören deri bir koltuğa çöktüm. Telefonumu kontrol edip tam on iki dakika erken geldiğimi fark ettiğimde hafif bir utanç hissettim. Ama sorun yoktu. Ben iyiydim. Bu kafedeki hiç kimse kafamda neler olduğunu bilmiyordu. Ben sadece kahve içen ve sosyal medyada dolaşan bir kızdım. Ayrıca Vincent'tan henüz bir iz de yoktu. Ona kendisinden sadece iki dakika önce buraya geldiğimi söyleyebilirdim.

O yüzden iyice yerleşip beklemeye başladım. Bekledim. *Bekledim.*

Geç kalmıştı.

Beş dakika gecikmişti. Sonra on. Sonra on beş.

Bu buluşmanın saatini, tarihini veya yerini kazara karıştırmadığımı kontrol etmek için e-postasını tekrar açtım.

Ama yanılmamıştım.

Sanırım ekiliyordum.

Bunun bir randevu olmaması iyi bir şeydi çünkü ilk randevumda ekilmek muhtemelen acı verirdi.

Yine de midemdeki kafein akü asidi gibi çalkalandı.

Biliyor musunuz? Hayır. Günümün mahvolmasına izin vermeyecektim. Kendimi kampüse gelmişim gibi düşünmeye çalıştım, yumuşak ortam müziği çalan bir kafe-

deydim ve elimde bir fincan lezzetli soğuk kahve vardı. Güzel bir sabah geçirmem için her şey hazırdı. Bir saniye bile tereddüt etmeden sırt çantama uzandım. Ardından oldukça karmaşık bir olaylar zinciri içinde tüm mirasının telafisi mümkün olmayan küçük erkek kardeşine gitmesini engellemek için nişanlısıymış gibi rol yapmasına ihtiyacı olan bir dük ve inatçı bir kadın hakkında bir İngiliz Kralliği dönemi aşk romanı olan *Dük'ün Tasarımı*'nı çıkardım.

Kapağı toplum içinde okumak için *Mafya Prensesi*'nin çıplak resimli kapağından çok daha uygundu. Kütüphanedeki geceden beri o kitaba dokunmamış, öylece Nina'nın masasına bırakmıştım. Vincent'ın tadını hatırlamadan kitaba bakamıyordum bile.

Şu anda düşünmem gereken şey kesinlikle bu *değildi.*

Kahvemden uzun bir yudum aldım, o kadar soğuktu ki nefesim kesildi. Damağım acıdı ve okumaya başladım.

Dük'ün Tasarımı, bende yazarın alışveriş listelerini bile okuma isteği uyandıracak kadar zekice ve espriliydi. Ana karakter Clara, muhtemelen on dokuzuncu yüzyılın başlarında İngiltere'nin üst sınıf beyaz kadınlarından biri olamayacak kadar ilericiydi ancak aşk romanları söz konusu olduğunda her zaman modern duyarlılığı tarihsel doğruluğa tercih ederdim. Dük beklediğim her şeye sahipti -uzun boylu, karamsar, görgü kurallarına biraz fazla önem veren- ama durmadan beni yatakta kötü şeyler söyleyeceğine inandıran diyaloglar kuruyordu ve buna bayılıyordum.

Kendimi kitaba o kadar kaptırmıştım ki, aslında biraz sorun yaşamaya başladım.

Kot şort berbat bir fikirdi. Kalçalarım altımdaki deriye yapışıyor ve koltukta her kıvranışımda -bacaklarımı

çaprazlayıp sonra bacak bacak üstüne attığımda- dikiş yer değiştiriyor ve kasıklarıma baskı yapıyordu. Bu lezzetli ve harika bir histi ve toplum içindeyken kesinlikle ihtiyacım olan şey *değildi.*

Birinin köşedeki küçük masama yaklaştığını çok geç fark ettim. Ama daha başımı kaldırmadan gelenin *o* olduğunu anladım. Boğazını temizlemesinden sesini tanıdım. Birinin -olması gerektiğinden çok daha uzun boylu birinin- üzerime eğildiği hissini tanıyordum. Bu yüzden, gözlerimi önümdeki seks sahnesinden ayırıp yukarı baktığımda, artık yalnız olmadığımı görmek beni pek şaşırtmadı.

Vincent Knight bana gülümsüyordu.

"Kitap nasıl gidiyor bakalım, Holiday?"

Sekiz

Kesinlikle boku yemiştim çünkü Vincent hatırladığımdan çok daha güzeldi.

Bu adil değildi. Hiçbiri değildi. Koyu, darmadağınık saçları. Sıcak kahverengi gözleri. Güneşin öptüğü tenini ve biçimli kollarını *harika* bir şekilde ortaya çıkaran parlak beyaz Clement Atletizm Tişörtü. Sol bileğine hâlâ o siyah bandajı takıyordu. Orası bronzlaşmadan kalmış mıdır diye merak ettim. Bu düşünce, Vincent'ın başka neresinin bronzlaşmadığını ve kibarca sorarsam bana bunları gösterip göstermeyeceğini ve neler olabileceği konusundaki uygunsuz düşüncelerimi tetikledi.

Ah, başım fena hâlde belada.

Haftalar sonra ikinci kez elimde bir aşk romanıyla beni Vincent'ın yörüngesine fırlattığı için kendime, ona ve aynı zamanda evrene kızarak "Geç kaldın," diye çıkıştım.

"Laboratuvarım olması gerekenden daha uzun sürdü."

Sadece bunu söyledi. Ne özür diledi ne de başka bir açıklama yaptı. Bu, iki hafta önce götü tutuşmuş bir vazi-

yette kütüphaneye gelen aynı gururlu pislikti; bu yüzden neden şimdi ondan daha uslu olmasını beklediğimi bilmiyordum.

Kaşımı kaldırdım. "Laboratuvarın mı?"

"Bana inanmıyorsan sana programımı gösterebilirim." Sesinde alaycı bir tonlama vardı ve bu beni tarif edilemeyecek kadar öfkelendirdi. Neredeyse bir saattir burada oturuyordum çünkü onun bir İngilizce öğretmenine ihtiyacı vardı ve ben de bugünün iki şekilde gidebileceğini düşünen bir aptaldım: Ya Vincent ortaya çıkacak ve kütüphanede yaşanan olayın sadece yalnızlığımdan ve çok müstehcen bir roman yüzünden gerçekleştiğini söyleyerek beni hüsrana uğratacak ya da benim öğretmeninden daha fazlası olmamı istediğini anladığını söyleyecekti. Ancak görünüşe bakılırsa olaylar en gerçekçi ve en hüsran verici şekilde ilerleyeceğe benziyordu. Tamamen cinsel olmayan hizmetlerim için bana para ödeyecek ve sonra dersi bitirip kendi yolumuza gidecektik. Çünkü o birinci lig basketbol oyuncusuydu ve ben de gerçek hayatının endişe verici bir yüzdesini kitaplara gömülerek harcayan bir kızdım.

Koltuğumda doğruldum, aniden yüzümün ısındığını ve kot şortumun kalçalarımdan ne kadar yukarı çıktığını fark ettim.

"Sorun değil," dedim öyle olmasa da. "Başlayabilir miyiz?"

Karşımdaki boş sandalyeyi gösterdim ama Vincent kıpırdamadı. Ben *Dük'ün Tasarımı*'nı sırt çantama tıkıştırıp öfkeli bir iç çekişle şortumu çekiştirirken onun da kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. Huzursuz görünüyordu.

"Ne içiyorsun?" diye sordu.

Buzun çınlamasını duyabilmesi için bardağımı kaldırıp salladım. "Soğuk kahve içtim."

"Bir tane daha ister misin?"

Zaten gergin ve huzursuz olduğum için muhtemelen yeterince kafein almıştım ama bir kaçamak yapabilirdim. "Eğer sen ısmarlayacaksan, elbette."

Vincent, sırt çantasını karşımdaki sandalyenin yanma bırakıp tezgâha doğru ilerlemeden önce, kaptanını selamlayan bir asker gibi başını bir kez salladı. Sıra yoktu. Burası baristaya siparişini söylediğini duyabileceğim kadar sessizdi. *Siparişimizi.*

Kes şunu, dedim kendi kendime. *Biz diye bir şey yok.*

Gözlerimi Vincent'tan güçlükle ayırdım. Görünüşe göre Starbucks'ta onu izleyen tek kişi ben değildim. Kahve dükkânının karşısındaki masada iki kız, pencerenin önündeki bir bankta uzanmış bir grup erkek çocuk, dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş yaşlı ve yalnız bir kadın -muhtemelen bir profesördü- vardı. Hepsi ona bakıyordu. Diğer baristalar bile Clement'ın yıldız basketbolcusunun çikolatalı kruvasana ihtiyacı olursa diye dikkatle öne eğildiler. Hiçbirini suçlayamazdım. Vincent son derece yakışıklı ve manyetik bir özgüvene sahipti. Bakmamak elde *değildi.*

Keşke beni buraya sırf beni tekrar görmek için çağırmış olsaydı. İngiliz edebiyatı konusundaki uzmanlığım nedeniyle istediği için değil, gerçekten benimle vakit geçirmek ve beni tanımak istediği için. Bunun farkına varmak canımı acıttı, bu yüzden farkındalığımı bir kenara bırakıp küçük bir cankurtaran salı gibi olağan şeye tutundum.

Gözler, her iki elinde kocaman birer plastik bardakla bulunduğum köşeye doğru ilerleyen Vincent'ın üzerin-

deydi. Birini önüme koydu. Bu kesinlikle bir jestti. Özür dileme çabası olduğunu düşündüm. Karşımdaki sandalyeye yerleşirken ona şaşkın şaşkın baktım, çok uzun bacakları aramızdaki masanın altında duran bacaklarımı sıkıştırdı.

İç çekti. "Sorun nedir?"

"Bu... bu kahve çok fazla."

"Hepsini içmek zorunda değilsin."

"İçebileceğimi sanmıyorum zaten. Bu kadar kahve içsem darmadağın olurum."

"Darmadağın oluşunu seviyorum," diye yanıtladı gözünü bile kırpmadan.

İki hafta önce yaptıklarımız hakkındaki bu bariz ima, göğsüme yıldırım gibi çarptı.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Vincent'ın gözlerindeki tatmin parıltısı bana onun buna güvendiğini gösteriyordu. Belki de sadece kendi zevki için benimle oynamak istiyordu ama gözlerinde sevimli bir parıltı vardı ve bu bana sanki onunla birlikte şakaya devam etmemi istiyormuş gibi hissettirdi.

İki haftamı, aramızda olanların hiçbir şey olmadığına, Vincent'a güvenilmeyeceğine ya da onun hakkında hayaller kurulmayacağına dair kendimi ikna etmekle geçirmiştim. Ama o burada, tam karşımdayken, kafamda canlandırdığım o yabancı ya da kötü adam olmadığını itiraf etmeliydim. O kütüphanede tanıştığım çocukla aynıydı... Kıvrak zekâlı, ukalalık etmeden yardım isteyemeyecek ya da özür dileyemeyecek kadar gururlu ve flört edilemeyecek kadar eğlenceli.

Ama beni buraya bunun için getirtmemişti. Beni buraya ona özel ders vermem için getirtmişti.

Peki ya benimle flört etmeye nasıl cesaret ediyordu?

Buz gibi -bedava- kahvemden bir yudum alıp boğazımı temizledim. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var? Bu yüzden buradayız, değil mi? Çünkü sözlerle aran çok kötü."

Vincent'ın cesareti kırıldı. Bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi reddettim.

Neyse ki hakaretim onda bir değişiklik yapmış gibiydi.

Vincent boğazını temizledi ve sırt çantasına uzanıp aniden iş havasına büründü. "Önümüzdeki hafta bu kaplan şiiri üzerine sınıfta bir makale yazmam gerekiyor." Tişörtünün altından pazıları görünüyordu ama kesinlikle ona *bakmıyordum*. "Ve dürüst olmak gerekirse, işin içinden çıkamadım. Sana şiir konusunda berbat olduğumu söylemiştim. Benim de aklıma sen geldin çünkü bu konuda harikasın."

Soğuk kahveme bakıp "Aynen," diye mırıldandım.

Dudakları seğirdi. "Ayrıca bu konuda alçak gönüllüsün. İşte bu yüzden bu Blake denen adamın ne söylemeye çalıştığını anlamama yardım et."

Vincent bir kitap çıkarttı, köşesini kıvırdığı sayfayı açtı ve bana uzattı. Kahvemi bıraktım ve nemli avuçlarımı şortuma sildim, yapacak bir şeyler bulmaya çalışıp dikkatimi masanın karşısındaki çocuktan uzaklaştıracak herhangi bir şey aradım. Görünüşe göre bugünkü konumuz bir William Blake şiiriydi... Muhtemelen en ünlü şiiri.

"Ah," dedim. "Bunu biliyorum. Bunu yaklaşık dört farklı derste inceledim."

"Elbette incelemişsindir."

"Bu bir klasiktir. Lise ikinci sınıftayken bunu ezberlemem gerekmişti. *Tyger Tyger, ışıl ışıl yanıyor...*" Vincent sandalyesinde kıpırdanınca altındaki deri gıcırdadı. Ona en son yüksek sesle şiir okuduğumda birbirimizi nasıl hırpaladığımız gerçeği aniden ve şiddetli bir şekilde aklıma geldi.

"...ve geri kalanını biliyorsun."

"Evet," dedi. "Hadi bana tercüme et, Holiday."

İşte yine soyadımı söylemişti. Şu ana kadar bunu iki kez yapmıştı ve bundan hoşlanacağıma mı yoksa gömleğinden tuttuğum gibi takma isimleri kullanmayı kesmesini mi söyleyeceğime mi karar verememiştim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp koltuğumda öne doğru kaydım.

Dizim Vincent'ınkine çarpınca hemen bacaklarımı yana doğru çevirip hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

"Pekâlâ," diye başladım boğazımı temizleyerek. "Blake iki yardımcı koleksiyon yayınladı: *Masumiyet Şarkıları* ve ardından birkaç yıl sonra *Deneyim Şarkıları*. Derste diğer çalışmalarından herhangi birini işlediniz mi?"

"Çocuk işçiliğiyle ilgili olanı okuduk sanırım."

Kıkırdadım. "Onun adı 'Baca Temizleyicisi'. Bu şiirin iki bölümü var: Biri *Masumiyet Şarkıları*'ndan, diğeri *Deneyim Şarkıları*'ndan. Blake iyi ve kötü, cennet ve cehennem gibi ikilemlerle çok ilgilenirdi, bu nedenle iki koleksiyonda pek çok tamamlayıcı parça yaptı. Bunun..." Sayfaya dokundum. "*Masumiyet Şarkıları*'nda 'Kuzu' isimli bir kardeş şiiri var."

Vincent başını salladı. "Bu şiddetle, diğeri ise barışla mı ilgili?"

"Özünde evet. Ancak Blake sadece iki hayvanı karşılaştırmıyor. Bunu nasıl çerçevelediğine ve tekrarlayan soruları nasıl kullandığına bakarsan sadece bir ikilem oluşturmaktan daha fazlası olduğunu görürsün." Okumaya başlamak için ağzımı açtım, sonra durup dudaklarımı birbirine bastırdım. Birdenbire kendi sesimin farkına vardım ve şiiri takılmadan bitirip bitiremeyeceğimden tam olarak emin olamadım. Kitabı Vincent'a doğru ittim ve "Benim için ilk kıtayı okusana," dedim.

Sesim istediğimden daha kaba ve baskın çıktı ama gözünü bile kırpmadı. Görev bilinciyle kitabı elimden aldı, ters çevirdi ve şiiri yüksek sesle okumaya başladı.

Ondan bunu istediğime anında pişman oldum.

Dokuz

Vincent'ın sesi tüm vücudumun kasılmasına neden oldu. Kahve dükkânının gözlerden uzak bir köşesinde sıkışıp kalmıştık ve hoparlörlerden gelen müzik sesi çok alçak olduğundan Vincent'ın fazla bağırmasına gerek kalmadı. Bilerek ve yumuşak bir sesle okudu. Sesi alçak, gür ve samimiydi. Bu bana tanıştığımız cuma gecesi, hâlâ *Mafya Prensesi*'ndeki bir seks sahnesini düşünürken, okuma tavsiyesine ihtiyaç duyan uzun boylu ve düşünceli yabancı tarafından şaşkına döndüğümü ve Vincent'ın bana şiir okuduğunu hayal ettiğimi hatırlattı. Güzel bir fanteziye benziyordu. Artık Icarus olduğumun farkındaydım: Aradığım yüksekliklerin beni mahvedeceğinin farkında olmadan güneşe doğru uçan tam bir aptal.

Ve ah, bu beni mahvediyordu... Sözcükleri okurken ağzının aldığı şekil. Geniş avuçları ve uzun parmaklarıyla kitabı kavrayışı. Koyu renk saçlarından bir tutamın romantik bir şekilde alnına düşüşü.

"*Tyger Tyger, yanıyor ışıl ışıl, Gecenin ormanlarında; Hangi ölümsüz el ya da göz senin korkunç simetrini çerçeveleyebilir?*"

Vincent beklentiyle gözlerini kaldırdı. İçimin eridiği ve iç çamaşırımın biraz ıslandığı gerçeğine kendimi alıştırmaya çalıştım.

"Okumaya devam et. Yani, içinden... Sadece işi hızlandırmak istersen."

Merhametsiz bir adam olan Vincent omuz silkti. "Yüksek sesle okumakta bir sakınca görmüyorum."

Vincent Knight şiirin tamamını okurken kafein ve arzudan titreyerek orada öylece oturdum. Birkaç kelimede ve garip, eski moda ifadelerde takıldı ama bunda çekici bir şeyler vardı. Bu Starbucks'taki herkes muhtemelen onun bir üniversite öğrencisinin Tanrı'ya en yakın olabileceği kadar yakın olduğunu düşünüyordu ama ben, hata yaptığında o hafif kendini küçümseyen gülümsemesini izliyor ve iki sabit nefeste bir kıtanın tamamını kendinden emin şekilde okumasını dinliyordum.

Göz kapaklarımın titreyerek kapanmasına izin verdim ve en yeni fetişimi kucakladım: Birinin bana kitap okuması.

Vincent son satıra ulaştığında bir parçam ona yeniden okumasını söylemek istiyordu. Muhtemelen bu konuda benimle tartışmazdı; sonuçta burada uzman olan kişi bendim. İsteksizce gözlerimi açtım ve Vincent'ınkilerle karşılaştım. Bir anlığına mükemmel bir sessizlik oldu. Ardından tekrar sayfaya baktı.

"*Seni Kuzu'yu yaratan mı yarattı?*" İkinciden son kıtaya kadar tekrarladı. "Yani Tanrı'dan bahsediyor. Tanrı'nın bu iki hayvanı nasıl yaratabildiğini soruyor."

Boğazımı temizledim. "Kesinlikle. Blake'nin neye inandığını ve sanayi devrimiyle birlikte çevresinde neler olup

bittiğini düşünmelisin. İşlenmesi gereken çok şey vardı. Kendine, Tanrı'nın nasıl kuzu kadar masum, kırsal ve romantik bir hayvanı, aynı zamanda kaplanı da yarattığını soruyor... Uzak diyarlardan gelen ve beslenmek için kuzuyu öldürmesi gereken bu canavarı."

Vincent uzun süre sayfaya baktı, kara gözleri satırların üzerinde dolaşıyordu. "Bu aslında çok havalı."

Dalga geçmiyor olmasını umdum. "Öyle mi?"

"Evet. Sonunda bunu neden ana dal olarak seçtiğini anladım."

"*Elbette* yüksek maaşlı iş fırsatları için."

Vincent homurdandı. "Eğer istersen kesinlikle üniversite düzeyinde öğretmenlik yapabilirsin. Bu konuda benim kadrolu profesörümden daha iyisin. Geçen hafta ofisine gittim. Tam bir zaman kaybıydı."

"Bırak tahmin edeyim," dedim. "Yaşlı beyaz adam mı?"

"Adı Richard Wilson. Sanırım altmışlı yaşlarının sonlarında."

"Tahmin etmiştim." Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Birinci sınıfta neredeyse ondan ders alacaktım ama Profesörüme Not Ver puanı çok düşüktü. Ancak dürüst olmak gerekirse, az önce sana yaptığım yorumun aynısını birkaç Google aramasından da bulabilirsin. Kütüphanede söylediğim gibi..." Gözlerim gözlerinden uzaklaştı. Sonraki birkaç kelime hafifçe boğuk çıktı. "Çoğu şiirin püf noktası bağlamdır. Sanki bir insanla konuşuyormuş gibi. Nereden geldiklerini ne kadar çok bilirsen onları anlamak o kadar kolay olur."

Vincent da arkasına yaslanıp bir süre beni inceledi.

"Her zaman sıkı bir okur muydun?"

"Ah, evet. Biraz zor bir başlangıç yaptım -birinci sınıftayken disleksi teşhisi konuldu- bu yüzden öğrenmem sınıfımdaki çocukların çoğundan biraz daha uzun sürdü. Ama sonra doyumsuz hale geldim. Annemle babam beni haftada iki kez halk kütüphanesine götürürdü çünkü birkaç günde bir ödeme limitini aşıyordum."

"Vay canına."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Sonra gereğinden fazla paylaşmaya yatkın olduğum için, "Utangaç bir çocuksan bu kadar çok okumak kolaydır. Lise sona kadar pek arkadaşım yoktu. Ve o zaman bile arkadaşlarım genelde sınıfta yanında oturduğum insanlardı. Kitaplar her zaman kişisel ve sosyal hayatımın önemli bir parçası oldu," dedim.

Vincent başını eğdi. "Hiç yazıyor musun?"

"Yazmaya çalışıyorum. Yazma konusunda olmak istediğim kadar iyi değilim. Ama bu dönem yaratıcı yazarlık atölyesine katılıyorum, bu yüzden faydası olur. Profesörüm harika biri. Yirmi beş bilim kurgu romanı yazmış, bu yüzden tür kurgu konusunda çok da takıntılı değil ki bunu takdir ediyorum."

Akademi denizinde, içselleştirilmiş kadın düşmanlığının ve tür kurgusunun edebi kurguya göre hem daha az önemli hem de övgüye değer olduğu bir ortamda aşk romanı meraklısı olmak bazen zordu.

Vincent başını salladı. "Bu okuldaki İngilizce profesörlerinin çoğu yaşlı Richard gibi sıkıcı beyaz adamlar mı, yoksa kadınlarla beyaz olmayan öğretim üyelerinin bir karışımı var mı? Bölümüm dışında Clement hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Bölümde aslında pek çok genç kadın var. Ve çalıştığım profesörlerin en az üçte biri açıkça LGBTQ+ destekleyicisi." Daha sonra kendi kanaatime rağmen, "Bu arada, senin ana dalın nedir?" diye sordum.

"İnsan biyolojisi."

Burnumu buruşturdum. "Ah, iğrenç."

"Sana söylemiştim. İngilizce hiçbir zaman bana göre değildi. Ben bir STEM[4] uzmanıyım."

"Bir dakika. Ezberlemekten nefret ettiğini sanıyordum. Biyoloji tamamen ezber değil mi?"

Omuz silkti. "Şiirden daha iyi ezberleniyor. Onun içeriği bana daha anlamlı geliyor... Belki de yedi ya da sekiz yaşımdan beri basketbol oynadığım için anatomimiz ve vücutlarımızın çalışma şekli hakkında her zaman çok düşündüğümden dolayı."

Ben de vücutlarımızın nasıl çalıştığı hakkında çok *düşündüm.*

Başımı iki yana salladım. "Seni çekilmez inek."

Vincent başını geriye atıp sürpriz bir kahkaha patlattı. Sesi muhteşemdi. "Ne yani? Mitoz umurunda değil mi?"

"Kahrolası Richard Wilson'dan ders almayı tercih ederim."

Vincent tekrar güldü ve ondan bu sesi çıkardığım için kendimle çok gurur duydum. Memnuniyetimi saklamak için gülmemek adına dudaklarımı birbirine bastırmak

[4]Fen (Science), Teknoloji (Technology), Mühendislik (Engineering) ve Matematik (Mathematics) alanlarının İngilizce baş harflerinden oluşan bir kısaltma. (e.n.)

zorunda kaldım. Koltuğumda kıpırdandım, önce bacak bacak üstüne attım, sonra bacaklarımı kıvırdım. Vincent'ın bakışları çıplak kalçalarıma indi (sağdaki artık sol tarafın altına sıkıştığı için üzerinde büyük pembe bir oval şekli vardı) ve kahkahası boğazında kaldı.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda içlerinde alev alev yanan meraklı bir ifade vardı ve bana aramıza koymaya çalıştığım mesafeyi ortadan kaldırabileceğini hissettirdi.

"Belki ben de bir ara *sana* özel ders veririm," diye teklif etti. "Bilirsin, bunun karşılığı olarak."

Gözlerindeki sıcaklık bana ikimizin de başının belada olduğunu söylüyordu.

Bu hem heyecan verici (belki de tutkuyla yananın tek ben olmadığım konusunda) hem de korkunç bir farkındalıktı. Çünkü daha deneyimli bir kızın tüm bu alaycı gülümsemelerin ve imaların ne anlama geldiğini anlayacağına bahse girerdim. Peki ya Vincent böyle biriyse? Ya herkesle flört ediyorsa (baristalar, profesörler, laboratuvarlarındaki sınıf arkadaşları) ve ben de her şeyi abartan ve kötü bir ana karakter sendromu yaşayan bir kızsam?

Gülümsemem kayboldu. Tekrar şortumun eteklerini çekiştirip saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Vincent geri çekildiğimi fark etti. Kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklık yeniden belirdi.

"Gözden geçirmen gereken başka şiir var mı?" diye sordum. "Bu öğleden sonra dersimden önce yapmam gereken bir sürü okuma var, eğer işimiz bittiyse..."

Vincent'ın üzerimdeki gözleri ağırlaştı. Değerlendirir gibi bakması beni kıvrandırıyordu ama sonra kot şor-

tumun dikişi tam olarak doğru noktaya sürttü ve küçük şiir okumalarını biraz fazla sevdiğimi hatırladım.

"Ne var?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "İyi görünüyorsun, Kendall," dedi.

Şaşkın bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Of, defol."

"Hayır, ciddiyim," dedi. "Seni gündüz görmek çok güzel."

Keşke toplum içinde olmasaydık. Keşke ona, onunla şiir okumanın beni bastırılmış tarihi romandaki bir kadın gibi ıslattığını ve arzulayan biri haline getirdiğini açık açık söyleme cesaretini gösterebilseydim.

Bunun yerine, "Evet," dedim.

Evet, seni görmek de güzel. Evet, ben de hâlâ seni düşünüyorum. Evet, beni bu koltuğun üzerine eğmene izin vereceğim ve...

"Bu arada soruma hiç cevap vermedin," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hangisine?"

Başıyla sırt çantamı işaret etti. "Kitap nasıl?"

On

Tamam. Sanırım bu konunun kapanmasına izin vermeyecekti.

Dizlerimi ayırıp Vincent'ın sırt çantamı görmesini engelleme dürtüme karşı koydum. Çocuk çok iyi algılıyor olabilirdi ama keten bezin ve üç kat not defterinin arkasını göremezdi. Yine de kendimi tuhaf bir şekilde ifşa olmuş hissetmiştim. Starbucks'ın etrafına dağılmış öğrencilerin, profesörlerin ve baristaların yüzlerine baktım ama hepsi tamamen konuşmalarına, dizüstü bilgisayarlarına ve kafeinli içeceklerine dalmış durumdalardı. Üzerimdeki tek gözler Vincent Knight'ın gözleriydi.

"İyi bir kitap," dedim. Sonra daha dürüst bir şekilde, "Aslında biraz saçma," diye düzelttim.

Vincent bekledi. Detay vermemi istiyordu.

"Tamam, öyleyse," dedim derin bir nefes alıp bir ayağımı popomun altına alarak. "Bu dük, kendisine katlanamayan bir kadından nişanlısı gibi davranmasını istiyor çünkü babasının vasiyetinde, bir yıl içinde evlenmezse ünvanın boktan kardeşine geçeceğini söyleyen bir madde var.

Ve erkek kardeşi kumar bağımlısı, üstelik Londra'da evli bir kadını da hamile bırakmış; yani her şey çok riskli ve... karmaşık. Çok sayıda balo, skandal ve olay örgüsü var. Tarihsel olarak doğru değil ama eğlenceli ve aptalca. Ama doğru şekilde. Bu sana mantıklı geldi mi?"

Vincent kitabımın zaman kaybı olduğunu düşünüyorsa bile bunu belli etmedi. Bana gülmedi. Beni yargılamadı. "Yani üniversiteli çocuklar çöptür ama aile mirasına sahip bir dük çekicidir, öyle mi?" diye sordu.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Bunun nedeni kısmen onun tür seçimim konusunda yargılayıcı olmayışı, kısmen de kütüphanede konuştuklarımızı gerçekten hatırladığı içindi. Konuşmamızı benim gibi kafasında yeniden canlandırıp canlandırmadığını merak ettim.

"Ama düklük soyluların mümkün olan en yüksek rütbesidir."

"Demek ki zengin," dedi Vincent düz bir şekilde. "Cazibesi de bu."

"Kesinlikle faydası oluyor." Pipetimi ağzıma götürdüm. "Ama aynı zamanda sorumluluk sahibi, eğitimli ve görünüşe göre binicilik ve diğer fiziksel konularda da çok yetenekli." Kelimelere takılıp kalmadığım için kendimle gurur duydum. Çok havalı hissettim. Çok rahat.

Vincent kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım.

Hınzır bir şekilde gülümsedi. "Peki, ben nasılım?"

Soğuk kahvemi içerken az kalsın boğulacaktım ve bu ne havalı ne de rahat bir şeydi. Fakat hazırlıksız yakalanmıştım. Eğer bunu -bu cilveli şakalaşmayı- yapacağımızı

bilseydim iç çamaşırlarımı ona göre ayarlardım. Nina'nın o seksi elbise fikrini kabul eder ve Vincent ile özel bir yere ihtiyacımız olursa diye ondan günün geri kalanını evin dışında geçirmesini isterdim.

Tekrar Starbucks'a baktım ve bir baristayla göz göze geldim. Hayır. Burada mahremiyet yoktu.

"Neye göre söyleyeyim?" dedim. Tehlikeli bir soru gibi gelince, "Bildiğim kadarıyla İngiltere'de hiç arazin yok," diye ekledim.

"Ama iyi öpüşürüm."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Eh, bu senin küstahlığın..."

"Hem ilkokuldan beri basketbol oynuyorum, bu yüzden disiplinliyim ve sıkı çalışmanın değerini bilirim. Daha önce de takım kaptanlığı yapmıştım, dolayısıyla sorumluluk üstlenebilirim. Liderlik edebilirim. Tüm o güzel şeyleri yapabilirim. Ve not ortalamam 3.7, bu sebeple muhtemelen birincilikle mezun olamayacağım ama kesinlikle dereceye girerim..."

"Bana özgeçmişini anlatmanın bir sebebi var mı?" diye sözünü kestim.

"Bir şey kanıtlamaya çalışıyorum, Holiday." Vincent omuz silkti. "Aşkla ilgili beklentilerin oldukça yüksek gibi görünüyor. Milyarder, kraliyet ailesi üyesi ya da bir tür doğaüstü yaratık olmayan birinin sana kur yapmasıyla ilgilenmiyor gibisin."

Bu biraz sert olmuştu, o nedenle her zamanki savunma mekanizmama başvurdum: Dalga geçme.

"*Kur yapmak mı?* Kusura bakma da burası Viktorya Dönemi İngilteresi mi?"

"Hayır, burası Starbucks."

Onu tekmeleyebilirdim. Gerçekten yapabilirdim. "Sen iflah olmazsın."

"Ve *senin de* gerçekçi olmayan standartların var."

Dizi, bacağımın iç kısmına (sandalyenin üzerinde olmayan bacağıma) çarptı. Temas karşısında irkildim ama o hiç kıpırdamadı. Bacağının ağırlığının ve teninin sıcaklığının benimkine baskı yapmasına izin verdi.

Bu sabah Nina'nın bana veda ederken söylediği sözler aklıma geldi: *En azından masanın altından onu elle.*

Sınırsız bir hayal gücü patlamasıyla çekiciliğini gördüm. Uzun kollarım vardı. Tek gereken zekice ama ihtiyatlı bir manevraydı ve elimi gömleğinin altına sokup belinin hemen üzerindeki yumuşak tenine bastırabilirdim. En azından ben yumuşak olduğunu düşünüyordum. Beynim sahnenin geri kalanını canlandırma konusunda oldukça iyiydi: Parmaklarımın iç kısımlarını gıdıklayan, göbek deliğinin hemen altındaki kılları. Elimi şortunun içine soktuğumda gevşeyen lastiği. Vincent'ın avucumda sertleşen sıcak teni ve beni koltuğuma sabitleyerek tek kelime etmeden duymak istediğim her şeyi söyleyen gözleri.

Seni istiyorum. Bunu ben de hissediyorum.

Biraz daha sert, Holiday. Korkma kırmazsın.

Sorun tabii ki yaptığım şeyin ne olduğuma dair hiçbir fikrimin olmamasıydı. Her şeyin mekaniğini (pozisyonlar, hareketler, diyaloglar) bilecek kadar aşk romanı okumuştum ancak seks hakkında okumak bir erkeğin gözle-

rine bakıp onu içinizde istediğinizi bilmekten farklı bir duyguydu.

Vincent, düşüncelerimi üzerine yansıtabileceğim boş bir kabuk değildi. Artık değildi.

Şu anda kütüphanenin karanlık köşesinde hissettiğim elektrikli güvenin aynısını hissetmiyordum. Aslında Vincent'ın o gece beni nasıl bırakıp gittiğini düşününce, kendime güvenmem çok zordu. Hoşça kal demek için ortalıkta dolaşmamış ya da *Engman Antolojisi*'ni alırken kitabı kaydetmeme veya kızlar tuvaletindeki panik atağımı hafifletmeme yardım etmemişti. Özel öğretmenlik dışında beni hayatında istediğine dair hiçbir belirti vermemişti. Peki, şimdi ne istiyordu? Tek gecelik bir ilişki mi? Bir kız arkadaş mı? Sırf peşinden ne kadar koşacağını görmek için aylarca oyalayacağı bir aptal mı?

"Konuş benimle, Holiday." Vincent dizini benimkine doğru itti. "Kontrolden çıkmış gibi görünüyorsun."

Çünkü kontrolden çıkmıştım.

Homurdanarak buzlu kahvemi masaya çarptım. "Benden ne istiyorsun?" Sesim istediğimden çok daha sert çıktı. "Çünkü notun... Ben sadece... Bunun bir özel ders olduğunu sanıyordum, sonra buraya geldim ve sen..." Karşımdaki sandalyede beni kafese almak için kollarını ve bacaklarını iki yana açarak uzanmasını belli belirsiz bir şekilde işaret ettim.

Vincent'ın ifadesi değişti. Doğruldu, omuzlarını kamburlaştırdı. Bu, uzun boylu bir kız olarak çok iyi bildiğim bir hareketti. Kendini küçültüyordu. Olduğundan daha küçük yapmaya çalışıyordu.

"Şiir konusunda gerçekten yardıma ihtiyacım vardı," dedi. Ardından daha yumuşak bir sesle itiraf etti. "Ama seni tekrar görmek istedim. *Belli oluyordur.*"

Kalbim şiddetle atmaya başladı. Bana aldığı kahveden bu kadar çok içmemeliydim.

"Belli oluyor mudur?"

Vincent bıkkın bir şekilde iç çekti. "Neden burada olduğumu biliyorsun, Kendall."

Ama bilmiyordum. Ağzım bir karış açık ve konuşamayacak kadar şaşkın bir hâlde ona gözlerimi kırpıştırarak bakmamı izledi ve masaya doğru eğildi. Çamaşır deterjanı ile baharatlı kolonyanın kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı (şu ana kadar özlediğimi fark etmediğim bir kokuydu).

Gözlerini kısarak "Asıl soru," dedi. "*Sen* neden buradasın?"

Çünkü bilmek istemiştim. Çünkü iki hafta önce gece vardiyam sırasında yaşananların şans eseri olup olmadığını veya yine böyle hissedip hissedemeyeceğimi bilmem gerekiyordu. Ve sanırım şimdi bu meraktan pişmandım çünkü Vincent'ı tekrar görmek onda özellikle bir şeylerin bana kendimi hem sersemlemiş hem de aklı başımda hissettirdiğini doğrulamıştı.

Daha önce hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

O yüzden güvenli olanı söyledim: "Çünkü bir öğretmene ihtiyacın vardı."

Sözcükler, yanlış olsalar bile kolayca ağzımdan çıktı ve yüzme havuzuna düşen bir top gibi ortamıza düşüverdi. Vincent arkasına yaslandı, yüzü aniden ifadesizleşti. Gür

kirpiklerinin altında akıl almaz derecede güzel olan koyu renk gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Avuçlarını atletik şortunun ön kısmına sürtmesini izledim, gözlerim bacaklarının kaslı kıvrımına takıldı ve daha önce mümkün olduğuna inandığımdan daha berbat bir şekilde çuvalladığımı fark ettim.

"Harika," dedi inanmadığım bir gülümsemeyle. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Hayır, bekle.

Midem bulandı. İngilizceye olan hâkimiyetimi kaybetmiş gibi hissettim. Bunu düzeltmek için kafamın içindeki dosya dolabından hangi kelimeleri çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Keşke bu sahneyi kesip bizi yeni, gözlerden uzak, doğru anlatım ve diyaloglarla dolu bir yere nasıl götüreceğimi ve Vincent'ın dudaklarının tekrar dudaklarımla buluşmasını nasıl sağlayacağımı bilseydim.

"Öyle demek..." diye patladıktan sonra irkildim. "Öyle demek istemedim..."

Vincent başını iki yana salladı. Bu çok nazikti ama mesafeli bir şekilde acı veriyordu. "Endişelenme. Venmo'nla ödememi istemiştin, değil mi?"

Patlayan bir balon gibi söndüm. Bunun sadece özel ders olmasını istemiyordum. Ama kalbim boğazımda düğümlendi ve Vincent cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Eğer bana bunun için para öderse, *kafayı yerdim*. Ne yaptığımın tam olarak farkına varmadan elim havaya kalktı. Vincent'ın bileğine indi. Bandajsız bileğine. Çıplak teninin parmak uçlarımda uyandırdığı his kolumun yukarı doğru sarsılmasına neden oldu. Durup gözlerimin içine baktığında aynı duyguyu iki yerde daha hissettim: Bacaklarımın arasında ve ağrıyan göğsümün boşluğunda.

"Yapma," dedim aşırı duygusallıkla. Boğazımı temizleyip kendimi toparladım. "Bana ödeme yapma. Lütfen."

Vincent onunla Latince konuşuyormuşum gibi boş boş beni izledi.

Keşke şu anda bir okurdan çok, bir yazar olsaydım. Keşke bir komployu nasıl yönlendireceğimi ve olayların istediğim gibi olmasını nasıl sağlayacağımı bilseydim. Okumak çok eğlenceliydi ama hayatımın en güzel anlarının kendi kafamın içinde yaşandığını hissetmekten yorulmuştum.

Vincent'ın gözlerine baktım ve onun yüzümde yazan ama ağzımdan çıkaramadığım tüm kelimeleri görmesini umdum.

Seni istiyorum. Bunu ben de hissediyorum.

Lütfen korktuğumda söylediğim saçmalıklara kulak asma.

Sonra omzunun üzerinden bulanık bir kıpırtı yakaladım. Olağanüstü uzun boylu altı oğlandan oluşan bir grup gördüm (birkaç tanesi aynı beyaz Clement Atletizm tişörtlerinden giymişti), kapıdan geçip Starbucks'a girdiler. İlk önce Jabari Henderson'ı fark ettim. Sonrasında diğer basketbolcuları tanımak yeterince kolaydı. Çoğu yeni başlamıştı. Birkaçı ikinci yılındaydı. Hepsi inanılmaz derecede iri insanlardı.

Jabari ile göz göze geldik. Hemen arkasını döndü. Starbucks'ta kazara birbirine bakan iki yabancı olduğumuz sanılırdı. Ancak bir dakika sonra, başını çok ihtiyatlı bir şekilde bizim yönümüze doğru eğmeden önce yanındaki çocuğa bir şeyler söylemek için döndü. Söylediği her şey daha sonra grubun geri kalanına aktarıldı ve altısı hızla

Starbucks'ın diğer tarafındaki yani Vincent ve benim oturduğumuz yerin tam karşısındaki masaya doğru ilerledi.

Her ne kadar şu an neler olup bittiğini bilmesem de neler olabileceğini hızla anladım.

İzleniyorduk.

On Bir

Bunun daha ne kadar utanç verici olabileceğini bilmiyordum ama tüm bunlara şahitlik edecek küçük bir basketbolcu kalabalığının eklenmesi kesinlikle işime gelmezdi.

Elim hâlâ Vincent'ın başparmağımla orta parmağımın buluşamayacağı kadar iri olan bileğini tutuyordu. Geç de olsa bunun nasıl göründüğünü anlayıp sanki kolundaki ince, yumuşak tüylere takılan hayali bir iplik parçasını alıyormuşum gibi yapmaya çalıştım. Ne yazık ki bu, yüz kat daha rezil bir şekilde kolunun arkasını okşuyormuşum gibi görünüyordu.

Vincent kaşını kaldırdı.

Ellerimi birbirine bastırıp bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Kolunda şey vardı... Neyse. Üzgünüm. Devam et."

"Sana kesinlikle ödeme yapıyorum," diye ısrar etti, beni ihtiyatla izlemeye devam ediyordu. "Bu parayı hak ettin, Holiday. Yaptığın işte iyisin. Ve seni yarım saat beklettim, bu yüzden sana fazladan bir saatlik daha para ödeyeceğim. Sakın benimle tartışma."

Arkadaşlarının işitme menzilinin dışında olmalarını umdum çünkü yarı-erotik kol temasımla ağzından çıkanlar birleştiğinde, her şey *dramatik bir biçimde* yanlış yorumlanabilirdi.

"Para umurumda değil. Benim için de iyi bir pratik oldu." *Evet, bu kesinlikle neden bahsettiğimizi açıklığa kavuştururdu.* Biraz yüksek sesle, "Şiir öğretmeyi seviyorum," diye ekledim. "Ve bedava kahveyi. Ve bu... bu çok eğlenceliydi."

Vincent inanamıyormuş gibi güldü. "Biliyor musun," dedi. "Bazen seni yorumlamak Shakespeare'den bile daha zor."

"Shakespeare'den nefret ederim," diye itiraf ettim.

Vincent gülümsedi. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

Sözcükleri beni ağır bir battaniye gibi sımsıkı sardı. Bir anlığına üç masa uzaklıkta kâğıtları karıştıran bir profesör, tezgâhtaki baristadan laktoz intoleransı olduğu için onu affetmeyeceğini söyleyerek kendisine yulaf sütü verip vermediğinden emin olmasını isteyen bir kız, maç sonrası ESPN yayıncıları gibi daha sonra ayrıntılı olarak anlatabilmek için her hareketimi izleyen bir basketbol oyuncu grubu yoktu. Sadece ben ve çarpan kalbimle Vincent'ın yumuşak, rahat gülümsemesi vardı.

Uzaktan gelen bir kahkaha bu yanılsamayı paramparça etti.

Bu Jabari'ydi. Gözlerimiz tekrar kilitlendi. Kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissettim (ve bu ilk kez olmuyordu)... Ya da belki de henüz başlangıcını bile duymadığım bir şakanın can alıcı noktası gibi. Görünüşe

göre Vincent'ın takım arkadaşları bizi tam olarak nerede bulacaklarını biliyorlardı, bu da beni Vincent'ın onlara buraya gelip bunu izlemelerini söyleyip söylemediğini merak etmeye yöneltti... Artık *bu* her neyse.

Gece vardiyası sırasında kütüphanede insanlar varken gelip onu öpen kızla eğlenmesini izlemeye. Gelip kızın bunu tekrar yapıp yapmayacağını görmeye.

Sırıtışını bastıran Jabari, yanındaki çocuğu dirseğiyle dürttü. Çocuk telefonunu kaldırdı ve pek de gizlice olmayan bir şekilde bize doğru çevirdi ve bu benim kırılma noktamdı çünkü artık bazı şeyleri abartmadığımın farkındaydım.

Kesinlikle bana gülüyorlardı.

Vincent ayağı fırladı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Tam o anda ayakları masaya çarpınca fayans zeminde tiz bir sürtünme sesi yankılandı. Kot şortumun kıvrılmış kenarlarını indirdim, avuçlarımı gömleğimin ön kısmına sildim ve sonra her şeyi toplamak için eğildim: Kitaplar, sırt çantası, ilk boş kahve fincanı, ikinci (daha büyük, çoğunlukla boş) kahve fincanı. Belki bu kadar çok soğuk kahve içmeseydim bu kadar titrek ve endişeli olmazdım.

Gözlerimde bir yanma vardı. Onunla savaştım. Starbucks'ta ağlamaya *başlamayacaktım*. Bu, asla görmeyeceğim bir dipti.

"Gitmem lazım," dedim. Sırt çantamın askılarını omuzlarıma dolarken kelimeler ağzımdan aceleyle çıktı. "Cidden. Ödeştik. Kahve için teşekkürler."

Vincent elimi yakalayamadan önce iki adım attım. Beni çekmesi gerekmedi. Teninin yarattığı his bile (parmak uçlarının elimin üstüne değmesi, başparmağının avucuma

baskı yapması) durmam için yeterli oldu. Onun yanına demirlemiş, buradan defolup gitme konusundaki çaresizliğim ile kalıp onun ilgisinin sıcaklığının tadını çıkarma arzum arasında sıkışıp kalmıştım. Çünkü o gür kirpiklerinin arasından bana bakıyordu ve ağzının kıvrımı o kadar pembe ve yumuşaktı ki...

"Perşembe doğum günüm," dedi.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemeden gözlerimi kırpıştırdım. "Doğum günün kutlu olsun?"

"Evde parti veriyoruz. Gelmelisin. Ev arkadaşlarını da getirebilirsin."

"Ben... biz... Perşembe günleri—"

"Film gecesi yapıyorsunuz," diye bitirdi Vincent cümlemi. "Biliyorum. Ama gelmek istersen davetlisin."

Üç hafta önce bahsettiğim şeyleri hatırlamasından nefret ediyordum. İçimde aptalca, inatçı bir umut uyandırmasından nefret ediyordum. Umarım o da benim kadar duygusaldır. Belki de tadımı, gülüşümü ve kitap raflarına bastırıldığımızda nasıl hissettiğimi düşünmeden duramıyordu.

"Seninle yakınlaşmak belki de iyi bir karar değildi," diye tersledim çünkü korku iyi karar verme yeteneğimi bastırmıştı.

Vincent geri çekildi. Bana attığı şaşkın bakışta gerçek bir incinme gördüm.

"Senden bunu istememiştim," dedi.

"Üzgünüm," dedim titrek bir sesle. "Öyle olmadığını biliyorum -tabii ki istemedin- bunu neden söylediğimi

bilmiyorum. Bu senin hatan değil. Ben sadece... kendim gibi olamadım. Özel dersle ilgili değil ama geri kalanı için. Flörtleşmeler. İmalar. Bu oyunda iyi değilim, kuralları bilmiyorum ve oynamak istediğimi de sanmıyorum."

Elimi bıraktı. Dokunuşunu anında özledim.

"Oyun yok ki," diye ısrar etti yüzüme bakmak için sandalyesini çevirerek. "Bak, ben de bu konuda pek iyi değilim. Eğer seni rahatsız ettiysem partiye gelmene gerek yok ama seni orada görmeyi çok isterim. Hem ev arkadaşların da eğlenir. Ayrıca bir ton bedava alkol olacak ve herkes birkaç tur bira içtikten sonra eminim ikimiz şiir okumaya başlayabiliriz."

Gülmek istedim. Gerçekten istedim.

Ama bunun yerine, "Bakarız," dedim.

Vincent itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. "Tamam."

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim. Bana şiir konusunda yardım ettiğin için. Ciddiyim, Kendall."

Başımı salladım, arkamı döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

Ama omzumun üzerinden son bir şey söylemekten kendimi alamadım.

"Sanırım arkadaşların senin için gelmiş."

Ses tonum o kadar sertti ki Vincent'ın benim gidişim ile takım arkadaşlarının gelişi arasındaki noktaları birleştireceğinden emindim. Ama basketbol takımının yarısının neden kafenin karşısındaki bir masada durduğunu açıklamaya çalıştığını duymak için beklemedim.

Dışarısı sıcak ve aydınlıktı. Aniden perişan hissettim. Eve doğru yürürken kuşlar cıvıldıyor, güneş ışığı ağaçların arasından göz kırpıyor ve öğrenciler yanımdan geçip kampüse doğru gülerek gidiyorlardı. Her şey o kadar neşeli ve huzurluydu ki başımı geriye atıp bulutsuz gökyüzüne doğru çığlık atmak istedim. Dürüst olayım mı? Ben burada basketçi grubunun benim hakkımda neler söylediğini düşünmemeye çalışırken, nasıl olur da herkes bu kadar keyifli bir gün geçiriyordu?

Binamın önünden karşıya geçerken Venmo bildirimi geldi.

Vincent Knight sana 100 dolar ödedi.

Konu satırı tek bir kaplan emojisiydi.

Bu bir şekilde yüze atılan son tokat gibi geldi. Bok gibi bir dondurmanın üzerindeki kiraz gibi. Şu an binamın ön merdivenlerinden çıkıyor olduğum için şükrettim. Çünkü yanımdan geçen hiçbir öğrencinin beni gözyaşlarıyla mücadele ederken görmesine ihtiyacım yoktu.

• • •

Harper oturma odasının zeminindeki yoga matının üzerine yayılmış, çıplak ayakları havada ve bacakları yumuşak bir çubuk kraker gibi bükülmüş durumda yatıyordu. Yogadan sonra daima esnerdi. Dairenin kapısını omuzlayarak açtığımda kafasını kaldırdı ve bukleleri topuzundan kayarak dağıldı.

"Döndü!" diye bağırdı.

Uzaktan bir gümbürtü geldi, ardından Nina'nın yatak odasının kapısı hızla açıldı. "Hemen mi?" Gözünde okuma gözlükleriyle oturma odasına geldi. Bu, sabah yaşadığım olaylardan ne kadar endişe duyduğunu gösteriyordu çünkü onu okuma gözlükleriyle görmemize *asla* izin vermezdi. "Nasıl gitti? Tuvalette takıldınız mı?"

"Bu sağlığa aykırı," dedi Harper.

"Katılıyorum," diye homurdandım.

Nina gerçek bir empatiyle kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

"Bana yüz dolar ödedi," dedim hiç de komik olmadığı hâlde gülerek. "Özel ders için. Bildirimi buraya dönerken aldım."

"Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?" diye sordu Harper.

Nina iç çekti. "Çünkü istediği bu değildi."

Sırt çantamı atıp kanepeye çöktüm ve her şeyi anlattım. Vincent'ın geç gelişini, kesinlikle içmemem gereken o hediye soğuk kahveyi, bir şekilde ancak ön sevişme olarak tanımlayabileceğim bir şeye dönüşen şiir analizini... Ve en sonunda her şeyin altüst oluşunu.

"Sadece kahve almaya gelmediklerinden emin misin?" diye sordu Nina.

"Tezgâhın yanına bile gitmediler. İçlerinden birinin telefonunu çıkarıp sanki fotoğraf çekiyormuş gibi bize doğrulttuğunu gördüm. Bence Vincent kesinlikle onlara haber verdi."

Nina iç çekti ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Sen çıkarken ne dedi?"

"O, *beni doğum günü partisine davet etti,*" diye dalga geçtim çünkü artık bu çok saçma geliyordu.

"*Ne* yaptı?"

"Boş versene. Tam da erkekleri anladığımı düşünürken."

"Seni doğum günü partisine mi davet etti?" diye tekrarladı Nina şaşkınlıkla.

"Görünüşe göre perşembe günüymüş. Ne yazık ki planımız var, o yüzden gidemeyiz. Harper, filmi seçme sırasının sende olduğuna eminim."

Fakat Nina, Sandra Bullock'un filmografisinin nesnel sıralaması hakkında iki ayda bir yaptığımız tartışmalara hazır değildi. "Kenny, *lütfen* bana ona gelmeyeceğini söylemediğini söyle."

"Bakarız dedim."

"Sen..." Nina'nın durup toparlanması gerekti. "Kendall, neler oluyor?"

"Takım geldiğinde her şey kötü bir hal aldı. Paniğe kapıldım ve oradan hemen çıktım."

Kanepede geriye doğru yayılınca ağırlığımın altında rahatsız edici bir şekilde gıcırdadı. Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Nina, yumruk yaptığı ellerini beline koyup tehditkâr ve anaç bir tavırla üzerime yürüdü.

"Bizim en nefret ettiğimiz kinaye nedir?"

Kaşlarımı çattım. "Neyimiz?"

"Soruyu cevapla. Kitaplarda en çok neyden şikâyet ederiz?"

"Bir kadına sürtük gibi davranıp onu utandırmaktan mı?"

"Hayır—yani evet ama ben bir *kinayeden* bahsediyorum."

"Sürpriz hamilelik mi?"

"Of *Tanrım*—" Nina'nın gözleri sanki bağırmaya hazırmış gibi ateş saçıyordu. "Evet, pek çok kinayeden nefret ederiz. Ama ben *yanlış iletişimden* bahsediyordum, Kendall. İki aptal karakterin tüm sorunlarını tek bir dürüst şey söyleyerek çözebilecekken bunu yapmamasından ikimiz de nefret ederiz. Yani, bir grup basketbolcunun neden Starbucks'a geldiğini bildiğini varsaymak yerine (senin ve Harper'ın bir zamanlar beni doğaçlama olarak bir kızla randevudayken gözetlemek için şapka ve takma bıyık taktığınız *gerçeğini* bildiğin halde) neden Vincent'a sormadın?"

Kuşkusuz Nina'nın çok iyi bir noktaya değindiği doğruydu.

Yani evet. Berbat etmiştim. Çuvallamıştım. Bir çocukla ilk randevusuz Starbucks ziyaretimde saçmalamıştım.

Ama eğer Vincent'la aramda olup bitenlerin izini sürersem, bu orta nokta olabilirmiş gibi geldi: Hikâyedeki her şeyin ters gittiği ve ana karakterleri yeniden bir araya getirip düzgün bir şekilde âşık olabilmeleri için bir tür çarpıtma veya olay örgüsü aracına ihtiyaç duyulduğu nokta. Belki de Vincent'ın doğum günü partisi bizim olay örgüsü aracımızdı. Belki benim için hâlâ umut vardı.

Hiçbir şey olmasa bile onu tekrar öpmek istediğimi biliyordum. Her şey kötü bitse bile. Onun da söylediği gibi, ben gençtim. Rahat olabilirdim. Eğlenebilirdim. Ve eğer bu Vincent'ı öpmek için bir şans daha elde edeceğim an-

lamına geliyorsa, *sonsuza dek mutlu* olamama fikrini kabul edebilirdim.

Çünkü her şeyden çok, yine böyle hissetmek için son bir şans istiyordum.

Yani seçimim belliydi.

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Ne yapıyoruz?"

"Doğum günü partisine gidiyoruz," dedi Nina. "Ve onu yalnız yakalayıp *konuşuyorsun*. Ona bir daha ders vermeyi reddettiğini ve pazar gününe kadar onu altı kez becermek istediğini yüzüne karşı söylemelisin. Tamam mı? Çünkü gerçekte nerede durduğunu bilmeyi hak ediyor."

Başımı sallamaya devam ettim. "Harika, harika, harika."

"Çok solgun görünüyorsun," dedi Harper.

"Evet, sanırım kusacağım," diye hırladım. "Partiye ön hazırlık yapacağız, değil mi?"

Nina omzuma vurdu. "İşte ruh budur, şampiyon. O sinir bozucu enerjiye devam et. En iyi dışarı çıkma hikâyelerimin tümü biraz kaygı ve çok fazla tekila *shot*'la başlar. Bu konuda içimde iyi bir his var."

Midemdeki düğüme rağmen ben de garip bir şekilde öyle hissediyordum.

On İki

Sonraki iki gün, özellikle güzel olan diyalogların altını çizmek ve notlar almak için elimde kalemle sekiz farklı çağdaş aşk romanı okudum.

Kanepeye karşılıklı kıvrılmış otururken Nina, "Bilirsin," dedi. "Tüm bu doğum günü şeyi için roman okumaya gerek yok. Sadece sarhoş olup gitsen yeter."

"İspanyolca finalinde yaptığın gibi mi?"

"Benim *anadilim* o ve bu okuldaki yabancı dil kalitesi berbat." Adil olmak gerekirse, ben de kendimi biraz sınava çalışıyormuş gibi hissediyordum. Ama bu şimdiye dek girdiğim tüm finallerden daha stresliydi çünkü kendimi ruhumu ve bedenimi tüketmeden nasıl âşık olunacağı ile ilgili bir dersi kaçırmışım gibi hissediyordum.

Eğlenmek istiyordum. Aşırı düşünmeyi bırakmak istiyordum. Bir sürü insanın üniversitede kaçamakları olurdu. Ama belli ki ben bunu yapamayacak kadar aykırı biri değildim. Fakat denemeye kararlıydım. Her şey berbat gitse bile... O gece kütüphanede hissettiğim büyü kaybolsa, hatta utanç verici bir şey yapsam ve Vin-

cent beni arkadaşlarımın önünde reddetse bile, başarısızlık hayatım boyunca fazla gururlu olup denemekten korktuğum için pişman olmamdan çok daha iyiydi. Hiçbir şey yaşamamaktansa Vincent'la tek bir gece geçirmeyi yeğlerdim.

"Hazırlanmam lazım," diye itiraf ettim. "Ne söyleyeceğimi bilmek istiyorum."

"Ama bu çok kolay."

"Lütfen başlama..."

"Ona pantolonunu çıkartmasını ve..."

"*Nina.*"

Onu zihnime ahlaksızlık tohumları ekmekle suçladım. Çünkü çarşamba gecesi geç saatlerde (ki bunu sadece bir anlık zayıflık olarak tarif edebilirdim) YouTube'dan basket takımının son sezonundaki en iyi görüntülerini izledim. Tamam. Belki sahanın güçlü ışıkları altında yüzü terden parlayan Vincent'ı daha net görebilmek için videoları birkaç kez durdurmuş olabilirdim. Belki üç puanlık atış çizgisinden galibiyet getiren düdüğün çalmasını sağlayan atışı yaptığında kendi kendime aptalca gülmüş olabilirdim. Ve belki de alttaki yorumlarda gözüme çarpan şey yüzünden Vincent'ın oyun öncesi röportajlarından birine tam dört dakika boyunca kendimi kaptırmış olabilirdim.

Vincent'ın geçen yılki büyük maçta oyundan atıldığı video. Sadece üç dakikalık bir videoydu. Yüreğim ağzımda videonun üzerine tıkladım.

Top Jabari'deydi. Topu sürdü, sürdü ve şimşek gibi bir hızla başka bir Clement oyuncusuna pas verdi, o da üçüncü bir oyuncuya. Kamera, kutlama anını kısaca çek-

mişti. Ama sonra, ekranın köşesinde rakip takımın oyun kurucusunun Jabari'ye omuz attığını gördüm. Çocuk suratında korkunç bir ifadeyle hırlıyordu. Dudakları kıpırdadı ama ne söylediğini çözemedim.

Gerçi Jabari'nin yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi söyledi. Sonra, onlardan birkaç metre ötede Vincent Knight arkasını döndü, rakip oyun kurucuya doğru iki uzun adım attı ve daha çocuk geldiğini bile fark etmeden sağ eliyle yumruğu yapıştırdı.

Pis ağızlı anında iki büklüm oldu ve çoktan kan damlamaya başlayan burnunu tuttu.

İtiraf etmem gerekirse, *o kıza dokunursan ölürsün* temalı çok fazla güç ve şiddet içeren aşk romanı okumuştum. Ama onlar kurguydu. Gerçek hayatımda çabuk sinirlenen, agresif erkeklere asla ilgi duymamıştım. Öfkesini ve gücünü sevdiğini iddia ettiği insanlara yöneltebilecek gerçek erkeklerle ilgili fanteziler kurmak benim için imkânsızdı. Ama Vincent kontrolden çıkmışa, gözü dönmüşe ya da kana susamışa benzemiyordu. Hamlesi çok keskin ve hızlıydı. Ve Jabari'nin yüzündeki şok ifadesi bir şey anlatıyorsa, bu olay belli ki Vincent'ın alışkanlığı olmayan bir şeydi. Videoyu dört ya da beşinci kez izlerken sadece tek elimin telefonda olduğunu fark ettim. Kendi aklını geliştirmişe benzeyen diğer elim, tehlikeli bir şekilde iç çamaşırımın bel lastiğine çok yakın duruyordu.

"Aman Tanrım," diye tıslayarak kolumu örtünün altından çıkarıp yanağıma bir tokat attım.

"Senin *neyin* var?"

Soruyu ben sorsam da cevap çok netti. Kurgu olmayan erkeklerle ilgili daima şüphelerim vardı. Nina'nın da dediği gibi, onlar birer çöptü. Ve bunun bir genelleme ol-

duğunu biliyordum ama yeni âşığının aslında radikal bir ırkçı, bir seri katil ya da kripto para meraklısı olup olmadığını bilmeyen bir hetero kadın olmak korkutucuydu. O yüzden, evet. Vincent Knight'ın bir çocuğa yumruk attığını görmek beni tahrik etti. Şiddet ya da öfke veya beyaz şövalye sevdiğimden değil ama Vincent'la bazı aynı değerleri paylaştığımızı bildiğim için: İkimiz de dostlarımızı kolluyorduk.

O iyilerden biriydi.

Sanırım. Gerçi üç dakikalık bir YouTube videosuna dayanarak bu sonuca biraz fazla hızlı varmış olabilirdim ama belki de o güzel kahverengi gözler ve ağzının ağzımdaki anısı beni kör etmişti.

Birinin acıma son vermesi gerekiyordu.

Yarın çok hızlı gelmeliydi.

• • •

Ertesi akşam kadınlar edebiyat seminerinden eve döndüğümde, kanepenin üzerine serilmiş giysiler ve mutfak tezgâhında açık bir pembe limonata şişesi duruyordu. Nina'nın açık kapısından rap müziği sesi geliyordu. Taşınabilir hoparlörünün şarjı yine bitmiş olmalı ki galiba telefonunu kabın içine koymuştu. Tüm daire parfüm, fazla sıkılmış deodorant, alkol ve saçları germek için kullanılan sprey kokuyordu.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Ev arkadaşlarım Vincent Knight'ın partisi için çoktan ön hazırlığa başlamışlardı.

"Daha saat yedi bile değil!" diye bağırdım. "Hiç soğukkanlı değilsiniz!"

Nina kabarık pembe sabahlığıyla banyodan fırladı (durup kapıda poz verdi) ve oturma odasına geldi. Başında çocukların partilerde taktıkları kâğıt şapkalardan vardı. Çok küçüktü ve lastik bandı onu boğuyor gibi görünüyordu ama yüzünde keyifli bir gülümseme ve yanaklarında, nefes almak kadar önemli bir şeyi bile umursamayacak derecede sarhoş olduğunu gösteren bir pembelik vardı.

"Evet, hiç soğukkanlı değiliz," dedi. "Ama *mucho* tekilayız. Ders nasıldı?"

"Her zamanki gibi şiddetli derecede feminist. O şapkayı nereden buldun?"

"İçki dükkânında vardı!" diye seslendi Harper ve üzerinde bir kot ve braletle odasından fırladı.

Harper da bir parti şapkası takmıştı ama onunkinin lastik bandı kesilmiş ve yerine çok sayıda telli toka ile tutturulmuştu. Bukleleri zahmetli bir şekilde düzleştirilmiş ve uzun, simsiyah, ipeksi bir perde gibi olmuştu. O kadar muhteşem görünüyordu ki mutfak adasına bırakana kadar, kucağında bir bebek gibi tuttuğu devasa tekila şişesini fark etmedim bile. Şarap ve heyecana düşkün biri sayılmazdım ama bu markayı biliyordum çünkü yerel marketimizin kilitli rafında daima en üstte dururdu. "Lanet olsun," dedim. "Neden kaliteli bir şey aldınız?"

"Senin oğlanın doğum günü olduğu için," dedi Harper.

"O benim..."

"Ve bekâretin de düzgün bir vedayı hak ettiği için," diye ekledi Nina.

İkinci konuyu tartışmaktansa sohbeti başka bir yere çevirdim. "Daha önce basket takımının evine hiç gitmedim. Orada beni neler bekliyor? Daha çok şarap ve ot ya da ufak bir bagaj partisi veya ne bileyim, elli kadar insan olmasını mı beklemeliyim?"

"Elli mi?" diye güldü Harper. "Bu çok tatlı Kenny ama okulun yarısını görmeyi beklemelisin. Knight yirmi bir oluyor. Yıldız oyuncular yirmi birine bastığında insanlar delirir. Takım bu gece iki bin dolarlık alkol satın aldı ve bu okuldaki her atlet öğrencinin orada olacağı *gerçeğini* biliyorum. Ayrıca birilerinin şiir kulübünü davet ettiğini de duydum, o sanatçı tipli çocukların nasıl azdıklarını bilirsin."

Nina başını salladı. "Doğru. Bizler çok vahşiyizdir."

Parmak uçlarım boyun kemiğimin boşluğunda gezerken, "Şiir kulübü mü?" diye tekrar ettim.

Bu tesadüf olamazdı, değil mi?

"Bir dakika, sen bunları kimden duydun?" diye sordu Nina. Omuz silken Harper tekila şişesinin üzerindeki etiketi söktü. "Bumble'da Jabari Henderson ile eşleşmiş ya da eşleşmemiş olabilirim." Nina ile ikimiz şaşkın bir çığlık attık.

"Ne?" diye savunmaya geçti Harper.

"Bumble'da önce kızların mesaj atması gerekmiyor mu?" dedim.

Nina bu kez daha yüksek sesle çığlık attı. "Açılış cümlen neydi?"

"Şu an seninle konuşmuyorum."

"Aaa, bu hoşuma gitti. Onu yemlemeye devam et. Patronun kim olduğunu göster."

"Ben *seni* kast ediyorum, kaltak."

Harper hızla odasına koşarken şapkayı çıkartacağını ve saçında iz bırakmasa iyi olacağını çünkü düzleştiricisini ısıtma zahmetine bir daha girmek istemediğini bağırarak ifade etti. Mutfak adasındaki taburelerden birine oturdum. Nina diğer tarafa geçip fırın kulpunda asılı duran mutfak havlusunu aldı ve omzuna atıp lavabonun yanındaki kırmızı bardak poşetine uzandı.

"Ne istersin, Kenny?" diye sordu. "Barmenmiş gibi davranıyorum."

"Bir tek atabilirim. Kaliteli içkimiz var, değil mi?"

Harper'ın en sevdiği dans müziklerinden (ve Nina'nın tüm sözlerini bildiği favori İspanyolca rap şarkılardan) oluşan çalma listesini açıp birer *shot* attıktan sonra (ve bir tane daha) partiyi Nina'nın odasına taşıdık. Bana şanslı dışarı-çıkma tişörtünü (siyah, uzun kollu ve V şeklindeki yakası göğüs kemiğime kadar açık siyah bir body) ve Harper da geniş makyaj koleksiyonuna bedava ulaşım hakkı verdi (ten rengimle alakası bile olmadığı için fondöten ve kapatıcılar hariç). Kanatlı bir eyeliner ile kırmızı bir ruj sürdüm. Savaş zırhımı takınmıştım çünkü tanıştığımız gece Vincent Knight'a söylediklerimde ciddiydim.

Ben bir korkak *değildim.*

On Üç

Basket takımı Clement kampüsünü şehir merkezine bağlayan sessiz, üç şeritli bir caddedeki Viktorya tipi eski bir evde yaşıyordu.

Bu caddeden en az yüz defa geçmiştim. Ne zaman kasabaya insem (ki bunu sadece internetten sipariş etmemin çok riskli olduğu yeni kıyafetler almak için ya da öğleden sonramı eski kitapçının aşk romanları bölümünde başıboş bir şekilde dolaşmak istediğimde yapardım) rotam burası olurdu. Buraları avucumun içi gibi bilirdim. Pencerelerdeki tüm üniversite bayraklarını ve çıkartmaları, ön verandalardaki bütün katlanan sandalyeleri, teknik olarak öğrenci evlerinde beslenmemesi gereken mahalledeki tüm kedileri.

Bu caddeyi biliyordum. Ama uzaktan uğursuz bir şekilde çalmakta olan Post Malone şarkısının baslarının ayaklarımın altındaki kaldırım taşlarını titrettiğini hiç hissetmemiştim.

Nina ve Harper stratejileri hakkında konuşurken içi pembe limonata ve tekila ile dolu olan su şişesini elden ele dolaştırıyordu.

"Önce bar, sonra bira oyunu, sonra..."

"Hayır, hayır. Önce bar, *sonra* senin oğlanları buluyoruz, *sonra* bira oyunu..."

Onları çok iyi dinlemiyordum çünkü evlerden ve yan sokaklardan boşalan öğrencileri ve partiye katılmak için yan yana park etmiş Uberlerle gelenleri, nihayet buluşma noktasına vardığımız üst üste yığılan insanları izliyordum.

Ev ışık ve sesle patlıyor, aşağıdaki karanlık cadde üniversitelilerle dolup taşıyordu. Ön verandanın tırabzanlarına bağlanmış balonlar (elbette Clement okulu renklerinde) vardı ve alt kattaki tüm pencereler sanki siyah çöp poşetleriyle bantlanmış gibi görünen simsiyah örtülerle kaplanmıştı. İkinci ve üçüncü kattaki pencerelerin çoğundan ışık geliyor, pervazlarından çok kalabalık olan ön bahçedeki arkadaşlarına seslenen insanlar sarkıyordu.

Burada ne kadar çok insan olduğunu görür görmez, içgüdüsel olarak kendime sarıldım.

Bu üstü giymek berbat bir fikirdi. Bir partiye göğüslerimin yarısı dışarıya fırlamış bir şekilde gelmeye beni ne ikna etmişti? Hem yedi santim topuklu bot giymeme kim izin vermişti? Buradaki kızların çoğundan ve erkeklerin de azımsanamayacak kadar büyük bir kısmından uzundum. Saklanamıyordum. Araya karışamıyordum.

Kırmızı rujlu ve dekolteli koca bir salam gibiydim.

Panikle bu insanları yarıp geçtikten sonra bunun sadece bir kalabalık olmadığını fark ettim. Bu bahçeden başlayıp verandaya kadar kıvrılarak uzanan bir *sıraydı.* Birinci sınıf öğrencisi olan iki uzun çocuk, (yüzlerini basket takımının kadrosundan tanıyordum) koltuk altlarında not tahtası ile ön kapıyı tutuyordu.

Kaldırımda durduğumuzda, "Lanet olsun," dedim. "Bir de *liste mi* var?"

"Sorun değil," dedi kolunu koluma geçirip sıkıca kavrayan Nina. "Bizlik sorun yok. Panik yapma. Sıra hızlı akar, hem zaten saat dokuzu geçti sayılır. O yüzden buraya yapmak için geldiğimiz her şeyi –ve herkesi- yapmaya daha çok vaktimiz var."

"Ben *beklemiyorum,*" diye bağırdı Harper.

"İyi ama geldik zaten!" diye itiraz etti Nina. "Üstelik hazırlandık, gayet *seksi* görünüyoruz ve..."

"Sakin ol. Bir yere gitmiyorum."

Derken Harper sadece bir sihir numarası olarak tanımlayabileceğim bir şey yaptı.

Kotunun arka cebinden telefonunu çıkarttı, mesajlara girdi ve tek kelimelik bir mesaj yazıp *gönder* tuşuna bastı.

Daha on beş saniye bile geçmeden, *pufff.*

Jabari Henderson elinde telefonuyla verandada belirdi. Diğer eliyle saçının kısaltılmış yan kısmını ovuşturuyor ve sanki düzgün göründüğünden emin olmak ister gibi son moda, kısa kollu gömleğinin düğmelerini düzeltiyordu. Gergin bir şekilde kendine çekidüzen vermesini izlerken su götürmez bir şekilde *vurulmuş* olduğunu fark ettim.

"Bumble'daki açılış cümlen neydi?" diye tısladı Nina.

Harper soruyu duymazdan geldi ve bir elini havaya kaldırdı. Verandadaki yumuşak ışıklarda altın bilezikleri parıldadı. Jabari kalabalıkta onu hemen fark etti. Kendini toparlayıp sakinmiş gibi görünmeye çalışmadan önce, kısa

bir an için yüzündeki çocuksu neşeyi yakaladım. Çenesini kaldırıp sıranın önüne gelmesi için Harper'a işaret etti.

Tek hamlede siyah saçlarını omzundan geriye atan Harper çimenlerden yürümeye başladı. Nina da başı dik bir şekilde peşinden gidip bizden daha uzun süredir bekleyen ve isimlerinin listede olduğunu kanıtlamak zorundaymışız gibi kıskanç bakışlar atan diğer çocukların arasından geçti. Ben de her birinden tek tek özür dilememek için kendimi zor tutarak onu takip ettim.

Harper veranda basamaklarını çıkarken Jabari hafif bir ıslık çaldı. Burnumu buruşturdum ama Harper güldü.

"Uslu dur çocuk. Uslu dur."

Jabari gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Gelmişsin."

"Ben ve okulun yarısı," diye çıkıştı Harper. "Tüm komşularının sizi rapor etmesine neden olacaksınız. Sosyal izinde olduğunuz için bu partinin sadece davetlilere özel olduğunu sanıyordum?"

Jabari omuz silkti. "Bir sürü davetiye gönderdik."

Harper kaşını kaldırdı.

"Bana öyle bakma, kızım. Sen benim tek artı birimsin."

Harper kıkırdadı.

Bu yeni bir gelişmeydi. Harper'ın daha önce bir erkeğe böyle güldüğünü hiç görmemiştim. Aslında Harper'ın şimdiye dek bir erkeğe güvenilmez bir düşmanmış gibi bakmadığını ilk kez görüyordum. O yüzden bu neydi? Bu kocaman bir değişimdi.

Ama ben hâlâ bu çocuğa yüzde yüz güvenmiyordum. Starbucks'tan sonra olmazdı. Ama Jabari'nin Harper'a sanki aya bakarmış gibi bakmasından bir anlam çıkaracaksam, o zaman bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu ve Harper'ın ona kendisiyle konuşma onurunu bahşettiğini anladığını söyleyebilirdim.

O yüzden -istemesem de- ona bir puan verdim.

"Hey, Henderson," dedi Nina.

Jabari sanki Harper'ın dünyadaki tek kadın olmadığını fark etmiş gibi irkildi. Samimi bir şekilde başını sallayarak, "Nina," dedi. "Tekrar hoş geldin. Bira oyunu şampiyonunun geldiğini herkese haber vereyim."

Bu iltifat Nina'yı gülümsetti. "Hiçbirini uyarma çünkü beni hafife almaları hoşuma gidiyor."

Güzel. Jabari'ye iki puan daha gitmiş oldu.

Ama sonra bana döndü ve bir anda şiddetle aklıma: 1. Başka insanlar tarafından algılanabilen gerçek bir insan olduğum ve 2. Üç gün önce o ve arkadaşlarının Starbucks'ta oturup bana güldükleri geldi. Saklanacak vakit yoktu. Tek yapabildiğim kamyonetin farlarına bakan birazdan ölecek bir hayvan gibi orada öylece dikilmek oldu. Jabari beni tanıyınca bütün yüzü aydınlandı ve sonra suratında Nina'nın benim kesinlikle istemediğim bir şeyi yapmadan önce yüzünün aldığı ifade gibi, bir ifade belirdi (ve bu dehşete kapılmama neden oldu).

Sanki kariyer fuarındaymışız gibi elini uzatarak, "Sanırım tanışmadık," dedi. "Ben Jabari."

Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun, demek istedim. Onun yerine uzattığı elini kemiklerini kırar gibi sıkıp monoton bir sesle, "Kendall," diye cevap verdim.

Jabari sanki bu adı daha önce hayatında hiç duymamış gibi, "Kendall," diye tekrar etti. "Seninle tanışmak çok güzel, Kendall."

Ağzımın köşesinin yukarıya doğru kıvrıldığını hissettim.

Ama gülümsemeyecektim. *Henüz değil.*

Bu çocuğa güvenebileceğimi bilene kadar değil.

"Üçümüz birlikte yaşıyoruz," dedi Harper.

Jabari'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Doğum günü çocuğu nerede?" diye sordu Nina.

Ona plastiği eritecek kadar öfkeli bir bakış attım. Ama Nina kılını bile kıpırdatmadı. Jabari ile ikisi birbirlerine kalabalık bir amfide, sanki dönem boyunca sürecek bir projede birlikte yer almaya konuşmadan karar vermiş iki kişi gibi bakıyorlardı.

Bu gelişme umurumda bile değildi. Hem de hiç.

"Buralarda bir yerlerde olmalı," dedi Jabari düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırarak. "İçecek bir şey ister misiniz? Eğer susadıysanız sizi bara götürebilirim."

"Ah, *kavrulduk,*" diye cevap verdi Nina.

Jabari, Harper'ın o da Nina'nın elini tuttu ve Nina da ben buradan hızla kaçıp bir daha asla görünmemek üzere karanlığa doğru koşmadan önce bileğimi yakaladı.

Dışarıda tam bir karmaşa hâkimdi.

İçeride? Bir şekilde her şey daha da berbattı.

Karanlık. Neon ışıkları. Üst üste yığılmış vücutlar, neredeyse omuz omuza müziğin ritmiyle sallanan, koridorlardan bir yukarı bir aşağı gidip gelen, odalara girip çıkan insanlar. Ellerinde kırmızı bardaklar. Keskin alkol kokusu.

Burası algılarıma ağır gelen bir ahenksizlikten ibaretti.

Yine de herkes sanki lanet hayatlarının en güzel anını yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir sürü kız çember halinde dans ediyor, lisedeki tiyatro kulübü öğrencilerinin sınırsız tutkusuyla, bangır bangır çalan müziğin sözlerine birbirlerinin suratlarına bağırarak eşlik ediyordu. Erkekler üzerlerine yığılan her erkek için, kendilerini duyabilecek kadar yakındaki herkese yüksek sesle *adamım* diyerek iddiada bulunuyor, neşe içinde kahkahalar atıyorlardı. Herkes birbirini tanıyormuş gibi görünüyordu. Sınıftan, spor takımlarından, daha önce takıldıklarından ya da arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşlarından.

Asla ortamın göz bebeği veya milyon tane tanıdığı olan kız olmak istemezdim. Benim küçük, sade bir çevrem vardı. Ama belli ki Vincent farklı türde bir *sosyal hayat* anlayışına sahipti çünkü bu güzel ve gürültücü insanlar Vincent'ın arkadaşlarıydı. Bu onun güneş, diğerlerinin de yörüngesinde döndükleri minik evreniydi.

Kendimi yanlarından geçen bir göktaşı gibi hissettim.

Biz uyumlu değildik.

Bu düşünceyi aklımdan sildim. Vincent'la ikimizin uyumlu olup olmamız önemli değildi. Onunla evlenecek

değildim. Bu çok saçmaydı. Ben sadece ona bir ağaca tırmanır gibi tırmanmak istiyordum hepsi bu.

Bunu yapabilirdim.

Kahretsin, bunu yapacaktım.

Jabari bize kalabalık grupların iki farklı bira oyunu masasında toplandıkları yemek odasında hızlı bir tur attırıp koridordan geçirerek oturma odasına götürdü.

"İçecek alacağız sanıyordum," diye bağırdım Nina'ya.

Jabari kesinlikle beni duyuyordu.

"Bar bu tarafta," diye seslendi omzunun üzerinden. "Orman suyuna ne dersiniz?"

Bence cevabımızı duymak için sormamıştı.

Jabari boynunu eğip etrafı taradı ve biraz kızarak homurdandı. Uzun boylu olduğu için herkesin kafasını görmeye alışık olduğu hissine kapıldım ama bu parti basketbol, voleybol, futbol ve genelde iri yapılı kişilerin oynadığı diğer spor dallarındaki öğrencilerle doluydu. Belki de bu anormal uzunluktaki kalabalığa *az da olsa* minnettar olmalıydım çünkü kendimi *tamamen* farklı hissetmiyordum. Ama lanet sayıda sarhoş bir kalabalığın iliklerime kadar işleyen bangır bangır müzikle bu karanlık odada hoplayıp zıplaması yüzünden birazdan panik atak krizine girmek üzere değilmişim gibi rol yaptığımı fark ettiğim sırada nihayet onu buldum...

"Knight!"

Jabari'nin sesi bangır bangır çalan müziğin içinde çınlayınca göğsüm sıkıştı. Kendimi zihinsel ya da duygusal anlamda hazırlamama fırsat kalmadan, Jabari kalabalığın

içinden sıyrılıp bizi oturma odasının diğer köşesine sürükledi.

Ve işte Vincent oradaydı.

On Dört

Vincent ilk başta beni görmedi. Çok kalabalıktı ve ben arkadaşlarımın arkasına saklanmıştım. Ama ben onu gördüm.

Koyu saçları açık mavi ve mor rengi ışıkların neon parıltısı altında parlıyor ve yüzü antik Yunan döneminden kalma bir esere benziyordu. Tüm sert açılar ve romantik kıvrımlar ışık-gölge tarzında yapılmış gibiydi. Etrafı sporcu öğrencilerle çevrili olmasına rağmen etkileyici derecede uzun ve genişti. Bir yeraltı dünyası prensinden daha onurlu görünüyordu. İş başındaki bir mafya tetikçisinden daha tehlikeliydi. Özel takım elbise giyen bir milyarderden daha baskındı. Beynimin böyle düşünmesi son derece aptalcaydı çünkü üzerinde sadece siyah bir tişört, koyu renk kot pantolon ve aşınmış beyaz spor ayakkabıları vardı. Klasik üniversiteli oğlan partisi kıyafetiydi.

Haftalardır sol kolunda olan sargı yoktu. Hafif çilli ve ince tüylerle kaplı çıplak bileğinin görüntüsü bu kadar erotik olmamalıydı ama *kahretsin*, başıboş bir ayak bileğini fark eden bir Viktorya Dönemi vatandaşı gibi şaşkın şaşkın bakıyordum.

Bakışlarım birkaç santim yukarı çıkıp koluna çizilmiş olan iki siyah işaret çizgisine takıldı. Birbirinden ayrı iki çizgi şeklindeki işarete. Kampüs kültüründen, hayatta kaldığınız her yıl için içtiğiniz bir içkiyi ifade eden bu eski Clement doğum günü geleneğini bilmeyecek kadar kopuk değildim ama yıldız basketbolcumuzun yirmi birinci yaş gününde ve saat ona kadar neredeyse sadece iki içki içtiğine inanmak biraz zordu.

Sonra Vincent'ın yüzünü gördüm ve ayık olduğunu kesin olarak anladım.

Çocuk *bitkin* görünüyordu.

Jabari sırtına vurdu -bu yarı rahatlatıcı, yarı alaycı bir hareket gibiydi- ve Vincent irkildi, sonra kimin kolunu omzuna attığını fark edip yorgun bir iç çekti.

"Vinny, sana iyi haberlerim var..."

"Aman Tanrım. Ne yaptın?"

"Ne demek ne yaptın?"

"Bir şey yapmış gibi görünüyorsun. Sana güvenmiyorum."

"*Kahretsin*, huysuzsun. Bir içki daha ister misin? Çünkü sana bir içki getireceğim. Votka Sprite mı? Rom kola mı? Eski moda neler var bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Vincent isteksizce gülümsedi ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "İçkiye ihtiyacım yok. Bu evde yaklaşık iki yüz kişiden daha az insan olmasına *ihtiyacım var*. Davet edilen herkes gelmeden önce partiyi bitirelim. Cidden. Bu insanların yarısı kim?"

"Peki, tamam," diye kabul etti Jabari. "Griffin'e müziği kısmasını söyleyecek, birinci sınıf öğrencilerine bizzat göz kulak olacak ve hiçbirinin alkol zehirlenmesi yaşamamasını sağlayacağım. Ama ben bunu yapmaya gitmeden önce..."

"Sana söyledim, *shot* oyunu oynamayacağım."

"Sana doğum günü hediyem var."

Vincent en kötüsünü bekliyormuş gibi yüzünü buruşturdu ama sonra Jabari kenara çekilip sanki *The Price Is Right*'taki şov kızlarından biri gibi kolunu bana doğru uzattı. Ben de sanki zavallı bir tipin fahiş vergiler ödemek zorunda kalacağı yepyeni bir Jet Ski'ydim.

Söz konusu zavallı tip olan Vincent'ın ağzı bir karış açık kaldı.

"Lanet olsun," dedi. "Kendall."

Jabari başını geriye atıp, "Sürpriiiz!" diye bağırdı.

Bu benim onunla yeniden bir araya geliş hayallerime benzemiyordu (Bay Darcy'nin sisli bozkırlarda Elizabeth'e onu sevdiğini söylemek için yürümesinin yüce romantik etkisine kesinlikle sahip değildi) ama hayal kırıklığını aşmaya çalıştım. Ortamın neredeyse birbirimizi duyamayacak kadar gürültülü ve birbirimizi göremeyecek kadar karanlık olması sorun değildi. Her tarafımızda terli ve sarhoş insanların olması sorun değildi. Jabari, Nina ve Harper'ın Vincent'la benim birbirimize sanki diğerimizin çalışmadığı bir sınava girmişiz gibi bakmamızı izlemeleri sorun değildi.

Birden omuzlarımın kamburlaştığını ve kollarımı kendime dolamış olduğumu fark ettim. Onları hemen indirdim ve çenemi yukarıda tutmaya çalıştım. Vincent'ın

gözleri anında köprücük kemiğime, oradan da kaburgalarımın dibine kadar indi. Bakışlarının sıcaklığı fiziksel bir temas gibiydi. Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi ve güçlükle yutkundu.

"Geldin," diye tısladı.

Bunun iki anlamı olabilirdi. Gerçekten ucuz bir atıştı.

"Bana şiir okunacağının sözü verildi."

"Doğru." Vincent'ın ağzının kenarı seğirdi. "Uçmaya hazır ol, Holiday. Senin için biraz Shel Silverstein ezberledim."

Güldüm, başka pek bir şey yapamayacak kadar rahatlamıştım. Çünkü bu bir... şakalaşma mıydı? Bu rahat ve tanıdık bir şeydi ve o kadar eğlenceliydi ki başımı döndürdü.

Bunu bütün gece yapabilirdim.

"Flört etme şekliniz gerçekten bu mu?" diye sordu Jabari.

Soru şaşırtıcı derecede sevgiyle sorulmuştu ancak Vincent hâlâ arkadaşının yanımızda durduğunu yeni hatırlamış gibi şaşırdı. İfadesi sert bir maskeye dönüştü. Üç hafta önce vardiyam sırasında gelen çocuğu hatırladım: Soğuk, kendinden emin, *mesafeli ve pislik* arasında bir yerde sıkışmış bir tip. O gece çok utanmıştı. Kendi doğal çevresinin ve kaynaklarının dışında olduğu için benim yardımıma ihtiyacı olmasına kızmıştı.

Yaptığı bu şey onun savunma mekanizmasıydı.

"Hey, Henderson," dedi. "Buradan defolup gidebilir misin?"

Jabari hiç de gücenmiş gibi görünmüyordu. Takım arkadaşını selamladı, Harper'a döndü ve ona müzik yüzünden duyamadığım bir şeyler söyledi. Harper başını sallayıp Nina'ya işaret ettikten sonra kolumdan tutup kulağıma bağırabilmek için beni yakınına çekti.

"Yukarı çıkıp Jabari'nin takım arkadaşlarından bazılarıyla tanışacağım. Sana kanat gersin diye Nina'yı yanında bırakıyorum çünkü sen umutsuz bir vakasın ve ben sana güvenmiyorum. Bu yüzden Nina ne derse onu yap, tamam mı?"

"Ama..."

"Hayır. Çocuk seni istiyor, Kenny. Bunu mahvetme."

Harper yanağımı yumuşak ama biraz da küçümseyici bir şekilde sıktı, ardından Jabari ile birlikte kalabalığın arasında kayboldu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan ve barın önündeki bir fedai gibi duran Nina'ya baktım. O da bana başını salladı.

"Hiç sorun çıkarmadı, değil mi?" Vincent bunun bir şaka olması gerekiyormuş gibi sordu ama sesinde endişeli bir ton vardı ve kaşları çatıktı.

"Her zaman böyle midir? Böyle..." Doğru kelimeyi aradım. "...atılgan?"

"Aslında o bir şutör garddır."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Bir basketbol şakası."

"Ah. Bütün pozisyonları bilmiyorum ki."

Vincent kahkahasını bastırdı. Anlamam bir saniyemi aldı ama onda da kollarımı göğsümde birleştirip buruk bir iç çektim.

"Çok çocukça," diye homurdandım.

"Sana öğretebilirim, Holiday. İstemen yeter."

Neon ışıklarının kızarmamı gizlemesine sevindim. "Pekâlâ, bu yeterince adil. Varım."

Gülme sırası Vincent'taydı. İçimde bir şeyler eridi.

Harper'ın sözleri zihnimde yankılandı: Çocuk seni istiyor. Ben de onu istiyordum. Peki ama nasıl olur da bir kız, çok kalabalık bir doğum günü partisinde ve herkesin ortasında bir oğlana çok özel şeyler yapmak istediğini söyleyebilirdi?

Nina kulağıma doğru eğilip, "Ona barın nerede olduğu sor. Jabari bana içki sözü vermişti," dedi.

Sanki sınav sırasında bana gizlice cevapları veriyor gibiydi.

"Hey Vincent, şey nerede..."

Hoparlörlerde çalan şarkı değişiyor ve aniden tek duyabildiğim, 2016'dan kalma tanıdık bar şarkıları ve dans edecek açık bir alan bulmak için aceleyle hareket eden insanların dağınık nefes alışları ve tezahüratları oldu.

Vincent'ın kaşları çatıldı. Beni duyduğunu sanmıyordum.

O eğilip kulağını bana uzatmak için başını çevirdiğinde ben de parmak uçlarıma yükseldim. Yakınlığı beni o kadar şaşırttı ki yalpaladım ve dengemi yeniden sağlamak için kolumu uzatmak zorunda kaldım. Vincent'ın eli dirseğimi

tutmak için uzandı. Sadece tek bir dokunuştu ama bir şekilde tüm vücudumun onun sıcaklığı yüzünden sallanması için yeterli oldu.

"İçecek alabilir miyiz?" diye sordum birdenbire boğuklaşan bir sesle.

Vincent doğruldu ve başını salladı. Dirseğimin üzerindeki eli aşağı indi ve kolumun üzerinde durdu. Elini yakalamak için ben de içgüdüsel olarak avucumu çevirdim. Ardından avuçlarımızı birbirine bastırdık, parmaklarımız ilk kez fazla alışılmış ve tanıdık gelen bir şekilde birbirine kenetlendi. O an boku yediğimden emindim.

Arkamda duran Nina güldü. Bir partide Jabari Henderson'ın, Harper'ı bara götürmek için elini tutmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım.

Bu flört etmek, seni salak. Bu bir hamle.

Oturma odasından mutfağa doğru ilerlerken Vincent'ın elimdeki eli fırtınada bir dayanak görevi görüyordu. En az on farklı kişi doğum günü dileklerini iletti. Birkaç kişi ona uzanarak bir beşlik çaktı ya da sırtına vurdu. İçlerinden biri onu bir sohbete dahil etmeye o kadar kararlıydı ki, kalabalık Vincent'a ve buyurgan geniş omuzlarına yol vermek için ayrılırken kolunu Vincent'ın omzuna attı ve bizimle birlikte yürüdü.

Bu onun daha önce hiç görmediğim yepyeni bir yanıydı.

Elbette onun kampüs havuzundaki büyük balıklardan biri olduğunu biliyordum. Ama onu tanıyan, seven ve ondan bir parça isteyen insanlarla çevriliyken kendi ortamında buna tanık olmak tamamen başka bir şeydi. Onun çoktan bana ait olduğunu hissediyordum ve bu doğru

değildi çünkü ona sahip olamazdım. İstemiyordum. Hiç kimse bir başkasının sahibiymiş gibi hissetmemeliydi. Çok fazla sahiplenici alfa aşk ilgisini eleştirmiştim ve ben de öyle olamazdım. Ancak Vincent'ın kalabalığa karışmasını izlerken içimi kaplayan acı dolu hissi bir türlü bastıramıyordum.

Bir dürtüyle elini daha çok sıktım.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attıktan sonra kaşları endişeyle çatıldı. Ona bir partide şimdiye kadar görülen en zayıf gülümsemeyle baktım.

Topla kendini, Holiday.

Bunu *hikâye* için yap.

On Beş

Mutfakta müzik daha kısıktı.

Herkes barın etrafında toplanmıştı. Burası aslında bir bar değil, kontrplaktan yapılmış uzun bir masaydı ve iki çok uzun boylu oğlan ve burnunda altın bir halka olan koyu saçlı bir kız tarafından yönetiliyordu. Odanın yarısı kırmızı bardaklarla doluydu. Diğer yarısı ise bir bardak elde etme umuduyla omuz omuza ilerliyordu. Kendimi sarsılan kalabalığa karşı destekledim ve Nina ile (böylece onu kaybetmeyecektim) Vincent'ın (çünkü onun da beni kaybetmesini istemiyordum) elini daha sıkı tuttum.

Bara vardığımızda, "İşte, doğum günü çocuğu!" diye bağırdı burnu halkalı kız.

Vincent güldü. "Merhaba, Priya. VIP erişim alma şansımız var mı?"

Priya bazı kasa biraları ve kırmızı bardaklarla dolu torbaları çekip barın altındaki bir açıklığı ortaya çıkarttı. Vincent elini sırtıma bastırarak beni ileri doğru yönlendirdi ve ben de kontrplağın altına girmek için eğildim. Sıra Nina'daydı.

"Ah, bunu sevdim," dedi yanımda belirdiğinde. "Çok hoşuma gitti."

Aslında burada, derme çatma barın arkasındaki bu açık alanda nefes alacak yer vardı. Rahatladığım için omuzlarım çöktü. Sonra Vincent bize katılmak için barın altına girdi ve birdenbire daha az yer kaldı ama buna takılmadım. Hem de hiç.

"Ne istersin?" diye sordu.

Seni. "Bilmiyorum. Seçenekler neler?"

"Bira, şarap, votka, tekila, viski. Ne istersen. Sadece..." Vincent irkildi, sonra bara tünemiş devasa bir plastik Gatorade fıçısının yan tarafını okşamak için uzandı. "Orman suyuna dokunma. İçinde altı farklı türde sert alkol var. İlk kadehini bitiremeden sızarsın."

Nina hiçbir şey söylemeden yanımızdan geçip gitti, raftan bir bardak aldı ve kendine içki doldurdu.

"Sen ciddi misin?" diye sordum.

Bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. "Ben asla ciddi olmam. Vay canına. Bu zehirmiş. Evet. Tamam. Sen kalıp işini yap, ben de bu içki beni vurmadan önce gidip bira oyunu oynayacak birini bulayım. Bana ihtiyacın olursa dostlar ve düşmanlar ediniyor olacağım." Vincent görmesin diye bir eliyle ağzını kapatıp dalga geçer gibi, "Bana ihtiyacın olmasın," diye fısıldadı.

Sonra barın altından sıvışıp ortadan kayboldu ve beni Vincent'la yalnız bıraktı.

Yalnız... Ama aynı zamanda *o kadar da* yalnız değil.

"Biraz kırmızı şarap alacağım," diye geveledim. "Eğer uygunsa?"

Kendimi tekmelemek istiyordum. Bir ev partisinde kim kırmızı şarap isterdi ki? Ev arkadaşlarımla rahat geceler geçirmek için tercih ettiğim içki, etrafta uçuşan pek çok dirsek varken gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olurdu.

Fakat Vincent gözünü bile kırpmadı. Lakros takımının yarısına kutu bira dağıtmakla meşgul olan Priya'ya işaret edip siparişimi ona iletti. Priya kutudaki şaraba uzandı. Ama Vincent onu barın diğer tarafındaki dolapta saklanan açılmamış bir şişeye yönlendirdi. Priya kaşını kaldırdı ve bana biraz etkilenmiş gibi görünen oldukça ilgi çekici bir bakış attı.

"Özel durum nedir?" diye dalga geçti.

"Doğum günüm," dedi Vincent. Ses tonu sıkılmış gibiydi ama yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı.

Mantarın açılmasını ve bana özel şarabımın kırmızı bir bardağa dökülmesini izledim.

"Al bakalım, bebeğim," dedi Priya.

"Çok teşekkür ederim." Burnumu bardağın kenarına dayayıp kokladım. "Kahretsin. Bu gerçek şarap mı?"

Vincent gülümsedi. "Elbette gerçek şarap."

"Biliyorum! Demek istediğim... Yani güzel kokuyor. Kutulu şeylerdeki gibi değil."

Üç saniye boyunca Vincent'ın gözlerinde gerçekten dürüst yıldızların parıldadığına ikna oldum, ardından bunun sadece mutfak dolaplarının etrafına sabitlenmiş dizili ışıkların yansıması olduğunu fark ettim. Vincent çok güzel gö-

rünüyordu. Ve o kadar uzundu ki, topuklu botlarımla bile ona bakmak için çenemi kaldırmam gerekiyordu. En son birbirimizi gördüğümüzde oturuyordu. Artık ikimiz de dik durduğumuza göre, beni kaldırdığında vücutlarımızın birbirine ne kadar iyi oturduğunu ve bacaklarımı ona nasıl dolayabildiğimi hatırladım. Beni tek sağlam koluyla kaldırabilmişti. İki koluyla neler yapabileceğini merak ettim.

Aman Tanrım. Belki kırmızı şarap kötü bir fikirdi.

"Bileğin nasıl?" diye sordum.

Daha cesur bir kız elinin arkasını okşayabilir veya parmak ucuyla teninde küçük daireler çizebilirdi. Bunun yerine, plastik şarap bardağımı iki elimle boğar gibi tutup tüm bu baştan çıkarma olayını tamamen öldürdüm.

"Daha iyi," dedi Vincent. "Fizyoterapist tekrar oynamam için izin verdi. Aslında dün antrenmanda topu elime alabildim ve bu da beni rahatlattı."

Keşke beni de eline alsan...

Birden yalnız içmek istemedim ve, "Bir şeyler içecek misin?" diye sordum.

Vincent başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim. Kafamı bulandırmamaya çalışıyorum."

"Şiir okumak için mi?"

"Elbette. Zaten Blake'yi ayıkken katlettim. Kendimi bir daha aptal yerine koyamam."

"İyi iş çıkardın. Kendine bu kadar yüklenme."

Vincent'ın ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bu şimdiye kadar içtiğim en iyi sert alkollü içkiye benziyordu. Yanma hissi yoktu, sadece yavaşça mideme

inen sıcak bir his vardı. Çok fazla bile sayılırdı. Elimdeki şaraba baktım.

Vincent kalçasını benimkine vurdu.

"Burada olmana gerçekten çok sevindim, Holiday," dedi. "Özellikle pazartesiden sonra. Şey olduğunu biliyorum..." Duraksadı ve yüzünü buruşturdu, bu da küçük ders seansımızın sonundaki felaketi özetliyordu.

"Aslında ben de seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum..."

Kelimeler ağzımdan ben onları durduramadan döküldü. *Kahretsin.* Bu planlanacak bir şey değildi. Konuyu hafif ve eğlenceli tutmam gerekiyordu. Büyük bir konuşma yapmamalıydım. Yine yanlış bir şey söyleyeceğimden ve bunu mahvedeceğimden eminken bu konuşmayı yapamazdım. Ama Vincent sanki üzerine yağdırabileceğim sözlü cehennem ateşine fiziksel olarak hazırlanıyormuş gibi biraz daha doğruldu ve birdenbire ortamı yumuşatmam gerektiğini hissettim. Bir Doja Cat şarkısının sözlerini haykırmak zorunda kalsam bile.

"Vincent, ben..."

"Knight!"

Bütün cesaretim uçup gitti.

Barın diğer ucunda bir basketçi duruyordu. Yetişkin bir insan tipindeydi (iki metre boyunda, en fazla üç santim eksik ya da fazla) ama yanakları yuvarlak ve yüzü kesinlikle çocuksuydu. Sanırım birinci sınıf öğrencisiydi. Ancak tam olarak emin değildim çünkü liste takibimin çoğu Vincent'a ve Starbucks'ta gördüğüm çocuklara odaklanmıştı.

Vincent'ın çenesinde gerilen bir kas bu kesintiden rahatsız olduğunu gösteren tek işaretti.

Vincent sertçe, "N'aber?" diye sordu.

Vincent'ın keskin ses tonu bile takım arkadaşını caydırmadı. "Sende bodrumun anahtarının bir kopyası var mı? Jabari oradan getirebileceğimiz birkaç fıçı olduğunu söyledi de." Gözleri Vincent'ın üzerinden geçip bana odaklandı. "Selam, ben Griffin..."

Barın üzerinden elini sıkmam için uzatmaya çalıştı ama Vincent öne çıkıp takım arkadaşıyla aramda insandan bir duvar oluşturdu. Buna sessizce sevindim. Belki de takım arkadaşlarını işimizden uzak tutma konusunda dersini almıştı.

"Anahtar odamda."

"Harika. Odanın anahtarını bana vermek ister misin? Yoksa gidip onu kendin mi alırsın?"

"Nereye koyduğumu hatırlamıyorum. Ama odamı ters yüz etmeni istemem. Fıçılar neden lazım? Burada zaten bol miktarda alkol var."

"Ama bir fıçı standı yarışması yapmak istedik," dedi Griffin üzgün bir şekilde.

Vincent iç çekip bana döndü. Benden izin isteyecekmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldım ve ona sahip olamayacağımı bir kez daha hatırladım.

"Git, işinle ilgilen," dedim, omzuna cesaret verici bir vuruş yapma niyetiyle ama bunun elimi kas kıvrımının üzerinde gezdirmek için sadece bir bahane olduğu ortaya çıktı. Şu anda o kas kıvrımının adını hatırlamıyordum. Belki daha sonra ondan bir anatomi dersi istemeliydim.

Tanrım, bu şarabı *gerçekten* bırakmam gerekiyordu.

Neyse ki burası yeterince karanlıktı da Vincent ne kadar kızardığımı göremedi.

"Hemen gitmiyorsun, değil mi?" dedi tedirgin bir ifadeyle.

"Hayır, saçımı ve makyajımı yapıp buraya kadar sadece bedava şarap için yürüdüm." Ona keskin bir bakış attım. "Elbette gitmiyorum. Birisinin Nina'nın uluslararası bira oyunu kurallarını ihlal etmediğinden emin olması gerekiyor."

"Seni sonra bulurum," dedi bana. Söz veriyormuş gibiydi.

Vincent kalabalığın içinde kaybolur kaybolmaz, aniden ve acı verici bir şekilde, yabancılarla dolu bir evde tamamen tek başıma durduğumu fark ettim. Derin bir nefes alarak barın arkasından çıkıp kalabalığa daldım ve yemek odasına doğru ilerleyen insanların arasına katıldım.

Nina'yı bira oyunu masasında bulunca rahatladım.

Gerçi o beni gördüğüne, benim onu gördüğüme sevindiğim kadar sevinmemişti. "Vincent nerede?" diye sordu.

"Gidip bazı resmi parti işlerini halletmesi gerekiyordu." Belki bu gece onunla özel olarak konuşmak için ideal bir gece değildi. İnsanlar sarhoş, gürültülü ve çaresiz bir şekilde ondan bir parça istiyorlardı. Takım arkadaşları, diğer sporcular, sınıfındaki çocuklar, odanın her köşesinden onu izleyen ve şanslarını bekleyen kızlar... Hepsi de biri araya girip doğum günü çocuğunu çalmadan önce sadece birkaç dakikalığına da olsa Vincent'ın dikkatini çekmek için stratejik bir oyun oynuyorlardı.

İşte o an benim de oynadığımı fark ettim.

"Peşinden git," diye emretti Nina aklımı okuyarak. "Kendini kanıtla."

"Beni tekrar bulacağını söyledi..." Bunu söylediğim anda Nina'nın haklı olduğunu biliyordum. Beklemek bana sadece daha fazla düşünmem ve bunun iyi bitmeyeceğine kendimi ikna etmem için zaman verecekti. Ya da daha kötüsü, bütün gece Vincent'la gerçekten *konuşamadan* buradan ayrılmamla sonuçlanacaktı.

"Pasif ana karakterlerden nefret ettiğini söyleyip kendin de pasif olamazsın, Kendall."

"Biliyorum. Bana bir dakika ver, tamam mı?"

İhtiyacım olan şey kendimi toparlamak, saçlarımı düzeltmek, rujumu tazelemek ve baştan çıkarma konusunda tamamen yetenekli bir kaltak olduğumu kendime hatırlatmaktı. Bu gecenin Vincent Knight ile gün batımına doğru yol almamızdan daha azı ile biteceğinden korkmamam için nispeten sessiz bir andı.

Nina masanın karşısındaki bardağa bir pinpon topu daha atarken tezahürat yaptı. Diğer uçtaki iki oğlan birbirlerine sanki başlarının belada olduğunu fark etmişler gibi bakıyorlardı. Kalıp onun zaferinden keyif alırdım ama bu gece bir planım vardı.

"Tuvaleti bulmam lazım," dedim.

"Üst katta, koridorun sonunda. Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Bu tek kişilik bir görevdi.

"Ben bulurum," dedim. "Sen burada kal, tamam mı? Beş dakikaya dönerim."

On Altı

Bunun beş dakika sürmesine imkân yoktu.

Tuvalet sırası yaklaşık bir kilometre uzunluğundaydı ve üst kattaki koridorun yarısını kaplıyordu. Keyifsiz olduğumu hemen fark ederek kıyafetimin her santimine, sonra makyajıma, sonra da kemik yapıma iltifat etmeyi görev edinen bir çift kızın arkasında yerimi aldım.

Şu an üniversite partileriyle ilgili sevdiğim tek şeyin ne olduğunu hatırlamıştım: İşemek için sıra bekleyen sarhoş kızlar arasında oluşan sıcak topluluk ve dostluk duygusu.

Sıranın sonundan biri dudak parlatıcı istemek için bağırdı.

Bir anda dört kişi kendi parlatıcısını teklif etti.

Gerçek partiden daha eğlenceliydi ve tam da derin bir nefes alıp *düşünmem* için uygun ortamdı. İstediğimin peşinden gitmek benim için bu kadar zor olmamalıydı. Bu da Vincent'tı. Bana bakış şekline, sürekli devam eden çapkın şakalarına ve çift anlamlı sözlerine bakılırsa o da beni istiyordu. Peki, neden benim endişeli küçük beynim işleri zorlaştırıyordu? Arkadaşlarımız için neden bu kadar

endişeleniyordum? Arkadaş demişken... Onların bensiz de dayanabileceklerinden emin olmalıydım.

Nina ya da Harper'dan mesaj var mı diye telefonumu kontrol ederken şunu hissettim: Başımı kaldırmamı sağlayan o tanıdık, görünmez çekicilik.

Vincent kalabalık koridordan ters yöne doğru geliyordu. Fena hâlde sinirli görünüyordu. Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Ucundaki anahtarın bodrum anahtarı olması gereken bir ipi sallayan ve aşağıdan yükselen güçlü müzikle birlikte ıslık çalan Griffin'in birkaç adım gerisindeydi. Griffin yanımdan geçip gitti. Bir an için Vincent'ın da öyle yapacağını sandım.

Ama gözlerimiz birbirine çarpan mıknatıslar gibi buluştu ve Vincent yanımda durdu.

"Hey. İyi misin?"

"İyiyim," dedim. "Tuvalet için bekliyorum."

Vincent sanki hepimizin beklediğini daha yeni fark etmiş gibi kızların olduğu sırayı bir aşağı bir yukarı süzdü. Üç lakros oyuncusu kalabalık salonda Vincent'ın yanından geçmeye çalıştı, o da ayaklarını sürüyerek bana doğru yaklaştı. Duvarla aramda muhtemelen bir adım geri atabileceğim kadar boşluk vardı ama yapmadım. Vincent'ın bana yaklaşmasına izin verdim ve göğsünün sıcaklığının üzerime doğru yayıldığını hissettim. Harika kokuyordu. Çamaşır deterjanı ve artık acı verici derecede tanıdık gelen hafif ve baharatlı bir şey. Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğmem gerekti.

"Benimkini kullanmak ister misin?" diye teklif etti.

Burnumu buruşturdum. Pisuar görüntüsüne tahammül edecek kadar sarhoş değildim.

"Odam tek kişilik," diye ekledi. "Kendi tuvaletim var. Temiz olduğuna yemin ederim."

Göz ucuyla, önümdeki kızların ağızları açık bizi izlediklerini fark ettim. İkisinden uzun olanı bana, *tabii ki git*, der gibi imalı bir bakış attı.

"Peki," diye yumuşadım. "Ama eğer duşunda sadece şampuan-vücut jeli karışımı gibi bir saçmalık varsa seni utandırma hakkımı saklı tutarım."

"Senden de daha azını beklemezdim zaten, Holiday."

Bir an için tekrar elimi tutacak sandım ama salon bir zincir oluşturma ihtiyacını haklı çıkaracak kadar kalabalık değildi. Utangaç bir gülümsemeyle bağ kurduğum iki sarhoş kıza baktım (*bunun olduğuna inanabiliyor musunuz?)* ve onlar da bakışıma başparmaklarını kaldırarak karşılık verdiler (ve müstehcen olduğunu düşündüğüm birtakım hareketlerle, *kap onu kızım* der gibi yaptılar). Koridora dönüp Vincent'ın peşinden gittim.

Kot pantolonunun arka cebinden anahtarlarını çıkardı ve koridorun sonundaki bir kapının kilidini açtı.

Odası beklediğimden daha güzeldi.

Kuşkusuz, kampüsteki yurtlarda yaşamayan üniversite çağındaki çoğu erkek çocuğun yol kenarında buldukları havalı yataklarda veya şiltelerde uyuduklarına ve boş votka şişeleriyle bira kutularından bir dekora sahip olduklarına inanmaya başlamıştım. Ancak Vincent'ın odası harap bir dernek evinden çok IKEA'daki odalara benziyordu. Yatağı yapılıydı. Masası ders kitapları ve kâğıtlarla doluydu. Sanki

ödev yapıyormuş gibi ama bu kâğıtların hiçbiri buruşmuş ya da yere dağılmış değildi. Odadaki tek gerçek dağınıklık, gardırobunun yanında yerde dağ gibi duran sporcu kıyafetleriydi. Birkaç spor çantası, birkaç antrenman forması ve birkaç basketbol ayakkabısı. Ayakkabılar o kadar büyüktü ki, kısa bir an için Vincent'ın ayaklarına baktım.

Boğazını temizleyip solumdaki kapıyı işaret etti.

"Banyo orada."

"Doğru! Evet. Teşekkürler."

Kapıyı arkamdan kapattım. Ben bunu nasıl yapmıştım? Onun *banyosundayım.* Aslında işemeye bile ihtiyacım yoktu (sadece kendi kendimle sessiz bir dakika geçirmek istemiştim) ve şimdi Vincent ve ben evin en sessiz köşesindeydik. Lavabo temizdi, üstündeki aynada su ya da diş macunu lekesi yoktu. Duvara monte raftaki havlular lacivert renkte ve kırışıksızdı. Kumaşın hışırtısının ve perde çubuğunun üzerindeki metal halkaların kaymasının fazla gürültülü olmamasını umarak duş perdesini yavaşça geri çektim. Şampuan. Yüz jeli. Vücut jeli. Üç ayrı şişe. Aferin sana Knight.

İncelememi tamamladıktan sonra (illüzyonu sürdürmek için) sifonu çektim ve sonra lavabonun üzerine eğilip ellerimle kenardan destek alarak yansımama baktım.

"Sen kendi hayatının kontrolünü elinde tutan güçlü, bağımsız bir kadınsın," diye fısıldadım. Sonra da, "Ve göğüslerin olağanüstü görünüyor," dedim.

Banyodan dışarı çıktığımda Vincent elinde telefonuyla yatağının kenarına tünemişti. Telefonu tekrar kot pantolonunun cebine koydu ve beni görür görmez ayağa kalktı.

Sonunda baş başaydık.

Yatak odasında.

Ayaklarımın altındaki zemin, Nina ve Harper'ın nerede olursa olsun şarkı sözlerini bağırarak söylediklerini bildiğim bir İspanyol şarkısının bas ritmiyle aynı anda titredi. Aşağıya inip onlara katılabilirdim. Gülümseyip Vincent'a teşekkür edebilir ve kapıya doğru yürüyebilirdim. Kapı birkaç santim aralıktı. Uzaktaki konuşmaları ve koridordaki insanların ayak seslerini duyabiliyordum. Vincent da kapıya uzanıp açabilirdi. İç çekip partisine geri dönmekle ilgili bir şeyler söyleyebilirdi.

Ama hareket etmedi. Ben de öyle.

Olduğumuz yerde, gözlerimiz birbirimizin üzerindeyken öylece durduk.

Öne doğru bir adım attı ve ön kolundaki iki siyah şerit ışığı yakaladı.

"Bunlar ne için?" dedim kolundaki çizgileri işaret ederek.

Vincent koluna baktı, sanki çizgilerin orada olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"İçtiğim içecekleri ifade ediyor. Gece yarısına kadar yirmi bire ulaşmam gerekiyor."

"Biraz geride kalmışsın."

Omuz silkti. "Saat sadece on. Daha vaktim var."

"Makul büyüklükteki ve son derece havalı partiniz DPS tarafından bölünmezse tabii."

Vincent bir kahkaha attı. "Bu aslında *benim* partim değil."

"Bugün senin doğum günün, öyle değil mi?"

"Sadece bu partinin bana göre olmadığını kastediyorum. Bu aslında takım için. Bu sezon tüm yükü onların üstlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden evet, bana kalsa işleri biraz daha farklı yapardım, belki yaklaşık iki yüz kadar daha az kişiyi davet ederdim ama takım çok çalıştı. Biraz eski moda karmaşayı hak ediyorlar."

"Gerçek bir kaptan gibi konuştun."

Vincent omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Onlar benim çocuklarım."

"Demek takımın babacığı sensin," dedim ve hemen hatamı fark ettim. "Takımın *babası* yani."

Ama o peşimi bırakmadı. "Özür dilerim, ilk söylediğini tekrarlayabilir misin?"

"Hayır."

"Şey mi dedin..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"*Darmadağınsın,* Holiday. Darmadağın. Seni hiç bu kadar düşük görmemiştim."

Homurdanarak masasının köşesine tünedim. "Büyük partiler beni bunaltır. Arada dans etmeyi severim ama çoğunlukla klostrofobik ve utangaç hissederim."

"Dansla mı ilgili?" diye sordu. "Birinci sınıfta balo dansları seçmeli dersine girmiştim. Sana bazı hareketler öğretebilirim."

Beni utandıracağı ve rahatsız edeceği ihtimalinden fazlasıyla gerilmişe benziyordu.

"Gayet *iyi* dans ederim, çok teşekkür ederim."

Gözlerim masasındaki kitap yığınına takıldı. İçlerinden biri tanıdıktı.

Engman Antolojisi'ni alıp kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu geri vermen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Vincent omuz silkti. "Daha bir haftam var."

Doğrulamak için kafamın içinde günleri saydım. Bu kadar uzun zaman geçmiş olmasından nefret ettim. Her ne kadar sık sık zihnimde canlandırıyor olsam da yaşadığımız anların bazı kısımlarını kaybediyormuşum gibi geliyordu. Ayrıntılar belirsizleşiyor, konuşmamızın detayları ve öpüşmelerimiz sırasındaki küçük dokunuşlar büyük, şekilsiz bir duyguya dönüşüyordu. Buna bir titreşim de diyebilirdiniz.

Şimdiki ana geri dönüp Vincent'ın ağzına baktığımı fark ettim.

Tabii ki bunu fark etti ve beni o kadar karanlık ve için için yanan gözlerle izlemeye başladı ki sanki omurgamda bir kibrit çaktı.

"Bana bir şeyler oku," diye mırıldandı. "Yüksek sesle."

Benden ne istediğini biliyor olmalıydı. Olmak zorundaydı. Kalbim hızla çarparken masayı iterek odanın ortasına doğru birkaç adım atıp elimdeki kitabın açılmasına izin verdim ve sayfalar birbirinin üzerinden kaydı. En tepede sarı bir yapışkanlı not kâğıdı fark ettim. Sayfayı çevirdim ve Elizabeth Barrett Browning'in bir şiirini buldum. Yüzümde bir tebessüm belirdi.

Görebilmesi için havaya kaldırarak, "Bunu işaretledin mi?" diye sordum.

Vincent kayıtsızca mırıldandı.

"*Bir kez daha söyle ve bir kez daha, beni sevdiğini bir kez daha söyle*," diye okudum.

Dışarda, koridorun aşağısında bir yerde birisi bağırdı: "Sarah! Sarah nerede? Kaltak, telefonumu aldı..."

Vincent oflayıp kapıya doğru yürüdü.

"Bunu kapatabilir miyim?" diye sordu bana biraz utanarak.

Tüm vücudum ısındı. "Elbette. Tamamen. Elbette."

Vincent kapıyı kapattı ve bir anlık tereddütten sonra kilidi çevirdi. Herhangi bir itirazım olup olmadığını kontrol etmek için bana bir kez daha baktı. Ona salak gibi başparmağımı kaldırmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine *Engman Antolojisi*'ne baktım ve boğazımı temizledim. Yeniden yüksek sesle okumaya başlayamadan Vincent üç uzun adımla odayı geçip arkamda durdu. O kadar yakınımdaydı ki aramızdaki bir santimetrelik boşlukta vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Omzumun üzerinden okudu, tıpkı tanıştığımız gece yaptığı gibi.

Omurgamdan aşağı yayılan sıcak ürpertiyi önlemek için güçlükle yutkundum.

"*Beni sevdiğini söyle, beni sev, beni sev — o gümüş yinelemeyi söyle!— tek düşüncem sevgilim, beni sessizce ruhunla da sevmen.*"

Yavaşça okudum. Özenle. Bencilce. Çünkü bu anın her ayrıntısını ezberleyene kadar burada durmak istiyordum. Sıcaklığı. Kokuyu. Uzaktan gelen müziğin hafif uğultusunu, koridorun aşağısındaki boğuk karmaşayı. Bir şekilde buraya geri dönmüş olmamızın verdiği tarif edilemez rahatlama hissini. Birbirimize geri dönmenin.

Sonenin sonuna geldiğimde Vincent, "Pekâlâ, Profesör Holiday," diye mırıldandı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu çok kolaydı," dedim dizlerim kadar zayıf bir sesle.

"Yine de bana yorumunu söyle."

Sayfayı yeniden inceledim. "Sevildiğinin söylenmesini istiyor ama bunun doğru olması gerekiyor. Adam bu konuda samimi olmak zorunda. Boş sözlerden daha fazlası olmalı."

"Eylemler sözlerden daha etkilidir," diye mırıldandı Vincent benden çok kendi kendine.

"Kesinlikle."

"Senin sayende şiir dersinde başarılı olacağıma eminim."

"Bilirsin, teknik olarak," dedim parmak ucumla zemini işaret ederek. "Bu özel derstir. Yani şu an yaptığımız. Bu yüzden muhtemelen senden ücret almalıyım."

Ciddi bir tavırla başını salladı. "Sana Venmo'dan yollarım."

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümün alt yarısını açık kitapla kapattım. Vincent bakışlarını yere indirdi. Bir an antoloji kitabımı elimden alıp odanın diğer ucuna fırlattığını ve beni öptüğünü hayal ettim.

Ama öyle yapmadı. Hâlâ hareketsizdi. Sabırlıydı. Bekliyordu.

"Bana borcunu nasıl ödersin, biliyor musun?" diye sordum.

Başını salladı.

Uzanıp parmak ucumu omzunun kıvrımında gezdirdim. "Bu hangi kas?"

Vincent derin bir nefes aldı.

"Deltoid," diye yanıtladı.

Başımı salladım ve kolumu indirdim.

"Tek sormak istediğin bu muydu?"

"Evet. Merakım giderildi."

Engman Antolojisi'ni tekrar masasına koymak için döndüm. Ama Vincent peşimden geldi ve bu kez vücudunu sırtıma bastırdı. Nefes almayı tamamen bıraktım.

"Bu kasın ne olduğunu bilmek istemediğinden emin misin?" diye sordu, parmak ucunu kolumun dış kısmında gezdirerek. Parmak eklemi dirseğimin kıvrımındaki hassas deriden geçip yukarıya doğru devam ederken ürperdim...

"Pazı," diye hırladım. "Bunu herkes bilir."

Saçlarımı yana doğru ittiğinde ensem gıdıklandı. Aldığım tek uyarı, sıcak nefesinin tenime değmesi ve ardından dudaklarının omzumun kıvrımına değmesi oldu. O kadar nazikti ki bunu hayal mi ediyorum diye merak ettim.

"Peki ya bu?"

Düzgün düşünemiyordum.

"Hımm." Sesim yumuşak bir hırıltı gibi çıktı. "Sakın söyleme. Bunu biliyorum." Dudaklarını tekrar omzuma bastırdı ve bu sefer hayal etmediğimi anladım. Vincent tenimi ısırırken ağzım açıldı ve karnımın ısındığını hissettim.

"Trapezius," diye fısıldadı.

Ona doğru döndüm, çok yakın olduğumuzu fark edince dizlerimin bağı çözüldü. Şu an uzvunu ön tarafımda hissedebiliyordum. Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Aramızdaki o değerli mesafeyi korumaya çalışarak elimi göğsüne bastırdım. Üzerine atlayasım geldi ama bu duruma körü körüne atlayamazdım. En kötü kinaye yanlış iletişimken değil. Eğer şimdi öpüşürsek olay biterdi. Beni rahatsız eden her şeyi ve cevaplanmasını istediğim her soruyu unuturdum. Kendime buraya bir seferlik bir şey için geldiğimi söylediğimi biliyordum ama bu çabaya değer bir şeymiş gibi geldi. Riske değer bir şeymiş gibi...

Bu şeyi ya doğru yapacak ya da hiç yapmayacaktım.

"Kendall," diye mırıldandı Vincent. Bu bir yakarma gibiydi.

"Bir dakika," dedim güçlükle yutkunarak. "Söylemek istediğim bir şey var."

On Yedi

Vincent sinirlenmedi. Öfkelenmedi, uzaklaşmadı ya da tuhaflaşmadı. *Konuşma* isteğimin ortamı bozduğunu düşünüyorsa bile geriye doğru attığı ölçülü adım pasif-agresif ya da zalimce değildi. Sabırlıydı. Bu bana, odasının ortasına yürümek ve birkaç tur atmak, serin havayı içime çekmek ve onunla tekrar yüzleşmeden önce kafamı temizlemeye çalışmak için ihtiyaç duyduğum alanı sağladı.

Masaya oturdu, başını salladı ve sözü bana bıraktı.

"Evet," dedim boğazımı temizleyerek. "Koşarak çıktım. Pazartesi günü."

"Biliyorum. Oradaydım."

Homurdanıp ona uyarıcı bir bakış attım.

"Sahne korkum var sanırım. Ondan önce de her şeyi harika idare ettiğimden değil ama..."

"Ben de tam onu söyleyecektim," diye alaycı olmaktan çok nazik bir gülümsemeyle espri yaptı. "Bak, gittiğin için seni suçlamıyorum. Çocukların beni gözetlemeye gele-

ceğini bilmiyordum. Arkadaşlarım aptaldır. Onlar adına senden özür dilerim."

"Henüz özür dileme," diye çıkıştım. "En azından öncelikle düşüncelerimi belirtebilir miyim?"

Vincent kollarını iki yana açtı. "Özür iptal edildi. Elinden geleni ardına koyma."

Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Arkadaşlarının bizi nerede bulacaklarını bilmesi hoşuma gitmedi. Ve biliyorum ki senden onlarla bu tür şeyler hakkında konuşmamanı isteyemem çünkü ben Harper ve Nina'ya her şeyi anlattım. Tabii ki anlattım. Ve eğer sana kızarsam ikiyüzlülük etmiş olurum ama onların Starbucks'a gelip orada oturup bizi *izlemeleri* ve muhtemelen birtakım grup sohbetine göndermek için fotoğraf çekmeleri bana kendimi çok... çok..." dedim boğuk bir sesle. "...*saldırıya uğramışım* gibi hissettirdi. Hani kızlar zehirli erkeklerden söz eder ve erkekler de birbirlerine iğrenç davranır ya? İşte *o*. O dalga geçilme, izlenme ve taciz edilme hissi."

Konuştuğum süre boyunca Vincent'ın yüzündeki gülümseme silindi.

Konuşmamı bitirdiğimde Vincent güçlükle yutkundu. "Üzgünüm, Kendall. Benim niyetim bu değildi, *bizim* niyetimiz bu değildi. Yemin ederim. Ama niyetin hiçbir önemi yok. Seni incittim. Ve üzgünüm."

Bunun ekibi adına olmadığını söyleyebilirdim. Bu özür ona aitti. Sorun olmadığını söyleme dürtümü bastırdım çünkü sorundu. Ama özrünün kabul edildiğini bilsin diye başımı salladım.

"Ben de koşarak çıktım çünkü... kafam karıştı."

"Ne hakkında? Hadi, bunu konuşalım."

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Hiçbir şey hakkında kafanın karışmasını istemiyorum."

Aşırı aktif duygularımın mantıksız ya da sinir bozucu değilmiş gibi görüldüğünün *doğrulanması* beklemediğim bir şeydi.

"Sana zaten bu oyunda iyi olmadığımı söylemiştim," diye başladım.

Vincent ağzını açtı.

"Biliyorum." Sözünü kestim. "Bunun bir oyun olmadığını söylediğini biliyorum. Ama nasıl bir hiş olduğunu anlatabilmemin tek yolu bu. Ve sanki bir şeyi atlamışım gibi geliyor ya da kimse bana kurallar kitabını vermemiş gibi ve belki de pek akıllı sayılmam ama..."

"Akıllısın," diye araya girdi Vincent sertçe. "Bana bir şey sor. Herhangi bir şey."

Dudağımı ısırdım ve yüzünde herhangi bir mizah belirtisi aradım. Yoktu. Son derece ciddiydi.

"Kütüphaneye not bıraktığında," diye başladım hafif titrek bir sesle. "Bu, bir kahve randevusuna çıkma isteğinin şifresi miydi? Yoksa takılma isteğinin? Ya da gerçekten sadece özel ders için miydi? Veya... Bilmiyorum. Üzerine çok fazla kafa yormak istemedim."

Ellerimi ovuşturdum, kalp atışlarımın sakinleşmesini ve yoğun bir sokaktaki bir binanın yirmi katının kenarında

duruyormuşum gibi davranmayı bırakmasını diledim. *Aşırı dramatikti.*

Vincent kaşlarını çattı. "Hangi nottan bahsediyorsun?"

"*O* nottan."

"Hayır, yani birincisinden mi yoksa ikincisinden mi?"

Kaşlarımı çatma sırası bendeydi. "Bir dakika. Ne?"

Vincent bir an şaka yapıp yapmadığımı anlayamıyormuş gibi bana baktı ve sonra beklediğim son şeyi yaptı. Güldü. Şaşkınlık içinde yatağının kenarına oturup yüzünü ovuştururken onu izledim. "Aman Tanrım," diye inleyerek ellerini kucağına indirdi. "Biliyordum."

Beynimin olanlara yetişemediğini hissettim.

"Neyi biliyordun?" diye sordum.

Vincent başını iki yana salladı. "Bu benim hatam, aptalca bir fikirdi. O ilk gece, senin vardiyanda geldiğimde ve biz..." Sevişme seansımızı ima ederek sessizce başını eğdi. "Kütüphaneci bana verdiğin antolojiye göz atmama yardım ediyordu ve ben..." Vincent utanmış gibi yeniden güldü ve eliyle yüzünü sakladı. "Bir parça kâğıda sana bir not yazıp telefon numaramı da ekledim. Sonra da kitabının arasına koydum."

"Hangi kitap?" diye sordum ve birden aklıma *Mafya Prensesi* geldi. Beni okurken yakaladığı kitap. Yukarı çıktığımızda masaya bıraktığım kitap. Kitabı bitirmemiştim çünkü kapağına Vincent'la işleri batırdığımı düşünmeden bakamamıştım. "Bir dakika. Şaka yapıyorsun."

Vincent alt dudağını ısırıp başını salladı.

"Kahretsin!" diye bağırdım.

Bunca zaman -üç *berbat* hafta- boyunca bitirmeyi bir türlü başaramadığım kitapta onun telefon numarası vardı. Vincent Knight'ın beni istediğine dair sağlam ve somut bir kanıtım vardı ve ben kitabı Nina'ya verip ona isterse okuyabileceğini, isterse de bağış kutusuna atabileceğini söylemiştim.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Kitabı bitirmedim," diye inledim avuçlarımın içine. "Aman Tanrım, ben... Nina'ya kitabı alabileceğini söyledim. Kahretsin. Muhtemelen bağışlamıştır." Çünkü aşk romanımın içinde Vincent Knight'tan bir not bulsaydı bu konuda asla susmazdı.

"Starbucks'taki olaya bu kadar kızmana şaşmamalı."

"Aman Tanrım, çok kızmıştım. Kasıtlı olarak karışık sinyaller gönderdiğini sandım. Beni öpüyorsun, sonra ortadan kayboluyorsun ve sonra bir öğretmene ihtiyacın olana kadar senden bir daha haber alamıyorum. Başka ne düşünebilirdim?"

"Tanıştığım geceden sonra *senin beni* ektiğini düşündüm. Senden hiç mesaj almadım ve belki ilgilenmediğini düşündüm ama kesin olarak bilmem gerekiyordu. Şiir konusunda yardım istemek sadece bir bahaneydi. Sonra bana e-posta gönderdin. O kadar katı ve resmiydi ki şey sandım..."

"Seni bir daha görmek istemediğimi," diye cümlesini tamamladım.

Başını salladı. "Ve *sen* de benim sadece bir özel öğretmen istediğimi sandın."

Bunu nihayet açıklığa kavuşturmak hem tatmin edici hem de sinir bozucuydu. Kesinlikle emin olduğum bir şey vardı: Yanlış iletişim gerçekten en kötü kinayeydi.

"*Harikayız*," dedim.

Vincent güldü. Gürültülü ve gevşek kahkahası göğsümdeki düğümün çözülmesine neden oldu.

"Ne istediğimi söylemek konusunda pek iyi değilimdir," diye itiraf etti. Yorganındaki görünmez tüyleri karıştırırken kulakları ve yanakları pembeye çalıyordu. Onu hiç bu kadar utangaç görmemiştim. "Başka birini savunurken daha kolay. Sadece takım kaptanı oluyorum. Ama söz konusu kişi bensem... bil... bilmiyorum. Açgözlü gibi hissediyorum."

Özgüvenli, çabuk sinirlenen, flörtöz ve yaramaz Vincent'ın kendi hakkını savunamaması ona çok da uygun görünmüyordu. Ama parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Yardım isteme konusunda hiçbir zaman iyi değildi, değil mi?

Kütüphanede beni nasıl öptüğünü ve üzerinde pratik yapmamla ilgili teklifini düşündüm. Benden sabırlı olmamı ve kendi zevkim için beni tek koluyla kaldırmaya çalışmasına izin vermemi istediğinde ne kadar utangaçtı. Starbucks'ta benimle dalga geçmesi, sürekli sadece para için geldiğimi düşünmesi ama sessizce, onun beni istediği gibi benim de onu istediğimi umması. Bana kapıyı hep açık bırakmıştı. Yüzüne kapattığımda bile tekrar açmıştı.

Ama tüm bu zaman boyunca benden içeri girmemi istemeye korkuyordu.

Bu kalbimi kırmaya yetti. Bu, ona sımsıkı sarılmak ve yüzünün her santimetresini ateşli öpücüklere boğmak, korkak olduğum için özür dilemek ve onu da korkak olduğu için azarlamak istememe yetti.

"Peki," dedim. "Bundan sonra daha iyi iletişim kurmamız gerek, değil mi? Birbirimize karşı dürüst olalım. Net. Direkt."

Vincent yutkundu ve doğruldu.

"O hâlde direkt olmak adına," dedi. "Seni düşünmeden duramıyorum, Kendall. Ve Elizabeth Barrett Browning'in yazdığı bütün o kahrolası şiirleri okudum. Hem de üç hafta içinde. *Eğlencesine.*"

Şaşkın bir kahkaha attım ve ellerimi aşırı ısınan yanaklarıma bastırdım.

"Sen bana ne yaptın?"

Bu, benim için küçük bir gurur fedakârlığı gibiydi ama dürüstlük adına, ben de jestinin karşılığını verdim.

"YouTube'da öne çıkan videolarını izledim," diye fısıldadım.

Gözleri parladı. "Ve?"

"Şut ihlallerinin nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum ve bu noktada sana bunu soramayacak kadar utanıyorum."

Vincent başını geriye attı ve yine güldü. Ama ben de gülüyordum, *bunca zamandır* farkında olmadan aynı fikirde olmamız saçmalığına.

Burası, romanlarımdan ezberlediğim, beyan edilen duygular ve en derin arzular hakkında çok sayıda satırı ödünç alabileceğim kısımdı. Ancak hem Vincent hem de Eliza-

beth Barrett Browning çok önemli bir noktaya değinmişti: Eylemler, sözlerden daha etkilidir. Ve ben şu anda *yüksek sesli* olmak istiyordum. Böylece odayı geçip Vincent'ın yanına geldim, dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına kenetledim ve sonra -sağlam bir cesaret ve kararlılık patlamasıyla- bir dizimi yatağa bastırıp diğer bacağımı kucağına koydum.

Ninova

On Sekiz

Bu belki biraz içgüdüsel oldu.

Vincent'ın kucağına oturup yatak odasının zeminine yuvarlanmamak için ellerimle gömleğini kavradım ve dizlerimin üzerine çöktüm çünkü bütün ağırlığımı kalçalarına vermeye tam olarak hazır değildim.

Vincent'ın gözleri köprücük kemiğimle aynı hizadaydı. Eğer aşağı bakarsa ödünç aldığım giysimin dekolteli yakasını görecekti. Yukarıya bakarsa da yüzümü. Bunda gurur verici ya da baştan çıkarıcı bir şey yoktu ama beceriksizce kucağından inmek ve geri adım atmak için artık çok geçti. Bu yüzden, buna devam edecektik.

Bu konuda hâlâ kesinlikle iyi olmadığım için, sadece gözlerinin içine bakacak kadar geriye yaslanıp, "Bu çok mu direkt oldu?" diye sordum.

Vincent homurdandı ve gülümsemesini boynumun kıvrımına saklamak için öne doğru eğildi. Elleri kalçalarımı kavradı, sonra sanki onları nereye koyacağına karar veremiyormuşçasına uyluklarıma düştü.

"Lütfen haysiyetimin *birazını* korumama yardım et," diye çıkıştım.

"Üzgünüm. Üzgünüm. Sana gülmüyorum, yemin ederim." Vincent'ın nefesi nabız noktamda sıcacıktı. Ürpermemeye çalıştım. "Gülüyorum çünkü eğer gülmezsem patlayacağım. Hiç bu kadar çabuk sertleşmemiştim."

Yanaklarımda beliren sıcaklık bacaklarımın arasına hücum etti.

Kucağına doğru kaydığımda -çünkü kesinlikle şaka yapıyordu- boğazımdaki kahkaha bir anda toza dönüştü. Gerçekten de sertleşmişti. *Erekte* olmuştu, içime kayacağı yer sertleşmişti. Her ikimizin de kot pantolonuna sızan sıcaklığı beni anında utanç verici bir şekilde ıslattı.

Vincent inledi. İrkildim ve arkama yaslandım, böylece ağırlığım onun uyluklarına bindi. Tekrar inledi.

"Seni incitmiyorum, değil mi?" diye sordum. "Çok minyon sayılmam. Ama sanırım sen de öyle sayılmazsın."

"Benim için mükemmel boyuttasın," dedi. Gözleri kıyafetimin yakasını takip ederek aşağıya indikten sonra yeniden benimkilerle buluştu. Gülümsememek içini kendini zor tutuyordu. "Ve memelerin olağanüstü görünüyor."

Bir an için bu iltifat sarsıcı geldi. Ama sonra bu sözcüklerin bana ait olduklarını fark ettim.

Hiç kıpırdamadım. "Bunu *duymadın*."

"Sorun değil. Hepimiz banyo aynasında kendimize bakıp heyecanlanırız."

Vücudumu terk eden uzun, boğucu utanç iniltisi bir hayvanın ölmekte olan feryadına benziyordu. Omuzlarını bıraktım ve yüzümü avuçlarımın arasına gizledim.

Yer yarılıp içine girsem harika olurdu.

Vincent nazikçe bileklerimi tutup ellerimi aramıza çekti.

"Lütfen artık sefaletime son verip beni öper misin?" diye homurdandım.

Vincent bir kahkaha attı, gülümsemesi yürek parçalayıcı derecede yumuşaktı.

Dudakları ilk önce yanağıma dokundu. Aynısını yapmak için yüzümün diğer tarafına geçmeden önce beni yavaşça bir kez öptü. Gözlerim kapalı ve kalbim ağzıma gelmiş bir hâlde hareketsizce oturdum, öpücükleri alnıma doğru yavaşça çıkarken burun köprücüğümden aşağı indi -gözkapaklarıma kelebek yumuşaklığında öpücükler kondurmak için durdu- ve yoluna devam etmeden önce ağzıma doğru yaklaştı. Tam bu işkenceye son verip beni artık düzgün bir şekilde öpeceğinden emin olduğumda, dudakları çenemin üzerinden geçip nabız noktama sert ve ıslak bir öpücük kondurdu.

Çatlak bir sesle ve biraz da rezil bir şekilde inledim.

"Vincent." *Yalvarıyordum*. Feminizm ölmüştü. Onu öldürmüştüm ve umurumda değildi.

"Ah, tamam," diye iç çekti.

Çenesini kaldırdı ve ben de sonunda onu öptüm, kocaman ve açgözlü bir şekilde.

Bu muhteşemdi. Müzik, şiir ve öpüşmeyle ilgili duyduğum diğer abartılı metaforların bir bütünü gibiydi. Vincent'ın dudakları kalbimi acıtacak kadar tanıdıktı. Alt dudağımı okşamadan önce dili benimkine o kadar yumuşak, o kadar *nazik* ve aynı zamanda karnımı ısıdan titretecek kadar aç bir şekilde sürtündü ki.

"Mutlu musun?" diye dudaklarıma doğru mırıldandı.

"Bana patronluk taslama," diye fısıldadım. Ama yanıt veren öpücüğüm, *evet, hem de nasıl* diyordu.

Tırnaklarımı tereddütle göğsüne doğru kaydırıp gömleğinin yumuşak pamuklu kumaşını çekiştirdim. Vincent ellerimin altında ürperdi ve kalçalarımı daha sıkı kavradı, leğen kemiğimi karnına bastırana kadar kendine doğru çekti.

Bana davranış şekli hoşuma gidiyordu. Beni istediği gibi konumlandırıyordu. Gücünde ve arzusunun öngörülemezliğinde heyecan verici bir şeyler vardı. Yatmadan önce kirli bir hayal kurmaya ve tüm senaryoyu kendi başınıza çözmek zorunda kalmaya benzemiyordu. Yalnız değildim. O buradaydı. Gerçekti. Benimle beraberdi.

İstemek ve istenmek çok güzeldi. Bu duygunun içinde boğulabilirdim.

Ne yazık ki bedenim kafamın içinde uçuşan metaforlara yetişemedi. Bir noktada hava almam gerekiyordu. Nefes almak için geri çekildiğimde beni karşılayan manzara karşısında irkildim çünkü kırmızı rujum burnundan çenesine kadar Vincent'ın yüzünün her yerine bulaşmış durumdaydı. O kadar şaşırtıcı, o kadar *pis*, o kadar *müstehcendi* ki bir kahkaha patlattım.

"Ne var?" dedi Vincent.

"Her yerine ruj bulaşmış..." Kendi ağzımın çevresini işaret ettim.

Kaşını kaldırdı. "Sana da."

Şaşkın bir çığlık atıp bluzumun koluyla elimi kapattım ve öfkeyle yüzümü sildim.

Vincent güldü.

"Kapa çeneni," diye yalvardım. "Güya on iki saat dağılmayan rujdu, lanet olası..."

"Tek yıldızlı bir yorum yazmalısın."

Ağzımın kenarlarını sertçe sildim. "İşte. Daha iyi miyim?"

"Çok."

"Dur. Seninkini de sileyim."

Vincent ağırlığını tekrar kollarına yükleyip onunla ilgilenmeme izin verdi. Bir elimi başının arkasına koydum ve kafasını sabitleyerek kolumla ağzını sildim.

"Saçların çok yumuşak," diye homurdandım. "Gerçekten saç kremi kullanmıyor musun?"

"Duşuma mı baktın?"

"Tabii ki baktım. Bakacağımı söylemiştim."

Vincent, çıplak başparmağımı alt dudağının kıvrımının üzerinde gerekenden birkaç kat daha fazla gezdirdiğimi fark ettiyse de bir şey demedi. Ama yumuşak, keyifli bir nefes verdi ve diğer elim -aptalca yumuşak saçlarına dayalı olan- hareket etmeye başlayıp da tırnaklarım kafa derisinde yavaş bir ritim çizdiğinde gözlerini kapattı.

Onu serbest bıraktığımda gözkapaklarının yeniden açılması biraz zaman aldı.

"Daha iyi misin?" diye soluklandı.

"Daha iyiyim," diye onayladım. "Karmaşa yarattığım için özür dilerim."

Vincent göğsünün derinliklerinden bir ses çıkartarak inledi. "Bir daha söyle."

"Ne? Pardon?" Bir anda ne demek istediğini fark ettim. "Yoksa *karmaşa mı yarattım*?" Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Bu başımı döndürdü.

"Sen," dediğim sırada parmağımı onu suçlar gibi göğsüne bastırdım. "Pis bir çocuksun."

"Bu benim için yeni," dedi kendini savunur gibi ellerini havaya kaldırarak. "Pis laflar bana hiç erotik gelmemiştir ama sen ve o lanet şiirlerin..."

"O hâlde belki de konuşmaya devam etmeliyiz," dedim sesimin boğuk çıkmasını sağlamaya çalışarak.

Vincent inledi. "İletişim konusundaki geçmiş performansımıza bakıldığında mı? Evet, bence de."

Bir kahkaha attım ve Vincent kahkahamı sert bir öpücükle bastırdı. Artık gülmüyordum çünkü dünyada var olan tek şey ağzının ağzımdaki sıcaklığıydı. Parmaklarım tekrar saçlarına dolandı. Vincent bu hamleme, omzumdan (trapezius) popomun kıvrımına kadar omurgamın uzunluğu boyunca beni okşayarak karşılık verdi. Beni oraya sıkıştırması için ona para bile ödeyebileceğimi düşünürken elini uzattı ve beni öyle sert bir şekilde kavradı ki istemsizce inledim.

Bir serseri gibi kucağına çöktüm.

Daha da *sertleşmişti.* Bunun mümkün olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Ve birdenbire hiç şüphem kalmadı. Korku yoktu. Tereddüt yoktu.

Sanki korkutucu derecede karmaşık bir cebir denklemi aniden basitleştirilmiş gibi cevap artık gün gibi ortadaydı.

Tekrar arkama yaslanıp çenesini ellerimin arasına aldım. "Öpüşmekten fazlasını yapmak istiyorum."

Vincent başını salladı. "O kitaplığın önünde sana nasıl atıldığımı hatırlıyor musun?"

"Bir şeyler hatırlar gibiyim."

"Eh..." Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Onun etkileyici olduğunu düşündüysen, iki elimle neler yapabileceğimi hayal et."

"Göster o zaman," dedim.

"Neyi göstereyim?"

"Gerçekten söylemem mi gerekiyor?"

Sahte bir masumiyetle gözlerini kırpıştırdı. Bu bir irade savaşıydı. Elleri popomda, kaslı kalçaları altımda olan devasa, kara gözlü basketbolcuya dik dik baktım. Vincent, kirpiklerini kırpıştırarak bana şefkatle gülümsedi.

"Hadi, Holiday," diye mırıldandı. "Sözcüklerini kullan."

Bu... bana bir şey yaptı.

"Dalga geçmeyi kes," dedim nefes nefese. "Ve kahrolası bedenime dokun." Hâlâ popomu tutan eline uzandım ve onu ön tarafıma doğru yönlendirmeye çalıştım. Kot pantolon giydiğime inanamıyordum. Onun da kot pantolon giydiğine inanamıyordum. Kot pantolonlardan nefret ediyordum. Derhal yok olmalarını ve onları bir daha asla görmemeyi diliyordum.

"Bir mi, yoksa iki mi?" diye sordu Vincent sert bir sesle.

"Ne?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Kirpikleri gerçekten yasa dışı olmalıydı. "Elini kaldır."

Bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama emrine uydum. Vincent elini kaldırdı ve avucunu benimkine bastırarak parmaklarımızı aynı hizaya getirdi. Elbette eli çok büyüktü. Adam basketbol topunu avuçlayabiliyordu. Ama işaret parmağını kıpırdatıp kendisininkinin benimkinden dört santim daha uzun ve neredeyse iki kat daha geniş olduğu gerçeğine dikkat çektiğinde ne yapmaya çalıştığını anladım.

Ah. *Ah.*

Uzanıp Vincent'ın elini iki elimin arasına alırken biraz titredim. Onu tutup ters çevirmeme izin verdi, başparmağımı bileğinin üzerinde gezdirmeden önce geniş avucunu ve uzun parmaklarını inceledim. Birazcık titredi. Ama belki de bunu ben hayal etmiş olabilirdim.

"Ne yapacağımın farkında mısın, Holiday?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım.

Ona "evet" derken bu geceyi nasıl atlatabileceğimi düşünüyordum.

"Güzel," dedi Vincent. "O hâlde devam ediyorum."

Sözcükleri bile bana kendimi alev alev yanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ama sonra Vincent parmaklarını içime sokarken bükeceğini söylediği gibi büktü ve teninin teması (anlaşılmaz bir şekilde devasa olan elindeki *güç*) midemin derinliklerindeki bir kasın kasılmasına neden oldu.

"Tamam," dedim titrek bir kahkahayla. "Yeteneklerimize *fazla* güvenmeyelim."

Vincent masumca gözlerini kırpıştırdı. "Sadece açık bir şekilde iletişim kurmaya çalışıyorum."

Ne yaptığını tam olarak biliyordu. Ve durmasa iyi ederdi.

Yatağa sırtüstü uzandım, başımı yastığa değdirdiğimde yastığından hafif bir hava yükseldi. Ellerimin altındaki yorganı pürüzsüz ve yumuşaktı. Nina, Harper ve benim üniversiteli çocukların odalarında olması konusunda her zaman espri yaptığımız türden bir dağınıklık, tahtakurularının istila ettiği bir karışıklık yoktu. Vincent alanını temiz ve rahat tutuyordu. (Bunun beni tahrik ediyor olmasının hakkımda nasıl bir intiba bıraktığını bilmiyordum.)

Vincent dizini benimkinin arasına alıp ellerini başımın her iki yanına koyarak yatağa uzandı. Üzerimde çok güzel görünüyordu. Koyu saçları kara gözlerinin üzerine düştü. Belini ortaya çıkaracak kadar yukarı sıyrılan tişörtünün altındaki pazıları gerildi.

Bu gerçekleşiyordu.

Hayatımın pek çok saatini karakterlerin çıplak kaldığı anları okuyarak geçirmiştim. Öpüşme, soyunma, hararetli sözler söyleme ve şefkatli itiraflardan oluşan binlerce farklı

ritüeli dolaylı olarak yaşamıştım. Ve şimdi buradaydım, bunu gerçekten yaşıyordum, tek umduğum Vincent'ın gerçekten ama gerçekten güzel olduğumu düşünmesiydi. Bu çok aptalcaydı. Daha birinci sınıftayken erkeklerin bakışlarının kararlarımı etkilemesine izin vermeyeceğime dair kendime yemin etmiştim. Ama bu erkek tek bir bakışıyla beni mahvetmişti.

Vincent beni yüzümdeki acı dolu ifadeyi anlayacak kadar iyi tanıyor olmalıydı çünkü diziyle baldırımın yan tarafını dürttü.

"Konuş benimle, Holiday."

Gözlerim yeniden beni hafif bir endişeyle izleyen Vincent'a odaklandı.

"Bana yumuşak davran, tamam mı?" diye şaka yapmaya çalıştım ama sesim titriyordu.

Vincent beni anladı. Artık bandajlı olmayan eli benimkini buldu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Çok yumuşaktı. Bu yüzden ondan biraz nefret ediyordum çünkü göğsümde bir şeyin o kadar çok sıkışmasına neden oluyordu ki bu çok fazlaydı.

"Hey," dedi.

"Hey," diye tekrarladım.

"Bana yapmamı söylediğin her şeyi yaparım. Burada patron sensin."

Odanın açıklanamaz bir şekilde küçülüp küçülmediğini ya da sesinin alçak ve gürleyen tonunun omuzlarımı saran ağır bir battaniye gibi olup olmadığını bilemiyordum ama aniden on derece ısındığımı hissettim. Vücudumun tuhaf titremesi kayboldu. Hareketsiz kaldım. Sakindim.

Patron sensin.

Sormamasına rağmen, "Sana güveniyorum," deyiverdim.

Vincent bir an bana baktı, yumuşak ışıkta koyu renk gözleri parladı. Alnıma hafif bir öpücük kondurmak için dizlerinin üzerinde öne doğru yuvarlandı. Bu, üniversite partisinin döşeme tahtalarından sızan boğuk sesleriyle karşılaştırılamayacak kadar ciddi ve duygusal bir andı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Holiday," dedi. Ardından aynı ciddiyetle, "Şimdi pantolonunu çıkaralım," diye ekledi.

On Dokuz

Gerçek bir beyefendi olan Vincent düğmemi açtı ve kot pantolonumun fermuarını indirdi. Kotumu kalçalarımdan ve baldırlarımdan aşağıya, sonra da artık çıplak bacaklarımda aptal gibi duran yarım çoraplı ayaklarımın üzerinden çekip çıkarttı. Ama uyumsuz çoraplarıma gülmedi (biri çiçekli, birinin de parmak ucunda bir kara kedi karikatürü vardı). Gözleri, ödünç aldığım üstümün bacaklarımın arasında birleştiği yere kilitlendi.

"Bunu," dedi bir parmağını kalçamdaki kumaşın altına sokup tenime çarpmasına izin vererek. "Bu şeyi seviyorum. Adı her neyse."

Kıkırdadım. "Buna body deniyor."

Vincent bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını emdi.

"Ne?" diye sordum.

"Tamam, bunun için benden nefret edeceksin ama basketbolcuların maçlardan önce giydiği ısınma pantolonla-

rını hiç gördün mü? Yanları çıtçıtlı olanları? Sonra da onları yırtarak mı çıkarıyorlar?"

Ağzımdan bir kahkaha fırladı. "Vincent! Neden öyle dedin—"

"Bu da o durumlardan biri mi?" diye sordu kendisi de kahkaha atarak.

"Ah, kesinlikle hayır," dedim hâlâ sırıtıyor olmama rağmen sert görünmeye çalışarak. "Bu body oda arkadaşıma ait. Bu onun en sevdiği şey ve ben onu ödünç aldım, bu yüzden lütfen dramatik bir şekilde yırtarak çıkarma."

Vincent teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ama artık kendime güvenmiyorum. Bu onuru sana bırakabilir miyim?"

Bu benim çok büyük bir rahatsızlıkmış gibi iç çektim bacaklarımın arasına uzandım. *Body*nin çıtçıtlarını yavaşça açarken Vincent'ın gözleri her hareketimi takip ediyordu. Titrediğim için birkaç kez denemem gerekti ama sonunda onları çözdüm. Bu gece güzel bir iç çamaşırı giydiğim için mutluydum; sade, zararsız, masum siyah pamuklu bir iç çamaşırı.

Nina'nın deyimiyle bekâretimin cenazesi için siyah giymem çok uygundu.

"İşte," dedim ellerimi karnımın üzerine üst üste koyarak. "Lütfen devam et."

Vincent'ın gözleri vücudumda bir yukarı, bir aşağı gezindi ve baktığı her yerde sıcak izler bıraktı. Boynumdan aşağıya, göğüslerimin ve kalçalarımın arasına.

"Tanrım, başım dertte," diye fısıldadı ve bunu o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki duymamı isteyip istemedi-

ğinden tam olarak emin olamadım. Uzanıp parmaklarını vajinamın üstünde gerilmiş bir şekilde duran pamuklu iç çamaşırıma dokundurdu. *Vajinam.* Bu terminolojiyle yalnızca erotik romanlarda karşılaşmıştım ve hiçbir zaman günlük kelime dağarcığıma sığmıyor gibi gelmişti. Bu çok açık saçık bir kelimeydi. Çok sert. Ama Vincent'ın parmak uçlarının ve eklemlerinin hafifçe dokunuşu bana her türlü kaba ve sert sözleri düşündürtüyordu.

Derin bir nefes verdim.

Vincent, "Hadi, bunları da üzerinden çıkaralım," diye mırıldandı.

Yardım etmesini beklemedim. Parmaklarımı belimin altından kalçalarıma geçirdim, topuklarımı yatağa bastırdım ve yukarı doğru kıvrıldım. Birkaç kez çekiştirdim ve dizlerimi göğsüme kadar çekip iç çamaşırımı çıkararak elime aldım. Sonra da odanın diğer ucuna fırlattım. Nereye ineceğini görmek için bakmadım bile.

Ve sonra bitti. İlk defa bir başkasının önünde yarı çıplaktım.

Vincent gözlerini benden *alamıyordu.*

"Ne var?" diye çıkıştım.

"Hiçbir şey," dedi. Hemen ardından usulca, "Yatağımda çok güzel görünüyorsun," diye ekledi.

Kalbim sıkıştı. Bu duyguyu bastırmaya çalıştım çünkü çok fazlaydı. "Güzel görünsem iyi olur. Makyajımı yapmam yarım saatimi aldı. Göz kalemini eşitlemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Vincent'ın dudakları seğirdi. "Haklısın. Bilemem."

Beni öpmek için eğildi. Bakışlarına bir anlık ara verdiği için mutluydum. Gözlerim kapalıyken ve Vincent'ın ağzı ağzımda ya da çenem boyunca aşağıya, göğüslerimin arasındaki vadiye doğru kayarken tüm bunlar çok daha kolay geldi.

Gözleri Nina'nın bodysinin sağ göğüs kıvrımıma doğru uzandığı yere takıldı. İfadesindeki sıcak titreme beni sersemletti. Vincent aniden beni mahvetmenin yüzlerce yolunu düşünüyormuş gibiydi. Ben de ona izin verdim. Elini kumaşın altına kaydırmasını ve olağanüstü göğüslerimle ne isterse yapmasını istiyordum. Ben kıvranıp kıkırdarken onun başparmağını tüy kadar hafif ve hassas olan meme ucuma sürtmesi umurumda değildi. Sanki kaya tırmanışı yapıyormuş ve bir yer bulması gerekiyormuş gibi mememi eline alıp sıkması umurumda değildi. Ben çığlık atana, hıçkıra hıçkıra ağlayana ve bana korkunç şeyler yapması için yalvarana kadar meme ucumu büküp emmesi umurumda değildi.

Sadece ne yapmak istediğini görmek istiyordum. Duyduğu arzunun bende yaratacağı şaşkınlığı istiyordum.

Ama sonra Vincent sanki kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve hâlâ bacaklarımın arasındayken dizlerinin üzerine doğruldu.

"Sanırım seni ısıtmam gerekiyor," dedi.

"Isıtmak mı?" dedim çatlak bir sesle.

Ve benim sıvılaşmış küçük beynim bunu anlayamayacak kadar yavaştı çünkü Vincent yere çömelip kollarını kalçalarıma doladığında bile ne demek istediğini anlamadım. Ağzı o kadar sıcak ve ıslak; bacaklarımın arasındaki koyu renk saçları ve yanaklarına düşen kirpikleri o kadar seksiydi ki şoktan nefesim kesildi.

Vincent başını kaldırdığında, gözlerinde gururlu bir parıltı vardı.

"Böyle."

Esprili bir yorumda bulunmaya ya da bu açıdan nasıl ya da neye bakmam gerektiği veya tadımın nasıl olduğu konusunda kendimi bilinç düzeyine fırlatmaya gücüm yoktu. Dünya küçük bir ışık noktası kadar daraldı. Bütün yüzüm sımsıcak oldu. Boynum ve göğsüm bile yanıyordu.

"Bugün senin doğum günün," dedim zayıf bir şaka girişimiyle. "*Benim sana* bir hediye vermem gerekmez mi?"

"İnan bana, Holiday. Şu an veriyorsun."

Sonra başını eğip ağzını üzerime kapattı. Titrek bir nefes verdim ve altımdaki yorganı avuçladım. Diğer elim Vincent'ın saçlarına dokunuyor, o da sanki beni öpüyormuş gibi çenesini çalıştırıyordu. Ya da beni yutmaya çalışıyormuş gibi. Söylemesi zordu. Dili yukarı ve aşağı turlar çiziyor, içeri doğru kayıyor ve sonra sağ dizimi titreten sinir demetine hafifçe vuruyordu.

Vincent dilini hareket ettirip bir parmağını içime kaydırdı. Girişi çok kolay olmuştu. Şu anda aklımı yarı yolda bırakmamış olsam ikinci parmağını da içime kaydırdığında kıpkırmızı olabilirdim. Ama bu yeterli değildi, hem de hiç. Bu yüzden daha fazla sürtünme, daha fazla baskı, daha fazla şey arayarak kalçalarımı yukarı kaldırdım.

Vincent inledi ve geri çekilip, "Seni açgözlü," dedi.

"Dalga geçmeyi kes," diyerek saçını sertçe çektim.

Vincent'ın karşılık veren iniltisi uyluğumun içini gıdıkladı. "Sadece seni incitmediğimden emin olmak istiyorum."

"Kapa çeneni."

İşte bu işe yaradı.

Vincent devam etti. Esneme muhteşemdi, sadece biraz çimdikler gibi, parmaklarıyla içimi açıp karşıt duvarlara bastırarak kasları esnettiğinde bunu gerçekten hissedebileceğim kadar devam etti. İnledim ve başımın geriye düşmesine izin verdim, gözkapaklarım titreyerek kapandı.

"Oldu mu?" diye sordu.

"Hımm."

"Uslu kız."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha çıktı.

"Ne var?" diye sordu. "Konuşmaya devam etmemi istediğini sanıyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu iki kelimenin işe yaradığını, bana *bir şeyler* yaptığını itiraf etmeyecektim. Vincent anlamıştı. Bunu hissedebiliyordu. Ve sesinden benimle dalga geçtiğini duyabiliyordum.

"Ben *konuşmak* iyidir dedim. *Kirli konuşmak* değil. Kirli konuşmalar..." Parmaklarını neredeyse sonuna kadar çektikten sonra onları yeni ve daha iyi bir açıyla tekrar içeri soktu. "...ucuz olur," diye inledim.

"Yani, sana ne kadar ateşli ve ıslak olduğunu söylememi *istemiyor musun*?" diye sordu masum numarası yaparak. "Tadının ne kadar hoşuma gittiğini, parmaklarımı ne kadar sıkı kavradığını ve yatağıma çok yakıştığını?"

Ona defolup gitmesini söylemek için kararlı bir şekilde ağzımı açtım.

Bunun yerine ağzımdan boğuk bir inilti çıktı.

"Saldırgan, Holiday."

Vincent parmağını yavaş ve korkunç hareketlerle çevirip yüzünü uyluğumun iç kısmına bastırdı. Ardından tenimi öptü ve kendi kalbimin sesinden zar zor duyabildiğim övgü dolu sözler mırıldandı. Topuklarımı yatağa bastırıp kendimi sıktım. Vincent inledi, ağırlığını başka yöne verip daha sert, daha hızlı bastırmaya başlamadan önce durdu ve dişlerini uyluğumun iç kısmındaki hassas deri üzerinde gezdirdi.

Boğuk bir kahkaha attım çünkü bu hiç adil değildi. Kendimi parmaklamayı denediğim birkaç sefer, bu boşa bir çaba olmuştu. Sonunda terliyor ve bunalıyordum, *bir şeye* ulaşmak için üzücü bir çaba içinde kendimi şekilden şekle sokmaktan elim kasılıyor ve sırtım ağrıyordu. Aşk romanlarının bana hissettirmesi gerektiğini söylediği gibi hissetmek için. Klitorisin uyarılmasını penetrasyona tercih eden birçok kadından biri olduğumu fark ettim.

Oysa kendimi tanıdığımı sanıyordum.

Ama galiba yanılmışım çünkü Vincent'ın parmakları kıvrılıp ön duvarım boyunca içimdeki hassas noktaya tekrar çarptığında, neredeyse boşalacaktım.

"İşte bu," dedim nefes nefese. "Bunu bir daha yap..."

Vincent'ın parmakları içimde yeniden derinlere girene kadar sözler ağzımdan zar zor çıktı. Ama bu kez diğer kolunu uyluğuma dolayarak beni kendisine sabitledi ve avucu kasık kemiğim ile göbek deliğim arasındaki hassas deriye değdi. Aşağıya doğru iyice bastırdı.

Kaslarım titriyor, karın kaslarım kasılıyor ve kalçalarım Vincent'ın ellerine doğru hareket ediyordu. Ama o beni kas ve kemikten oluşan sarsılmaz bir duvar gibi sabit tutuyordu. Sabitlenmiştim. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Ve içimde beni devasa ve biraz da korkutucu bir şeyin eşiğine sürüklemekle tehdit eden bir dalga yükseliyordu. Vincent'ın bileğini kavradım, elini mi çekmeye çalıştığımdan (ona bir şeylerin gelişmekte olduğunu ve bunun büyüklüğünün beni korkuttuğunu söylemek için) yoksa onu daha yakın tutmaya mı çalıştığımdan (çünkü sanırım yaptığı şeyi bırakırsa onu öldürebilirdim) emin değildim.

"Mücadele etme," diye mırıldandı. "Böyle iyisin."

"Vincent," dedim. Bu bir uyarı, belki de bir ricaydı. Bilemiyordum.

"Seni yakaladım, Kendall," dedi. "Boşal."

İçimdeki düğüm sıkılaşıp tek bir patlamada çözüldü. Göz kapaklarım titredi. Ağzım açık kaldı. Tırnaklarımı Vincent'ın cildine ve saçına batırdım, nefesim kesildiği için istemsizce gerildim. Derken basınç, fırtınadaki bir dalga gibi içimde hareket etti ve geride gevşek kaslar ve aşırı hassas sinirler bıraktı. Onun altında titriyor ve hıçkırıyordum ama Vincent pes etmedi. Ben kafasına baskı yapana ve çözemediğim kelimeler yığını içinde merhamet etmesi için yalvarana kadar bana baskı yapmaya devam etti.

Yatak çöktü ve yaylandı, ardından Vincent kalkıp ağzıma bir öpücük kondurdu. Onu taklit etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındım. Dilim beceriksizce hareket ediyor, nefes nefese kalıyordum. Bana bakmak için geri çekildiğinde kahverenginin en sıcak tonu olan gözleri zafer ve merakla parlıyordu.

Kendimi güzelden de öte hissediyordum.

Kendimi ana karakter gibi hissediyordum.

Ve şimdi içimde o güven dalgasının ateşlediği ve gittikçe büyüyen yeni bir açlık vardı.

"Sıra bende," dedim.

Vincent kahkaha attı. "Az önce sıranı savdın."

"Kastettiğim bu değildi." Başımı iki yana salladım. "Şimdi ben sana dokunacağım."

Vincent bir eliyle doğrulurken diğer eliyle terden ıslanmış alnımdaki saçları geriye itti. "Bu iyiliğe iyilik gibi bir şey değil ki, Holiday."

"Beni dinlediğini sanmıyorum, Knight." Bir elimi aramıza uzatıp kot pantolonunun bel kısmını tuttum. "Ben. Sana. Dokunmak. İstiyorum."

Güçlükle yutkundu. "Peki, madem *yalvarıyorsun*..."

Avucumun sertleşmiş aletine değmesine izin verdim. Vincent'ın kendini beğenmiş gülümsemesi kayboldu ve çenesi geriye doğru eğildi, boğazından hafif bir inilti yükseldi. Yüzündeki o sırıtışı silebildiğimi bilmek çok tatmin ediciydi. Ben de onu mahvetmek istiyordum.

"Az önce kimin yalvardığını söyledin?" diye sordum.

Ve şu anda güçten biraz başım dönüyordu çünkü *bunu yapabilirdim*. Aşk romanındaki o kız ben olabilirdim ama bu sefer başkarakterdim ve hiçbirini kafamda kurmuyordum.

"Pantolonunu çıkar," diye emrettim.

Vincent başını salladı ve kot pantolonunun ön kısmına uzandı. Çocuğun talimat alabildiğine sevindim çünkü

önümüzdeki altı saniye içinde aletini (penisini mi desem kararsızdım) görmezsem sanırım yanacaktım.

Ama inen fermuarının yumuşak metalik sesini güçlükle duyabildim çünkü koridorda ayak sesleri -bir sığır sürüsünün gelmesi gibi- ve yüksek sesli kahkahalar duyuluyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı, derken birinin kapıya vurarak çıkarttığı o rahatsız edici ses geldi.

Vincent'ın kapısına.

"Knight!" Karşı taraftan gelen Jabari'nin tanıdık sesiydi. "Bar zamanı! Kimliğini al da başlayalım."

Kapı kolu gıcırdadı -Tanrıya şükür hâlâ kilitliydi- ve birden acı içinde kendimi Vincent Knight'ın yatağında, *onun altında*, yüzümün kızarmış, göğsümün yarı çıplak olduğu gerçeğini fark ettim. Hayatımın en iyi orgazmı olabilecek bu olayın ardından, ellerim onun hâlâ saklı olan aletine uzanırken göğsüm inip kalkıyordu.

Gerçekten mi? Lanet olası basketbol takımı.

Yirmi

Görünüşe bakılırsa Clement'ın basketbol takımının yarısı dışarıda ve ben Vincent'ın yatağında, çıplak bacaklarım bacaklarına dolanmış bir vaziyetteydim. Zaten parti insanı değildim, bir de bu... Bu bir kâbustu. Vincent yüzüme yansıyan paniği görmüş olmalıydı çünkü dudaklarındaki öfkeli kıvrım anında çok daha ciddi bir şeye dönüştü.

"Bir şey yok," diye fısıldadı. "Kapı kilitli. Sorun değil."

Ama sorundu. Takım arkadaşları kapısının önündeydi ve ben de belden aşağı, uyumsuz kedi desenli çoraplarım dışında çıplaktım. Hiç bu kadar korkmamış ya da bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım çünkü neredeyse hayalini kurduğum her şeye sahiptim. Sanırım gözlerimde gerçek yaşlar birikiyordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sızlandım.

Vincent dizlerinin üzerine doğruldu, kaşlarını kararlı bir şekilde çattı.

"Onlardan kurtulayım," diye fısıldadı.

"Banyonda saklanacağım," dedim ve ondan uzaklaştım.

"Buna gerek yok..."

Çoktan kalkmış kot pantolonumu almak için eğilmiştim bile.

"Knight!" diye tekrar seslendi Jabari biri yine kapıyı çalmadan önce. Birkaç kişi daha aynı şekilde seslenmeye devam etti. Bu beni aniden ve açıklanamaz bir şekilde öfkelendirdi.

"İç çamaşırım nerede?" diye tısladım. "Arkadaşlarının beni böyle görmesini istemiyorum!"

Vincent yüzünü buruşturdu, ardından düğmeleri açık kot pantolonunun hızla yumuşayan ama yine de etkileyici bir ereksiyonla gerildiği kasık bölgesine keskin bir bakış attı... Tabii ya. Eminim o da şu an arkadaşları tarafından böyle görülmek istenmiyordu.

Mutlu sonumuzu birden fazla anlamda mahvettiklerini belirtmek için kötü bir zaman gibi görünüyordu.

Ben banyoya daldığım sırada Vincent yanağını yatak odasının kapısına bastırdı. İki kez boğazını temizledi ama konuşurken sesi hâlâ alçak ve gürlüyor gibi çıkıyordu.

"Hey, Jabari?"

"N'aber?" Jabari'nin yanıtı boğuk geldi.

Vincent'ın ağzı açıldı. Ona *defol git* demek istediğinden yüzde yüz emindim ama ağzından çıkan şuydu: "Bana yirmi dakika verebilir misin? Seninle aşağıda buluşuruz."

"Saçmalama. Hazırsın. Artık ertelemek yok."

"Henderson," diye sinirlendi Vincent. "Yemin ederim. On dakika. *Kahretsin*, beş."

"Hayır, dostum. Hadi. Bir görevdeyiz..."

"Defol."

Vincent bana döndü, ifadesi tam bir Shakespeare trajedisinden fırlamış gibiydi. Tek kelime bile konuşmadığımız hâlde ikimiz de takım arkadaşlarının istediklerini alana kadar hiçbir yere gitmeyeceklerini anlamıştık.

Vincent birkaç öfkeli adımla odanın karşı tarafına geçti ve komodinin üzerindeki cüzdanını kaptı. Sonra biraz tereddüt etti ve doğrudan kapısına gitmek yerine bana doğru geldi. Elini banyonun hemen dışındaki duvara bastırıp yüzüme bakmak için eğildi.

"Onları koridorun aşağısına götürüp bir tur daha içireceğim," diye fısıldadı. "Ortalık sakinleşince gizlice dışarı çıkabilirsin, ben de seninle aşağıda buluşurum. Veya burada kal, ben de buraya geleyim?"

Bunu gözlerinde bir umut kıvılcımıyla söylerken bile, arkadaşlarından tekrar kaçmanın imkânsız olacağını bildiği anlaşılıyordu.

Bu adil değildi. Bu gecenin bitmesine hazır değildim.

"Aşağı inmeliyim," dedim kapıyı kapatmak için harekete geçerek.

"Kendall."

Hareketsiz kalıp onunla göz göze geldim.

"Özür dilerim," dedi.

"Arkadaşlarından nefret ediyor olabilirim," diye yanıtladım.

"Ben de."

Vincent gitmek için döndü.

"Bekle," dedim. Bekledi. Bir elimi boynunun arkasına doladım, parmaklarım dağılmış saçlarına dolandı ve onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine yükseldim. Vincent bu jeste aynı şevkle karşılık verdi, bana öyle bir hevesle sarıldı ki, ona uyum sağlamak için sırtımı eğmek ve ayaklarımı kaydırmak zorunda kaldım. Dudaklarımız ıslak bir öpücükle ayrıldı.

"Son bir kez daha," diye fısıldadım.

Vincent başını iki yana salladı. "Bu sertleşmemin geçmesine hiç yardımcı olmadı."

Beni tekrar öptü -bu sefer alnımdan- ve sonra bir adım geri çekilip derin bir nefes verdi. Uzun bir süre birbirimize baktık. Alabileceğim tek şey belki de sadece bu kadardır diye bu anı ezberlemeye –içime çekmeye- çalıştım.

Umutlu bir tarafım, *bu bir son gibi gelmiyor*, diye fısıldadı.

Ah, hayır.

Kendime bu konuda bir yetişkin olabileceğimi söylemiştim. Kendi kendime *bu gece* korkak olmayı bırakıp biraz eğlenebileceğimi söylemiştim. Ama işte burada, hakkında bu şekilde hissettiğim ilk çocuğa anında ve olağandışı bir şekilde bağlanıyordum. Vincent'ın alt kata fırtına gibi inip durumla tamamen orantısız bir şey yapmasını, hoparlörleri kesmesini ve herkesi eve göndermesini

istiyordum. Keşke bu çok saçma olsa da bir aşk romanı kahramanı olsaydı.

Jabari Henderson tekrar kapıya vurdu.

"Git," dedim Vincent'a, göğsüne dokunmak için son bahaneyle onu biraz iterek.

Odasının karşı tarafına geçerken omzunun üzerinden bana attığı bakış hem acı dolu hem de özür diler gibiydi. Gözlerden uzak bir şekilde duşun yanında saklandım ve o yatak odasının kapısını açıp tekrar çekmeden önce uzun süren sessizliği dinledim.

Koridordan biri, "Gelmen ne kadar uzun sürdü," diye bağırdı.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi Vincent özür dilercesine. Şaşırtıcı derecede iyi bir aktördü. "Cüzdanımı bulamadım. Jabari, odanda hâlâ tekila var mı?"

"Ah evet," dedi.

Vincent kapıyı arkasından sıkıca kapatıp çıktı. Takım arkadaşlarına koridorda eşlik ederken yavaş yavaş uzaklaşan ayak seslerini ve neşeli sohbetlerini dinledim.

Vincent'ın banyosunda sırtım duvara dayalı duruyor, aynadaki yansımama bakıyordum. Saçlarım mahvolmuştu. Rujum silinmişti. Yüzüm kızarmıştı ve boynumda pembe noktalar vardı. Pek de sivilce sayılmazlardı ama belki yarın sivilceye dönüşürlerdi. Umarım öyle olurdu. Ne yaptığımıza dair somut hatırlatmalar istiyordum. *Hatıralık eşyalar* istiyordum, kahretsin.

Çünkü aksi takdirde bunun olduğuna inanmayabilirdim.

Beni orgazma ulaştırmıştı. Kendi doğum günü partisinin ortasında.

Bir anlık baş dönmesi endişemi yok etti. Kendi yansımama gülümsedim. Ama ne kadar uzun süre bakarsam sersemlemiş gülümsemem o kadar azalıyor ve midem o kadar çok düğümleniyordu.

Mükemmeldi. *O* mükemmeldi. En iyi aşk romanlarındaki oğlanın kıza taptığı ve aslında onu iyi hissettiren şeylere dikkat ettiği türden bir şey gibiydi. Vincent'ın yaptığından hoşlanmadığım tek bir an bile olmamıştı ve onun tonlarca pratik yapması umurumda değildi çünkü kimseyi sürtük olmakla suçlayacak ve utandıracak değildim ama bence yaşadıklarımız oldukça orantısızdı.

Tanrı aşkına, *boşalmamıştı* bile.

O bana istediğimi vermiş ve ben pantolonunu çıkartıp aletini görmeyi istediğimde bile tereddüt etmişti. Ve beni istediğini biliyordum. Öyle söylemişti. Gözlerindeki arzuyu görmüştüm, bir erkeğin bir kıza böyle bakması için başka bir neden düşünemiyordum. Ama şimdi onun banyosunda yalnızken, buruşuk elbisemin önünü düzeltirken, ellerim titriyorken, bunun ne kadarını kafamda yarattığımı merak ediyordum.

Boğazımda bir düğüm oluştu.

Açıklayamıyordum. Tam olarak belirleyemiyordum. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum.

• • •

Bütün çabalarıma rağmen iç çamaşırımı bulamadım. Onu çıkardığımı ve belli belirsiz bir şekilde masaya doğru fırlattığımı biliyordum ama hiçbir yerde yoktu. Galiba onu başka bir boyuta göndermiştim. Birkaç dakika aradıktan sonra pes ettim ve kot pantolonumu buruşuk bodymin üzerine geri çektim, soyunurken Vincent'ın yüzündeki ifadeyi hatırlayıp kıpkırmızı oldum.

Bu. Bu şeye bayılıyorum.

Homurdanarak yüzümü ovuşturdum. Az önce hayatımın en iyi orgazmını yaşamıştım. Az önce yapmak istediğim her şeyi yapmıştım. Neden bu kadar dengesiz hissettiğimi bilmiyordum.

Orgazm yüzünden bacaklarım hâlâ titriyordu, Vincent'ın kapısını açtım ve fark edilmeden koridora çıkmadan önce her iki tarafı da kontrol ettim ve yalpalayarak yemek odasına indim. Korkunç kalabalık kaygılarıma yardımcı olmadı. Bira oyunu masalarının etrafında Nina'dan eser yoktu. Mutfağın etrafında bir tur attım. Nina'nın adımı seslendiğini duyduğumda oturma odasına girmek üzereydim.

Mutfağın yanındaki küçük bir koridorda, arka verandaya açılan sürgülü cam kapı ile küçük bir kapı arasında duruyordu. Bu bir dolap ya da kiler olmalıydı. Buradan, insanların merdivenlerden ve ön kapıdan girip çıktığı giriş holünü doğrudan görebiliyordum.

"Harper gerçekten de okulun yarısının geleceği konusunda şaka yapmıyormuş," diye mırıldandım.

"Neredeydin?" dedi Nina. Sonra dağınık saçlarımı ve eksik rujumu fark edip gözlerini kocaman açtı. "*Aman Tanrım*. Yapmadın."

Gülümsemeye çalıştım. "Yaptım."

Nina'nın yüzündeki gülümseme, arkasındaki küçük kapı tıklatılıp açıldığında kayboldu. Burası bir çamaşır odasıydı. Üst üste duran çamaşır ve kurutma makinesini fark ettim. Sonra bakışlarım maskarası akmış, gözleri pembe ve sulu olan Harper'a odaklandı.

Ağlıyordu.

Oysa hiç ağlamazdı.

"Ne oldu?" dedim.

Harper sertçe burnunu çekerek, "Önemli bir şey değil," diye çıkıştı. "Biraz orman suyu alacağım."

"Harper, bekle..."

Kalabalığı omuzlayıp çoktan mutfağa yönelmişti bile.

O işitme menzilinden çıkar çıkmaz Nina kolumu tutup bana doğru eğildi.

"Jabari'yi başka bir kızla gördük," diye fısıldadı kalabalık bir ev partisinin ortasında olabileceği kadar. "Harper ve takımdan bir grupla birlikte yukarıdaydı, sonra bir mesaj aldı ve hemen döneceğini söyledi ama birkaç dakika sonra Harper onu buraya kadar takip etti ve onları gördük. Jabari kızın elini tutuyordu. Onu bara götürüyordu. Harper soğukkanlı davrandı ama sonra takım arkadaşlarından birinin, birini yatağa atmak gibi büyük bir takım görevinden bahsettiğini duyduk ve..."

Nina aniden konuşmayı kesti, dağınık saçlarımı ve dağılmış rujumu incelerken yüzünü buruşturdu. Jabari hakkında konuştuklarını sanmıştı. Ama şimdi bunu yüksek

sesle söylediğine ve beni gördüğüne göre muhtemelen başka birinden bahsettiklerini fark etmişti.

Doğum günü çocuğundan.

Yirmi Bir

Bu olayın *sadece bir bahis kinayesi* olmasından her zaman nefret etmiştim.

Şu anda, kitap okurken hissettiğim aynı mide bulantısını yaşıyordum ve parçalar yerine oturmaya başlıyordu. Çünkü belki de Jabari'nin beni gördüğünde bu kadar heyecanlanmasının nedeni buydu. Ben gerçekten Vincent'ın doğum günü hediyesiydim. Düzgün bir fiyonkla sarılmış ve elden teslim edilmiştim. Peki ya Vincent'tan bodrumun anahtarını isteyen Griffin'e ne demeliydi? Bu beni yukarı, Vincent'ın odasına götürme girişimi miydi? Bütün gece pantolonumu çıkarmak için yapılan büyük, koordineli bir ekip çalışması mıydı?

İç çamaşırım. Belki de her nereye düştüyse hâlâ Vincent'ın odasındaydı. Ama belki -sadece belki- cebindeydi, arkadaşlarına gösterilecek bir ödül gibi.

Beynim fır fır dönmeden duramıyordu. Ben sadece bir yolcuydum, en kötü senaryoya doğru hızla ilerlerken koltuğumu tutan ellerim bembeyaz olmuştu. Kendimi gecenin olaylarını tekrarlamaktan alıkoyamıyordum, acaba

bir şekilde her şeyi yanlış mı anladım diye merak ettim. Bir şekilde hikâyeyi yanlış anlayıp anlamadığımdan.

"Eve gitmeye hazırım," dedim yüksek ve gergin bir sesle.

"Hey, hey, hey," dedi Nina beni kolumdan tutarak. "Yukarıda ne oldu? Oynaştınız mı?"

Hafifçe güldüm. "Bundan biraz daha fazlası oldu."

"Aman Tanrım. Yaptın mı?" Sustu.

Belki basketbol takımı yarın sana tüm pis detayları anlatır.

Ve *kahretsin*, keşke hiç gelmeseydik çünkü bu *canımı acıtıyordu*. Hayal gücümün her şeyi aşk kinayesinde tasvir etmekte çok usta olan kısmı, bütün geceyi bir korku filmine çevirmeye başlamıştı. Parmak uçlarımı göğsüme bastırıp kalbimin olması gereken yerdeki sıkı yumruyu dürtükledim. Sanırım kusacaktım. Stres insanı bu kadar çabuk öldürebilir miydi?

"Ondan yapmasını istemediğin bir şeyi mi yaptı?" diye sordu Nina.

"Hayır. Hayır, ben... Her şey rızaya dayalıydı ve..." Boğazım düğümlendi. Cümleyi bitiremedim.

Mükemmeldi. *Mükemmel.*

"Kenny," dedi Nina nazikçe.

Gözleri omzumun üzerinden bir yere odaklanmıştı.

Tam Vincent merdivenlerden inerken döndüm. Yalnız değildi. Takım arkadaşlarından oluşan küçük bir kalabalık etrafını sarmıştı. Jabari Henderson hemen arkasın-

daydı, bir eli Vincent'ın omzunda, bir tür abartılı reklam karakteri gibi kulağına konuşuyordu. Partiye gelen diğer insanlar doğum günü çocuğunun etrafındaki yörüngeye sürüklendikçe küçük kümeleri hızla büyüyordu. Mutfak barının arkasındaki güzel, tatlı ve tam da arkadaş olmak isteyeceğim türden bir kız olan Priya'nın, Vincent'ın saçlarını karıştırmasını izledim ve bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Çünkü onu istiyordum.

Kafamda çalan her uyarı sirenine rağmen içimde hâlâ ona güvenen bir parça vardı. Onu kalabalığın içinde gören ve *benim* olduğunu düşündüren bir parça.

Tüm gece boyunca ona âşık olmuştum.

Ama onun için bunların hepsi doğum gününde sevişsin diye hazırlanmış bir komployduu.

"Kenny beni dinle," diye ısrar etti Nina. "Her şey yoluna girecek..."

"Holiday!"

Dönüp bize doğru gelen ayak sesleriyle karşılaşmadan önce derin ve istikrarlı bir nefes almam gerekti. Bunu yaptığımda Vincent geniş omuzları ve geniş gülümsemesiyle karşımda duruyordu. Kendinden emin görünüyordu. Elbette kendinden emin olacaktı. Arkadaşları salonun diğer ucundan, ön kapıdan izliyorlardı. Sahne korkusu yaşarmış gibi donup kaldığımı hissettim.

Onlara söylemişti. Onlara benden, odasında ne yaptığımızdan bahsetmişti ve şimdi ne için gelmişti? Ödülünü talep etmeye mi? Tüm aldatmacayı bir tür kötü adam gibi ortaya çıkarmaya mı?

Bunu yapmaz, diye çığlık atmak istedim.

Peki ya yapmışsa? Ya beni incitirse ve ben de bu oyunun içine düşersem?

Midemde soğuk bir korku düğümü oluşurken, onu görmek içimde bir şeyleri eritti. Oturma odasının dans pistinden yayılan açık mavi ve mor renkli ışıklar salona, Vincent'ın saçlarına yansıyor ve gözlerinde parıldıyordu. Yüzünün bu hali göğsümde bu kadar çok havai fişeğin patlamasına sebep olmamalıydı.

Sen benim en büyük hatam olabilirsin, diye düşündüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Gümbür gümbür müzik yüzünden sesim zar zor duyuluyordu.

"Bizimle bara gel," dedi Vincent gülümsemeye devam edip elini uzatarak.

Artık kolunda üçüncü bir işaret vardı. Beynimin mantıksal kısmı bunun muhtemelen başka bir içki içtiği için olduğunu biliyordu. Beynimin paranoyak kısmı ise o titrek kalıcı işaret çizgisinin *ben* olup olmadığımı merak etti.

Gerçekten gelmemi mi istiyor muydu, yoksa bana fetih turu mu attırmaya çalışıyordu?

Cesur olsaydım sorardım. Ona korktuğumu ve bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi söylerdim. Partilere gitmezdim. Oğlanların üstüne çıkıp bana dokunmalarını istemezdim. Boyumu aşan bir durumdaydım. Üst katta bana karşı çok sabırlıydı. Beni dinlemişti. Ona her şeyi söyleyebileceğimi hissetmiştim. Ama şimdi? Bütün arkadaşları işitme mesafesindeyken mi? Kendimi bu şekilde utandırmayacaktım.

O yüzden biraz geriye çekilip, "Yirmi bir yaşında değilim," dedim.

Vincent'ın kendine olan güveni biraz kırıldı. Kendini toparlamadan önce ağzının aşağı doğru eğilmesinden bunu anladım.

"O zaman yarın boş musun?" diye sordu. "Vardiyadan önce? Ya da bu hafta sonu?"

"Aslında hiç boş değilim."

Nina keskin bir şekilde kaburgalarıma dirsek attı. Homurdandım ama geri adım atmadım. Onun pembe romantizmi benim buz gibi paniğimi çözemezdi. Duvarlarımı kaldırdım. Asma köprü kapalı, taretler barikatla, hendekler timsahlarla doluydu.

Vincent Knight bana yaklaşamazdı. Şimdi değil. Böyle değil.

Ağzı aralandıktan sonra kapandı. Nina'ya baktı, ardından tekrar bana baktı, kaybolmuş görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu ve bir adım daha yaklaştı. Vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Rahatlamak için derin bir nefes almam gerekti. "Hemen şimdi sakin bir yere gidebiliriz. Eğer bar çok bunaltıcı geldiyse ya da sadece konuşmak istiyorsan..."

Belli belirsiz, ekibinin ve doğum günü kutlama planlarının yerine beni seçmeyi teklif ettiğinin farkındaydım. Bu fikre tutunmaya çalıştığımı hissettim.

"Hayır," diye patladım kollarımı göğsümde sıkı bir şekilde kavuşturarak. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Kendimi çok korunmasız, çok açıkta hissediyordum ama biliyordum ki eğer Vincent beni tekrar yalnız bırakırsa onu öpmek, bana dokunmasını istemek ve pantolonunu çıkarmasını arzulamak gibi dürtüsel ve saçma şeyler yapmama neden olan o tuhaf güven hissine geri dönecektim. Ama bunları söyleyecek değildim. Vücudumda dolaşan tüm güvensizlikle ona baktım.

Bana bakışından hoşlanmadım. Sanki içimi görebiliyormuş gibi ve sanki bir şekilde onu incitmişim gibiydi ama tam tersi yaşanmıştı. Bu adil değildi. Ve sonra Vincent'ın yüzündeki her duygu silinip gitti ve yerini yaptığı o soğuk, kendinden emin şeye bıraktı. Bu onun maskesiydi. Savunma mekanizması.

Ya da belki de hiç de öyle değildir. Belki de o gerçekte böyle biriydi.

Kaç tane kötü adam iyi adama benzemeye başlardı ki?

"Demek bu kadar," dedi. "Hikâyeni aldın ve şimdi işin bitti mi?"

İrkildim. "Bu ne anlama geliyor?"

Vincent başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece..." Yüzümü taradı ve gözlerini benimkilerden çekip titrek bir nefes vermeden önce yüzünden acı bir ifade daha gelip geçti. "Umarım aradığını bulursun. Gerçekten. Dışarıda kendisini paramparça edecek bir İngilizce öğretmenine ihtiyaç duyan koca aletli bir milyarder kesin vardır."

Sanırım bana tokat atsa daha az acı verirdi.

Vincent daha önce aşk romanları okuduğum için benimle dalga geçmişti. Aslında birden çok kez standartlarımın gerçekçi olmayacak kadar yüksek olabileceğine

dikkat çekmişti. Ona ne kadar korktuğumu söylersem benimle dalga geçeceğine dair ani ve korkunç bir duyguya kapıldım. Onu ne kadar istediğimi. Ne çabuk bağlandığımı. Aptal olduğumu düşünürdü. Olgunlaşmamış. Deneyimsiz.

Ve haklıydı.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Nasıl âşık olunacağını bilmiyordum. Gerçekte değil.

"Sanırım bara gitmelisin," dedim titrek bir sesle.

Vincent bir an itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra dudakları düz bir çizgiye dönüştü ve başını sallayıp benim bu zahmete değmeyeceğime karar verdi.

"Patron sensin, Holiday," dedi.

Patron sensin. Yarım saat önce çok farklı koşullarda, çok farklı bir tonda söylenen sözlerdi bunlar. Sanki kendi vücudumun dışında duruyormuşum, buzlu bir otobandaki arabalar gibi birbirimize doğru gidişimizi izliyormuşum, feci çarpışmayı durdurmak için müdahale edemiyormuşum gibi hissettim.

Öfkem bir hava yastığı gibi patladı.

"Sana arkadaşlarınla iyi eğlenceler," diye çıkıştım. Başka bir şey söylememek için elimden gelen tüm çabaya rağmen çok yumuşak ve biraz da alaycı bir şekilde ekledim: "Doğum günün kutlu olsun."

Son sözü söyledikten sonra kararlı bir şekilde arkamı dönüp mutfağa yürüdüm. Kalabalığa ve karanlık, karamsar bir şarkının gümbürdeyen bas ritmine kapıldığım an, kalp atışlarımın şakaklarımda ve kaburgalarımda çarptığını hissettim. Etrafımda insanlar gülüyor ve dans ediyor,

ellerindeki kırmızı bardaklardan içkiler akıyor ve kalçaları müzikle birlikte sallanıyordu. Herkes hayatının gecesini yaşıyordu.

Ve ben kendiminkini patlatmıştım.

Her şey çok hızlı olmuştu. Ateşli bir rüya gibi geliyordu.

Aman Tanrım. Ben ne yapmıştım?

Yapılması gerekeni. Aşkından gözü kör olan kız olmayı reddediyordum. Ben bundan daha akıllıydım. Ve bir kinaye gördüğümde bunu anlayacak kadar zekiydim, bu yüzden gerçekten bunun bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendimi hayal kırıklığına uğratmıştım. *Beni çıplak görmesine izin vermiştim.* İrkildim. *Beni yiyip bitirmesine izin vermiştim. Eline boşalmıştım.* Artık kalabalığın olmadığı derme çatma bara doğru atıldım ve parmak uçlarıma yükseldim. Tezgâhın üzerine eğilip boş kırmızı bardakları ve cam şişeleri karıştırırken uzun boyum ve kollarım için sevindim.

Alkole ihtiyacım vardı. Derhal.

O kadar sarhoş olmalıydım ki bu gece Nina ve Harper'ın her zaman sözünü ettikleri türden bir gece olmalıydı. Kafanızın tuvalete girmesiyle biten ama utancı (ve akşamdan kalmalığı) geride bıraktığınızda iyi bir hikâyeye dönüşen türden bir gece.

Zihnim keskin bir şekilde bulandı. Vincent'la yaptığım konuşmanın ayrıntıları şimdiden öfke, korku ve inançsızlıktan bulanıklaşmaya başlamıştı ama onun da aynı çizgide bir şeyler söylediğini açıkça hatırlıyordum. *Hikâyeni aldın ve artık işin bitti.* Tenim huzursuzluktan karıncalanıyordu.

Bununla ne demek istemişti?

Sırtımda bir el hissettim ve bir an için Vincent'ın beni takip ettiğini sandım ama dönüp baktığımda Nina olduğunu gördüm.

Hayal kırıklığına uğradığımı fark edince kendime kızdım.

"Gitti mi?" diye çıkıştım.

Nina alt dudağını ısırdı ve cevabımı almış oldum.

Tamam. İyi. Onun doğum gününü mahvetmek istemiyordum. Umarım tüm arkadaşlarıyla barda harika vakit geçirirdi. Umarım yirmi bir puanını alırdı (artık ne için alacaksa) ve tüm arkadaşlarına beni boşaltması için ona nasıl yalvardığımı anlatırken çok eğlenirdi.

"Kendall," dedi Nina. Bu sempatisi bıçak gibi acıttı.

"Yapma," diye çıkıştım. Mutfak tezgâhında gördüğüm ilk kırmızı bardağı kaptım, içtim ve kesik kesik öksürdüm. Bu sek votkaydı. Sıvı ateşe benziyordu ama Vincent'ı düşünmektense bu gecenin geri kalanını yakmayı tercih ederim. "Bana ihtiyacın olursa, Harper'la orman suyu içiyorum."

Kendi trajedimin ana karakteri olmaktansa onun trajedisinde yardımcı oyuncu olmayı tercih ederdim.

Yirmi İki

Hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım.

Kütüphanedeki cuma gecesi vardiyam çok acımasızdı. Gerçekten neredeyse hayatta kalınacak gibi değildi. Çalışan bir öğrenciyi bilgisayar ekranının parıltısına bakmaya, bir araba dolusu kitabı (kırık bir tekerlek öyle yüksek sesle gıcırdıyordu ki, beynimin ön lobuna buz kıracağı ile vuruyorlarmış gibi geldi) sürüklemeye ve bir yandan hayatının en kötü akşamdan kalma durumuyla mücadele ederken diğer öğrencilerle son teslim tarihi geçmiş kitapları hakkında tartışmaya zorlamak bir tür insan hakları ihlali olmalıydı.

"Yine mi hastalanıyorsun?" diye sordu Margie beni masanın üzerine yığılmış, başım kollarıma gömülü hâlde yakalayınca. "Çünkü eğer öyleysen, evine git. Zaman kaybetme. Burada olduğunu söyler ve sana vardiyanın parasını ödetirim."

Neredeyse teklifini kabul edecektim. Ama inatçıydım o yüzden kalıyordum. Sebebi buydu. Başka bir nedeni yoktu. Ön kapıları gözetleyip durduğum için değil. Sürekli gıcırdayarak açıldıklarını duyduğumu, camda bir ışık

parıltısı gördüğümü, içeri giren uzun boylu, koyu saçlı bir çocuğun hareketini yakaladığımı hayal ettiğimden değil. Ya da her seferinde göğsüm panikle sıkıştığından.

Çünkü eğer Vincent kütüphaneye girerse dün gece olanlarla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bu da Vincent'ın benimle kendisinden çok arkadaşlarının iyiliği için ilişki kurduğunu gösteren tüm kanıtlarla yüzleşmem gerektiği anlamına geliyordu. Starbucks'taki seyirciler, Jabari'nin beni *doğum günü hediyesi* olarak sunması; bardaki çocuğun bizi Vincent'ın üst kattaki odasına götürmeye çalışması, orada baş başa geçirdiğimiz dengesiz süre (Kendall 1, Vincent 0), kayıp iç çamaşırım ve belki daha da kötüsü, tüm kanıtlara rağmen bunların benim için olduğu kadar onun için de anlam ifade ettiği umuduna hâlâ tutunuyor olmam.

Şansıma bak ki bu gece bunların hiçbiriyle yüzleşmek zorunda değildim.

Vincent'tan iz yoktu.

Tabii ki yok, diye fısıldadı kafamdaki o karamsar ses. *Zaten istediğini aldı.*

• • •

Cumartesi günü Clement'ın deplasman maçı vardı. Bunu biliyordum çünkü Chaucer'ı okumam gerekirken Twitter'a girme gafletinde bulunmuştum ve akışımda beliren ilk şey Vincent'ın muzaffer bir şekilde üçlük attığı bir klipti.

Telefonumu mutfak tezgâhına yüzü aşağı bakacak şekilde koydum. Bir faydası olmadı. Gözlerimi yumdu-

ğumda hâlâ onu görüyordum. Esneyen çıplak kollarını, terden ıslanmış koyu renk saçlarının alnına doğru kaydığını, arka plandaki bulanık kalabalığın tezahürat yapmak ve alkışlamak için ayağa fırlamasıyla birlikte Vincent'ın ağzının da kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldığını.

Aferin ona. Gayet iyi gidiyor olması güzeldi.

Fosforlu kalemimi kaptım ve kendimi Chaucer'ın ve arkaik İngilizce harflerinin üzerinden geçmeye başladım zira kıyaslandığında bu daha az acı veriyordu. Karşımdaki lavaboda haftalık su bardakları ve kupadan oluşan koleksiyonu yıkayan Nina kaşını kaldırdı.

"İyi misin?"

"Harikayım," diye mırıldandım.

"Düşündüm de," dedi. "Vincent'a ulaşmalısın."

Kitabımın sayfasını biraz fazla sert çevirdim. Alt kısmı omurga boyunca biraz yırtıldı.

"Nedenmiş o?"

Nina musluğu kapattı ve kuru bardakların durduğu rafa bir bardak daha koydu. "Çünkü kendime acıma partin kırk sekiz saatlik bir öfkeye dönüştü ve yorucu olmaya başladı. Bunu sen yaptın. Fena hâlde perişandın. Şimdi lütfen onunla konuşup ya bunu telafi edebilir ya da arabasına Carrie Underwood tarzı bir zarar verebilir misin? Bu üzgün kız saçmalığı dışında her şey olur."

"Üzgün değilim."

"Doğru. Haklısın. Benim hatam... *Korkaksın.*"

Bu kelime bir tuğla gibi düştü.

"Pardon?"

Nina sanki tepkim bunu doğruluyormuş gibi, hafifçe gülümsedi. "Sana hakaret etmeye çalışmıyorum, bu yüzden bunu güzel ve basit hale getireceğim. Hâlâ Vincent'la birlikte olmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Güçlükle yutkundum. "Artık istemiyorum."

"Takım arkadaşları bilecek diye mi? Ve yetişkin bir kadının, rızası olan başka bir yetişkini becermek istediğini insanların bilmesi düşüncesine katlanamıyor musun?"

"Kendimi *nesneleştirilmiş* hissettim diye," şeklinde düzelttim. "Oradaydın Nina. Senin yüzünü gördüm. Benimle aynı şeyleri hissettin. Jabari, Harper'ı üst katta bırakıp başka bir kızın elini tutmaya gitti. Ekibin geri kalanı beni Vincent'la yalnız bırakmaya çalıştı. Bir *takım* görevi vardı. Ya bu onlar için bir oyunsa? Peki ya skor tutuyorlarsa? Erkekler bunu yapar. Evlerinde *elektronik tabloları* olan sporcular hakkında makaleler okumuştum."

Nina gözlerini kısıp bana baktı. "Vincent'ın takım arkadaşlarının sizi bir araya getirmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bundan eminim."

"Yani onlar da tam olarak Harper ve benim yaptığımızın aynısını mı yaptılar?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım ve tekrar denedim. "Bu farklı. Farklı olduğunu biliyorsun."

"Nasıl farklı?"

Neden Nina bu konuda benim tarafımı tutmuyormuş gibi hissediyordum? "Onlar *erkek,* Nina. Ve o geceden elde

ettiğim her küçük delil parçasını listelersen, bunların *hepsinin bir bahis* kinayesi olduğu şeklindeki klasik kurguyu görürsün."

Nina avucunu tezgâha vurdu.

"İşte! Biliyordum! *Her* şeyden bir anlatı yaratıyorsun. Bak... Evet. Bazen sanat hayatı taklit eder. Ama sen her zaman işleri aşırı basitleştiriyorsun, böylece onları düzgün ve düzenli kutulara tıkıyorsun. Sanki onu gerçekten yaşamaktan kaçmak için kendi kahrolası hayatının edebi analizini yapıyorsun."

"Yapmıyorum," diye itiraz ettim. *Aman Tanrım, yapıyordum.*

"Yapıyorsun," dedi Nina. "Bu kendi kendini sabote etmektir. Çünkü eğer kendini bunun nasıl biteceğini zaten bildiğine ikna edebilirsen, o zaman gerçek bir insan olmana gerek kalmadan çekip gidebilir ve hayatını yaşayabilirsin. Bazen *hiçbir şey* yapmak istemiyormuşsun gibi geliyor. Partilerden ve kalabalıklardan hoşlanmamanı anlıyorum ama bazen sanki *ben diğer kızlar gibi değilim* der gibi oluyorsun."

Sanki yüzüme bir tokat attı.

"Ben de diğer kızlar gibiyim," diye itiraz ettim. "Diğer kızlardan daha iyi olduğumu düşünmemeye dikkat ediyorum ve sen de bunu *biliyorsun.*"

"Öyleyse neden baş başayken Vincent'a çullanabiliyorsun ama sadece konuşun diye Harper'la ikimiz seni takımın evine sürüklemek zorunda kalıyoruz? Eee? Bütün bunlar neyle ilgili?"

"Çünkü gergindim," diye kekeledim. "Bu işlerde pek iyi değilim Nina. Ben şey gibi değilim..."

"Diğer kızlar gibi mi?"

"*Öyle* demeyecektim!"

Nina oflayarak en sevdiği kupayı rafa itmek için döndü ve dolap kapağını basarak kapattı. Tekrar benimle yüzleşmek için döndüğünde, ifadesi bana kendimi yeniden ilkokuldaymışım da sanki annem bacağına yapışmak yerine neden gidip diğer çocuklara merhaba diyemediğimi soruyormuş gibi hissettirecek kadar anaçtı.

"Seni seviyorum, Kenny," dedi. "Ve bu, sen her şeyi berbat etmeden önce, hatalı olduğuna inandığımı söylemem gerektiği anlamına geliyor."

Vincent'ın açık mavi ve mor rengi parti ışıklarıyla yıkanmış yüzü aklıma geldi. Kederle iç çekişini omuz silkerek gizlemeye çalışması. Ortalığı fena hâlde karıştırmıştım.

"Lütfen bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakır mısın?" diye yalvardım. Midem bulanıyordu. Cildim gerilmişti. "Senin partileri sevmen benim de sevmem gerektiği anlamına gelmiyor. Ve sırf bir sürü randevuya çıkıp sürekli insanlarla takıldığın için..."

"Yani ben fahişe bir arkadaş mıyım?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sadece söylüyorum," diye omuz silkti. "Görünüşe göre sen zavallı bakire ana karaktersin ve ben de sadece sen adamın arkasından giderken seni neşelendirmek için yanında olan fahişe arkadaşım. Yani yardımcı bir karakterim. Bir komplo cihazıyım. Sana en seksi giysimi ödünç verdim, seni bir partiye sürükledim -çünkü *Tanrı* kitap kurdunun

kendi özgür iradesiyle bir partiye gitmesini *yasakladı*- ve sonra sen altın çocuğu tek başına yakalayabilesin diye stratejik olarak sahnenin dışına çıktım." Nemli bir havluyu tezgâhın üzerine katlayıp gururlu bir şekilde hafifçe vurdu. "Ben fahişe arkadaşım."

"Hayır, değilsin," diye itiraz ettim. "Sen bir fahişe değilsin, Nina."

"Ve sen de bir çocuk değilsin. O yüzden öyle davranmayı bırak ve biraz kendini göster."

O kadar şaşkındım, vücudum o kadar titriyor ve aşırı ısınıyordu ki yapabileceğim tek şey mutfak taburesinden inip hızla odama doğru koşmak oldu.

Çocuk gibi.

• • •

Sonraki birkaç gün berbat geçti.

Chaucer kıçıma tekmeyi bastı. Ardından biraz Shakespeare yapacağımızı öğrendim. Binamızdaki birisi çamaşırlarımı kurutucudan alıp yerine kendi çamaşırlarını koydu, bir dolarımı çalıp hayatımın bir saatini boşa harcadı. Kampüse giden caddeden geçerken kaldırıma takılıp kadınlar edebiyat sınıfımdan bir kızla göz teması kurdum.

Çok gerçekçi bir kâbus dışında Vincent'ı hiç görmedim.

(Basketbol takımının evindeydik ama kat planı rüyalarda olduğu gibi karışık ve riskliydi. Vincent'ın peşinden koşuyordum. Ona seslenmeye çalışıyordum ama hiç sesim

çıkmıyordu. O da yüzü olmayan yabancılar kalabalığında ilerlemeye devam ediyordu.)

Berbat bir haftaydı.

Nina ve benim Vahşi Batı tarzı korkunç bir açmaz içinde olmamız da üzerine tuz biber ekti. Bir taraf seçmeyeceğini açıkça belirten Harper bize kızdı ve kavga ettiğimiz için ikimizle de ilişkisini dondurmaya karar verdi. Üçümüz çok sık kavga etmezdik. Dairenin içinde hiçbir zaman sessizce dolaşmaz, tek kelime etmeden gelip gitmez ve ortak banyomuzu kullanmak için etrafta kimsenin olmamasını beklemezdik. Bu hafta sonu gerginliğe biraz ara vermem gerektiğini anlamıştım. Nina'nın doğaçlama sınıfı bir festivale katılmak için bir gecelik yolculuğa çıkıyordu ve Harper da hafta sonu büyükannesinin yüzüncü yaş gününü kutlamak için eve gidecekti.

Birbirimizden uzakta vakit geçireceğimiz için müteşekkir miydim yoksa bu ayrılığın gelecek haftaya da yansıyacağı ihtimalinden mi korkuyordum, bilemedim.

Midem bulanıyordu. Yemek yiyemedim.

Çünkü artık en sessiz iç monologlarımda bile özür dilemem gereken üç kişi olduğunu kendime itiraf edebiliyordum.

Perşembe akşamı Shakespeare'in sonelerinden oluşan (korkunç, sıkıcı, abartılı) antolojimle birlikte oturma odasındaki kanepeye kıvrıldım. Nina elinde tarih kitabıyla mutfak tezgâhında oturuyordu. Harper odasındaydı, yolculuk için çantasını toplarken kapısı ardına kadar açıktı. Hâlâ konuşmuyorduk ve ortam gergindi ama hepimiz birbirimizin alanında olmaya karar vermiştik. Biraz pasif-agresif bir durumdu. Bu aynı zamanda hepimizin bir nok-

taya değinmek, görülmek, duyulmak ve sorunları çözmek konusunda çaresiz olduğumuzun da açık bir işaretiydi.

Özür dileyecek ilk kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum.

Ama herkes arasında en çok çatlayan kişi Harper'dı.

Yatak odasının kapısından, "Kızlar," diye seslendi kısık, yorgun ve biraz da öfkeli bir sesle, "bundan gerçekten yoruldum."

Sonra yüzünü buruşturdu ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Nina ve ben donup kaldık, sonra yalpalayarak harekete geçtik. Kanepeden fırladım, Shakespeare'im yere düştü (ait olduğu yere). Nina taburesinden fırlayıp kollarını Harper'ın titreyen omuzlarına atarken oturma odasından hızla çıktım.

"Bu güçlü Siyah kadın saçmalığından yoruldum," diye bağırarak Nina'nın koltuk altına doğru sokuldu.

Midem taş gibi çöktü. Belki Nina'yı fahişe arkadaşım haline getirmiş, cinsel açıdan özgürleşmiş biseksüel Latin stereotipine oynamıştım ama en kötüsünü Harper'a yapmıştım. Onu alaycı, güçlü, çalışkan bir arkadaş yapmış ve partide her şeyin onun da suratına patladığını görmezden gelmiştim.

"Kahretsin," dedim, şaşkınlıkla ağladığımı fark ederek. "Üzgünüm... Aman Tanrım, bunlar *beyaz kadınların gözyaşları*..."

Harper güldü. Bunun iyiliğim için olmadığını biliyorum çünkü onun en kötü gülüşüydü. Yarı kıkırtı, yarı çığlık gibi olan gülüşü. Biraz sulu ve normalden daha hü-

zünlüydü ama sesi yine de rahatlatıcıydı. Nina, Harper'ı bırakınca ben de büyük boy hırkamın koluyla gözyaşlarını silmeye yardım etmek için ileri atıldım.

Harper burnunu çekerek, "Dinle, ben kötü bir kaltağım," dedi. "Kötü bir kaltak olmayı seviyorum. Ama bir kez olsun herkesin bana karşı yumuşak davranmasını istiyorum." Nina'nın kalktığı tabureye oturdu ve tezgâhın üzerine hafifçe çöktü. Tekrar konuştuğunda ortam sessizdi.

"Jabari'yi bu yüzden sevdim. O kadar abartılı ve aptaldı ki. Ve ben kılıbıklarla dalga geçerdim ama kahretsin. Bana o şekilde davranılması çok güzeldi."

Nina yüzünü buruşturdu. "Bu hafta bencil davrandığım için üzgünüm. Biraz desteği hak ettin." Bana baktı ve tekrar yüzünü buruşturdu. "İkiniz de ettiniz. Bir arkadaşa ihtiyacınız vardı ve ben sizi hayal kırıklığına uğrattım. Sana söylediklerim için üzgünüm, Kendall. Yani, bazılarının arkasındayım ama..."

"Dur," diye irkilerek sözünü kestim. "Lütfen, Nina. Hepsinin arkasında durmalısın, tamam mı? Haklıydın. Bu kadar savunmaya geçtiğim için üzgünüm. Ve sana sürtük arkadaş gibi hissettirdiğim için üzgünüm..."

"*Fahişe* arkadaş. Lütfen, Kendall. Ünvanıma saygı göster."

Pis pis gülme sırası bendeydi. "Sana yardımcı bir karakter gibi hissettirdiğim için üzgünüm. Ve sen de Harper... Sana bir arketipmişsin gibi hissettirdiysem özür dilerim."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Harper. "Ama özrün kabul edildi."

Nina yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hikâyelerle düşünmeni seviyorum, Kendall. Evet. Bu çok güzel, romantik ve son derece eğlenceli. Ama bazen, müstehcen bir şaka yaptığımda keşke içini çekip aynı şeyi düşünmüyormuşsun gibi davranmasan. Çünkü senin okuduğun kitapların bir kısmını ben de okudum kızım. Hepsi de *pis*."

Güldüm ama yanaklarım yanıyordu.

Nina yüzümü kaldırıp beni gözleriyle buluşturmaya zorladı. "Azgın olmana izin var, hassas ve gergin olmana ve diğer her şeye izin var. Bir arketip olmana da gerek yok. Değişebilirsin. Ne olmak istiyorsan o olabilirsin."

Güçlükle yutkundum. Buna gülüp geçmek imkânsızdı.

"Kendimi aptal gibi hissetmek istemiyorum," diye itiraf ettim.

Harper boğazını temizledi. "Biliyor musun, tüm diğer evrensel gerçeklerin ötesinde erkeklerin çöp olduğuna inanıyorum," dedi. "Ve sanırım bize Vincent'ın iyi bir adam olduğunu düşünmediğini söylersen, ikimiz de buna saygı duyarız. Eğer durum buysa, o zaman bitmiştir. Tamamlanmıştır. Başka soru sorulmaz."

"Ah, yüzde yüz," diye ekledi Nina. "Fakat tüm kalbimle söylemeliyim ki Vincent'ın kötü adam olduğunu *gerçekten* düşünmüyorum. Ondan o titreşimi almıyorum."

Güçlükle yutkundum. "Biliyorum."

"Saçı hariç belki. O çok *seksi bir kötü adam*. Ve güzel saçlı Golden Retriever erkekler demişken..." Nina, Harper'a döndü. "Senin yüzünden Jabari Henderson'ı alaşağı ettik. Erkeklerin çöp olduğunu söylediğimi biliyorum

ve bunun arkasındayım. Ama onun sana karşı bu kadar çabuk değişebileceğine inanmayı reddediyorum."

Harper kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben bir erkeğin peşinde koşmam," dedi burnunu çekerek.

Nina itiraz edecek gibiydi ama sonra başını salladı. "İyi. Bunu kabul ediyorum. Çünkü çok fazla karışmamaya ve arkadaşlarımın sınırlarını zorlamamaya çalışıyorum. Peki ya sen, Kenny? Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Ne istediğimin önemli olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim ve bunu yüksek sesle dile getirmek, bütün hafta boyunca bastırmaya çalıştığım korkunun üzerime bir dalga gibi çökmesine neden oldu. "Her konuda yanılmış olsam ve o da gerçekten benden hoşlanıyor olsa ve tüm arkadaşları onu desteklemeye çalışıyor olsa bile," sözcükler yüksek sesle söyleyince o kadar anlamlıydı ki onları duymak fiziksel olarak acı veriyordu, "yine de ona defol ve beni rahat bırak derdim. Yüzünü sen de gördün Nina. O..." Başımı iki yana salladım. "Onu gerçekten incittim. Buradan nasıl geri döneriz bilmiyorum."

"Özür dileyerek başlayabilir misin?"

Gözlerimi ovuşturup inledim. "Bunu yapmadan önce onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bu çok korkutucu geliyor."

Nina yanağımı çimdiklemek için uzandı. "Bu asla ikili bakış açısına sahip bir roman olmayacak, Kenny. Sadece onunla konuşup çözmelisin. Yapabileceğin tek şey bu. Bu sefer fazla düşünmemeye çalış, tamam mı? Her şeyi çok fazla kafana takıyorsun."

İç çektim sonra bir anda homurdandım.

"Ne oldu?" dedi Nina.

"Kafayla ilgili güzel bir şaka bulmaya çalışıyorum."

Omuz silkti. "Ağzını açınca çok da zor olmuyor."

"Kahretsin. Bu konuda nasıl bu kadar iyisin?"

"Bu bir yetenek. Tıpkı..."

"Tamam, tamam," diye bağırdı Harper. "Anladık!"

• • •

Geceyi kanepede sonlandırdık; birbirine dolanmış uzuvlar geçici yastık olarak kullanıldı ve saçlarımız birbirimizin yüzünde, televizyonda *Gurur ve Önyargı*'yı izledik. Bu sefer Harper'ın istediğini yaptık. Biraz rahat, tahmin edilebilir, tatmin edici bir romantizme ihtiyacımız olabileceğini düşünmüştü. Yarın uçarken iyice dinlenmiş olabilmek için kendisini uyutacak bir şeyler istediğini iddia etti ama Elizabeth ve Bay Darcy'nin ilk buluşmasında yüzündeki acı-tatlı duygu parıltısını gördüm.

Göz kapaklarımın titreşmesine izin verdim. Felaketle sonuçlanan ilk evlilik teklifinden bir süre sonra, Elizabeth bahçede yağmurdan ıslanmış ve tamamen perişan hâlde yalnız kaldığında benim de gözlerim tamamen kapandı. Uyanık kalamayacak kadar yorgundum ve sahnenin nasıl sonuçlanacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Mutlu sonla biteceğini biliyordum.

Yirmi Üç

Dairemiz, fenomenlerin yağmaladığı bir ikinci el mağazasına benziyordu. Nina'nın kıyafetleri, banyo malzemeleri, ders kitapları ve elektronik eşyaları her yere dağılmıştı. Kahvemi sımsıkı tutarak mutfakta durup şişirilebilir bir dinozor kostümünü (bana bunun seks amaçlı değil doğaçlama bir parti için olduğu konusunda güvence vermişti) çantasına yerleştirmesini izledim.

Harper bu sabah erkenden gitmişti. Memleketine güvenle inmiş ve pembe perdeleri, doğrudan duvara yapıştırılmış ışıltılı kelebek çıkartmaları ve One Direction dönemindeki Harry Styles'ın solmuş posteriyle dolu çocukluk odasından bize bir fotoğraf göndermişti.

Başlığa, *Bu sohbetten asla ayrılmaz*, diye yazdı.

"Yalnız hissedersen benimle FaceTime yapabilirsin," dedi Nina, bavulunun üzerine oturup vücut ağırlığını kullanarak fermuarı kapatabilmem için. "Festival programını sana gönderdim. Cidden, sahnede olmadığımız her an arayabilirsin."

"İyi olacağım," diye homurdandım. "Bu gece kütüphanede vardiyam var. Hafta sonunu atlatmak için yeni kitaplar alacağım."

Nina patlamak üzere olan bavulundan atladı ve üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Seçimlerine saygı duyacağımı ve bu işin dışında kalacağımı söylediğimi biliyorum..."

"Ama yapmayacaksın."

Başını iki yana salladı. "Vincent'la konuşmayı kendine borçlusun. Sen bir hikâye anlatıcısısın Kendall. Kapanışa ihtiyacın var."

Onu o kadar sıkı kucakladım ki neredeyse canını acıtacaktım.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diye mırıldandım saçına doğru.

Nina bana sıkı sıkı sarıldı. "Şimdi en iyi fahişe arkadaşın olarak sana mutlu sona ulaşmanı emrediyorum."

• • •

Shakespeare temalı dersim o kadar uzun ve rahatsız edici derecede sıkıcı geçiyordu ki profesörü dinlemeyi bırakıp kafamda bu dersin neden okul harçlığımın israfı olduğu ve hiç kimsenin lisans diploması uğruna Shakespeare eğitimi almaması gerektiği ile ilgili bir liste oluşturmaya başladım. Ama sonunda Anglo-merkezciliğe ve erkek-merkezciliğe kızmak için nedenlerim tükendi ve kafamda yeni

bir listeye hazırlamaya başladım: Vincent Knight'tan özür dilemenin yolları.

Ders bittiğinde, dışarıya göç eden yorgun öğrenci sürüsüne katıldım. Teorik olarak hava aydınlık gerekiyordu. Kampüs mor ve turuncu renklerde olmalıydı. Ama bunun yerine, tepedeki gökyüzü ağır ve gri, her şey loş, karanlık ve karamsardı.

Buna bayıldım.

Bu tür havalara adanmış bir Spotify listem vardı. Telefonu elime alıp kulaklığımı sırt çantamdan çıkarmak için bir kolumu uzattım.

Dış cebi birkaç dakika karıştırdıktan sonra, kulaklıklarımın her zaman koyduğum yerde olmadığını kabullendim. Yoldaki bir bankta durdum ve derin bir iç çekip banka çökerek, sırt çantamın bu kadar dağınık olmasına izin verdiğim için kendime kızdım (bu şu anda hayatımın geri kalanı için bir metafor gibi geldi). Eğer kulaklığı kaybetmişsem ya yeni bir tane almak için para ödemek zorunda kalacaktım ya da *AirPods* satın alarak Harper, Nina ve lanet olası ülkenin geri kalanına katılmak zorunda kalacaktım ki *AirPods* için bütçem yoktu ve zaten bir hafta içinde onları da kaybederdim.

"Lanet olsun, Steve Jobs," diye mırıldandım.

Altımdaki ahşap kalaslar gıcırdayıp büküldü. Kafamı kaldırınca bankın diğer ucunda Jabari Henderson'ın oturduğunu gördüm.

"Selam, Kendall."

Hemen gardımı aldım.

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

Alçak sesle bir ıslık çaldı. "Tanrım, sen ve Vincent aynısınız."

Yaramı dürtmüş gibi canım yandı. Jabari'ye gözlerimi kıstım -çünkü dik dik bakmak, biriken gözyaşlarımın akmasından daha ürkütücü görünür gibi geldi- ve sırt çantamın fermuarını çektim, kulaklığımı aramayı bırakıp buradan mümkün olduğu kadar çabuk gitmek istiyordum.

"Bir yere gitmem lazım. Üzgünüm. Vincent'a burada yapmaya çalıştığın şey konusunda başarısız olduğunu söylemen gerekecek."

Sesimde bir meydan okuma vardı. *Yaptığın şeyin arkasında dur*, diyordu. *Bana bunların hepsinin bir plan, şaka ya da bahis olduğunu söyle. Bana kendi hikâyemde kötü adam olmadığımı söyle.* Ama Jabari irkildi ve gösterişli gülümsemesi ciddi bir kaş çatmaya dönüştü.

"Burada olduğumu bilmiyor."

Kaşımı kaldırdım.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece... lütfen beni dinle. Gerçekten her şeyi berbat ettim."

Jabari'nin Vincent gibi kahverengi gözleri vardı. Kocaman, dürüst ve yalvarır gibi bakıyorlardı. Her zaman gülen ve sırıtan birinin bu kadar ciddi göründüğünü görmek şaşırtıcı ve belki de biraz rahatsız ediciydi.

"Beş dakikan var," dedim.

Jabari başını salladı ve avuçlarını, sanki kendini hazırlıyormuş gibi, kot pantolonuna sildi. Ben de kendimi katı gerçeklere, gerçeklik kontrollerine ve gururumu hedef alan bazı boş atışlara hazırladım.

Ama Jabari, "Vincent'ın hiç kız arkadaşı olmadı," dedi.

"Biliyorum." Yüzüm kızardı. "Bana bağlanmasını falan beklemiyordum..."

"Hayır, hayır. Beni anladığını sanmıyorum. Seninle çıkmak istemediğinden değil. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yok."

"Ama kızlarla birlikte olmuş, öyle değil mi?" Bu aptalca bir soruydu. Bir erkeğin önceden tecrübesi olmadan bir kızı bu şekilde nasıl yiyip bitireceğini bilmesine imkân yoktu. Bunu düşününce irkildim.

"Biriyle yatmak, onunla çıkmaktan farklıdır," dedi Jabari.

"O hâlde derdi ne?"

"O... Utangaç."

Yüzüne doğru güldüm. "Defol git."

Jabari de biraz gülerek "Ben ciddiyim," dedi. "Sahada ortaya çıkması gerektiğinde nasıl pislik olunacağını bilir ama dinle... Onu daha önce *hiç* böyle görmemiştim. Seninle Starbucks'ta buluşmadan önceki sabah onu rahatlatmak zorunda kaldık. Çocuk çok gergindi. Dersi nasıl geçirdi bilmiyorum. Sonra kampüste koşarak giderken ondan bir telefon aldım..."

"Geç kalmıştı."

"Biliyorum. Bu yüzden aradı. İşi berbat ettiğinden endişeleniyordu. Sana çiçek almalı mı yoksa bu biraz fazla mı olur diye merak etmişti."

Gözümde Vincent'ın kampüste hızla koştuğunu, kulağında telefonla arkadaşlarına bir kıza nasıl kur yapılacağını

-*bana* nasıl kur yapılacağını- danıştığını canlandırdım ve bu göğüs kafesime bir yumruk gibi çarptı. Beni soluksuz bıraktı. *Mahvetti.*

"Peki, doğum gününde biriyle yatması konusu?" diye sordum kısık bir sesle. "Bu sadece bir eğlence miydi? Takım kaynaşması gibi bir şey mi?"

Jabari yüzünü buruşturdu.

Bileğindeki elastik bilezikle oynayarak "O benim suçumdu," diye itiraf etti. "Onun için heyecanlanmıştım. Bu sezon bileği sakatlandı ve başka şeyler de oldu, o yüzden perişandı ama o her zaman arkamızı kollamıştı..." Jabari durakladı ve ikimiz de Vincent'ın maçın ortasında nakavt ettiği oyun kurucuyu düşündük. "Ben de bizim bir kez olsun onun arkasını kollamamız gerektiğini düşündüm. O her zaman bizim için bir şeyler yapıyordu. İyiliğinin karşılığını vermek istedim. Bir kez olsun bencil olmasına yardım etmek istedim."

Vincent'ın yatak odasında istediğini dile getirme konusunda ne kadar kötü olduğuna dair söylediklerini düşündüm.

"Biriyle yatmasını sağlayarak mı?" diye sordum.

"Ona kızı getirerek."

"*O* kızı mı yoksa *bir* kızı mı?" Konuşan güvensizliğimdi. Sözcükler ağzımda ekşi ve büzüşmüş bir tat bıraktı ama Jabari hakkımda kötü düşünse de içimdekileri dışarı vurmak çok iyi geldi.

Başını iki yana salladı. "O sendin, Kendall. Sadece sen."

Geçmiş zaman. Şimdiki zaman. Hangisi?

"O..." dedim güçlükle yutkunarak, "...bana kızgın mı?"

Bu sözleri gerçekten sarf etmiş olmaktan nefret ettim. Hiç olgunca değildi. Çok *ortaokul* seviyesindeydiler. Ama sonra Jabari tekrar başını iki yana salladı ve tüm hafta boyunca göğsümü sıkıştıran tüm o sıkı düğümler nihayet çözüldü. Sorduğuma sevindim. İletişim çok acımasızdı ve belki de bu konuda sandığımdan daha kötüydüm ama Tanrım, buna değerdi.

"Olanlara kızgın," dedi Jabari. "Ama *sana* kızgın olduğunu sanmıyorum. Tabii bunun bir anlamı varsa. Bizimle bara gelmeni istedikten sonra, ona söylediklerini bana anlattı. Öncelikle çok acımasızdı. Ama sonra hepimizin onu bütün gece seninle yalnız bırakmaya çalıştığımızı ve bunun seni korkuttuğunu anladım. Fakat Vinny bunu biraz daha kişisel algıladı. Onun senin için yeterince iyi olmadığını bildiğine dair bir şeyler söyledi."

Aşk romanları, dükler ve milyarderler ve benim yüksek beklentilerim hakkındaki tüm o konuşmalarımız. Vincent beni heyecanlandırmak veya öfkelendirmek için dalga geçmiyordu. Bana yetemeyeceği için gerçekten endişeliydi.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey," dedim.

Jabari başını salladı. "Sana söyledim. Bu konular onun için yeni. Ve o hassas küçük bir pisliktir."

Homurdanarak banka iyice çöktüm. Kampüs giderek daha karanlık ve gri olmuştu sanki. Yanağıma küçük, soğuk, nemli bir yağmur damlası düştüğünü hissettim ama onu silmek için bir şey yapmadım.

"Neden yeterince iyi olmayacağını düşünüyor?" diye sordum.

Çünkü Nina'nın söylediğinin aksine, ben de tam olarak diğer kızlar gibi olduğumu biliyordum; sadece yelpazenin içe dönük ve kaygılı ucundaydım, hepsi bu. Olağanüstü biri değildim.

Jabari omuz silkti. "Ona sor. Yani, sana ve senin kahrolası şiirlerine dair çenesini kapatmadığını söyleyebilirim ama muhtemelen tüm bunları ondan duymak istersin. Ayrıca seni geri kazanmak benim işim değil. Bu Vincent'ı ilgilendirir. Sadece özür dilemek ve hem seni hem de ev arkadaşlarını gerçekten sevdiğimi söylemek için buradayım..." Neredeyse son kelimeye takılıp kalacaktı. "Ve gücenmenizin bir nedeni de bensem hayatımın geri kalanı boyunca kendimden nefret edeceğim. Seni korkuttum. Bunu biliyorum. Çok heyecanlandım ve sadece arkadaşımı düşündüm ve neler olduğunu sana söylemedim."

"Anladım," dedim çok sessizce. "Benim arkadaşlarım da aynını yapıyordu."

"Yine de her şeyi berbat etmiş olmama katlanamıyorum. Ortamı öldüren kişi genelde *Vincent* olur, ben değil. Ben lanet partinin canıyımdır, tamam mı?"

Bir kahkaha attım.

"Barda kimseyle takılmadı o halde?" diye sordum, bir şeytan tırnağını çekiştirip Jabari'nin gözlerine bakmayı reddederek. "Tek doğum günü eylemi ben miydim?"

Jabari bir an sessiz kaldı.

Başımı kaldırdığımda bana iri gözlerle bakıyordu.

"Yoksa siz birlikte miydiniz?"

Yüzündeki şaşkınlık o kadar gerçekti ki belki de yanılıyor olduğumu itiraf etmeliydim. Belki Vincent yatak

odasında olanları kimseye anlatmamıştı. Belki bana verdiği sözü tutmuştu.

"Kahretsin," dedi Jabari, aklımdakini dile getirip karşıya doğru bakarak. Sonra daha yüksek sesle, "Kahretsin. *Bu* onun sonrasında neden o kadar sakin olduğunu açıklıyor. Bir dakika, bir dakika. Dur. Onu almak için odasına geldiğimizde sen orada mıydın?"

Boğazımı temizleyip dudaklarımı birbirine bastırdım.

"*Kahretsin*. Demek o yüzden bu kadar sakinmiş."

"Sakin mi?"

"Evet. Demek istediğim, bütün gece bir sinir hastası gibi davrandı ve sonra aniden bir tekila atıp sadece, *ondan bara gelmesini isteyeceğim*, dedi. Hem de hiç tereddüt etmeden."

Hafifçe güldüm çünkü bunun alternatifi kampüste ağlamaktı.

"O doğum günü partisi gerçekten berbat oldu, değil mi?" diye sordum.

Jabari duraksadı. "Harper..."

"İyi mi?" diye cümlesini tamamladım keskin bir ses tonuyla. "Tam olarak değil. Bu arada bunun için sağ ol."

Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Aracı filan olmanı istemiyorum," dedi. "Ama en azından bir ipucu alabilir miyim? Perşembe gecesi yanımdan birden kayboldu. Sonra beni uygulamadan çıkarttı ve numaramı engelledi. Bazen saçmaladığımı biliyorum ama onunla gerçekten iyi gittiğini sanmıştım, o yüzden en azından işi nerede berbat

etmiş olabileceğimi bulmama yardım edebilir misin? Sana bir şey söyledi mi?"

Onu parçalamak istiyordum. İçini boşaltmak. Ama bana Vincent hakkında söylediklerinin karşılığı olarak biraz sabır göstermeye karar verdim.

"Bana onu başka bir kızla birlikte olmak için terk ettiğini söyledi."

Jabari geriye doğru yalpaladı. "Ne söyledi?"

"Vincent'ın doğum günü partisinde seni başka bir kızla takılırken görmüş. Bir sarışınla."

"Kuzenimle mi?"

Kaşımı kaldırdım.

Jabari, "Baba tarafım bembeyazdır," dedi. "Makayla UCLA'da son sınıf öğrencisi ama çeyrek sistemde oldukları için bir hafta izinliydiler. Ziyarete gelmiş."

Şaşkın bir şekilde yüzümü astım.

"Numara yapmıyorum. Bekle."

Jabari cebinden telefonunu çıkardı. Fotoğraflarını açıp en az yirmi kişilik bir grup fotoğrafını gösterirken ekrana düşen birkaç yağmur damlasını izledim. Kendisini, annesini, babasını ve sonra babasının kız kardeşini ve onun uzun boylu, sarışın kızını gösterdi. Nina'nın bana verdiği tanıma uyuyor ve *Speak Now* dönemi Taylor Swift'e çok benziyordu.

Kuzeni.

İç çektim, yüzümü ovuşturup homurdandım. "Kahrolası *yanlış iletişim.*"

"Ne?"

"Bak," dedim yüzüne bakmak için dönerek, "Harper senden hoşlanıyor. Hem de çok. Ama asla bir erkeğin peşinden gitmez. Vücudunda yumuşak bir kemik olduğunu asla kabul etmez ama ben olduğunu biliyorum... Çok derinlerde bir yerde. Bu yüzden ona bu aile fotoğrafını göstermeli ve sonra ona nasıl hissettiğini anlatmalısın. Ve bu *gösterişli* olmalı. Çiçeklerle. Kemanlarla. Eğer o kadar bütçen varsa, elmaslarla. Ama eğer buna hazır değilsen muhtemelen defolup gitmeli ve onu rahat bırakmalısın çünkü o senin liginin çok dışında biri."

"Biliyorum."

"Güzel."

Jabari başını salladı. "Sen ve Vincent *gerçekten* birbirinize benziyorsunuz, bunu biliyor muydun?"

"Evet," diye homurdandım. "Bunu görmeye başlıyorum."

"Pekâlâ," dedi Jabari, ayağa kalkarken teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırarak. "Ben fikrimi söyledim. Vincent'a seninle konuştuğumu söyleme, tamam mı? Tabii iyi gitmezse. Giderse, övgüyü alırım."

Tabii iyi gitmezse.

Kalbim küt küt attı. Bir ihtimal olmasa bunu söylemezdi. Değil mi?

"Harper şehir dışında haberin olsun," diye seslendim. "Pazartesi dönecek."

Jabari beni selamladı. "Mükemmel. Bir kemancı bulmam için biraz vaktim olur bari."

Saçlarını giderek artan yağmurdan korumak için ceketini başına çekip koşmasını izledim ve Jabari Henderson hakkında yanılmış olabileceğimi fark ettim.

Çünkü Vincent hakkında kesinlikle yanılmıştım.

Bütün bir haftayı ondan vazgeçmeye çalışarak geçirmiştim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın aslında sadece bir bahis olduğuna, benzer şekilde iğrenç ve kadın düşmanı bir arayış ya da büyük bir performans olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmıştım. Belki de bu yanlış sinyal avını çok daha uzun süredir yapıyordum çünkü ilk öpüştüğümüz andan itibaren sanırım onun göründüğü gibi olmadığına dair bir işaret arıyordum. Çünkü eğer Vincent gerçekse, o zaman... O her şeydi.

Zeki, son derece yakışıklı, bazen onu boğmak isteyeceğim kadar çabuk öfkelenen, bazen de üzerine atlamak istememe neden olacak kadar kıvrak zekâlı biriydi. Kendisini tamamen ona adamış dostları ve takım arkadaşları vardı. O, oluşturduğu soğuk ve mesafeli kalkanın altında yumuşak kalpli ve bana karşı her zaman sabırlıydı. Beni hep dinlemişti. Yardıma ihtiyaç duyduğumda bana karşı her zaman nazik ve kendimi aşmam gerektiğinde sert olmuştu.

Aramızdaki şeyin patlamasından o kadar endişelenmiştim ki gafil avlanmayayım diye onu kendim patlatmıştım. Nina haklıydı. Ben kendi anlatılarımı kendim oluşturuyordum.

Ama belki de bunda hâlâ bir miktar güç vardı çünkü aşk romanlarında doruğa ulaşmadan önce her zaman karanlık bir nokta olurdu. Bir ayrılık. Bir yanlış anlaşılma. Değerler veya inançlar arasında temel bir çatışma. Ve sonra

daha da berbat durumda olan karakter kendini toparlar, kusuruyla kahramanca yüzleşir ve telafi ederdi.

"Kahretsin," dedim yüksek sesle.

Bunu yapacak olan bendim. Büyük jesti ben yapmalıydım.

Ninova

Yirmi Dört

Eve doğru hızla koştum.

Ne tatlı ne de ağırbaşlı görünüyordum. Nefes nefese kaldım, yüzüm pembeleşti ve sırt çantam o kadar yüksek sesle zıplayıp hışırdadı ki insanlar bir tür sokak çöpçüsü tarafından ezilmeyeceklerinden emin olmak için arkalarını döndüler. Binamıza ulaştığımda yağmur yağıyordu. İçeriye adım atmadan önce karşılama paspasının üzerindeki çamuru ve ölü yaprakları kazıdım.

Harper ve Nina'nın hafta sonu gitmesiyle birlikte, ev tuhaf bir şekilde mağara gibiydi ve yankılanıyordu.

Yağmurun pencerelerdeki hafif ama ısrarlı pıtırtıları bana eğer Jabari beni dersten sonra yakalamasaydı muhtemelen eve geleceğimi, ıslak kıyafetlerimi çıkartacağımı, en çirkin ve rahat eşofmanlarımı giyeceğimi ve kütüphanedeki cuma vardiyamdan önce birkaç saat zaman geçirmek için iyice yerleşeceğimi hatırlattı. Sıcak bir fincan çay. Kokulu bir mum. Tüylü çoraplar. Bazılarını satın almak istediğim kitap listesine eklemek üzere daha fazla aşk romanı seçmek için biraz telefonumda gezinmek. Hımbıl, yargılamayan, öz bakımlı bir havaya bürünmek.

Ama oturamıyordum. Yerleşemiyordum.

Çözmem gereken çok önemli bir şey olduğunda değil.

Daha önce hiç büyük bir jest yapmamıştım ama küçüklüğümden beri binlercesini okuyup izlemiştim. Şu anda hepsi bulanık ve büyük bir top halinde birbirine karışmış gibi görünüyordu. Sağanak yağmur altında havaalanında kovalamacalar ve öpücükler, fırlatılan taşlar ve pencerelerin önünde müzik çalmalar, pastaların içinden fırlamalar ve parlak, beyaz bir ata binerek evlenme teklif edilmesi. Ona *The Notebook* tarzında bir ev inşa edebilirdim ama bu pratik olmazdı çünkü inşaat tecrübem ve *kesinlikle* gayrimenkule yatırım yapacak param da yoktu. Daha pratik bir şeye ihtiyacım vardı.

Belki de Vincent'ın basketbol maçlarından birinde bir şeyler yapmalıydım. Hemen bir çete kurmalı, devre arasında öpücük kamerasını bana çevirmesi için birine rüşvet vermeli, bir tür utanç verici ve kendimi küçümseyen bir pankart falan tutmalıydım.

İrkildim ve yağmurdan ıslanmış yüzümü ovuşturdum.

Bu fikirlerin hiçbiri doğru gelmedi. Hiçbiri bana ya da Vincent'a karşı samimi değildi. Kendimi büyük, teatral ve halka açık bir şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. *O* ben değildim. *Ben* korkaklık edip bir mektup yazardım...

Ya da donup kalırdım.

Vincent tanıştığımız gece bana bir not yazmıştı ve ben hâlâ ne yazdığını bilmiyordum.

Nina'nın yatak odasının kapısı kilitli değildi. Odasına daldım, ayağım bu hafta sonu gezisine götürmesine yetmeyen küçük bir kazak yığınına takıldı ve masasının üze-

rindeki kitap raflarına doğru ilerledim. *Mafya Prensesi*'ni bulmam lazımdı. Vincent'ın ilk notunu daha önce istediğim her şeyden daha çok istiyordum. Ama kitapların arasında ilerledikçe kalbim sızlamaya başladı.

Kitap burada değildi.

Nina'yı yalnızca benim romantik çizgimi beslemek için var olan yan roldeki en iyi arkadaşıma indirgemek istemiyordum çünkü o bundan çok daha fazlasıydı. Ama yine de onu aradım.

"Bana daha şimdiden kendini yalnız hissettiğini söyleme," diye cevap verdi Nina üçüncü çalıştan sonra. Sesi telefonda çatlıyordu. Arka planda bir şarkı duyuluyordu. Çok neşeli ve *Mamma Mia*'ya benzeyen bir şarkıydı. Tiyatrocu çocuklar çok tahmin edilebilir tiplerdi.

"*Mafya Prensesi* hâlâ sende mi?" dedim.

"Bitirmediğin kitap mı? Hayır, hiç başlamadım."

"Ama nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Arka planda bir ses patlaması oldu, biri gitarıyla onlara katıldı.

"Ah, onu şehir merkezindeki kitapçının bağış kutusuna koyduğuma eminim," diye bağırdı Nina, ABBA'nın akustik katliamı üzerine.

Kalbim paramparça oldu. Aramayı bırakıp doğruldum.

"Şaka yapıyorsun."

"Kitabı bitirmeyeceğini söylediğini sanıyordum!" diye bağırdı. "Özür dilerim, Kenny. Sana hemen Amazon'dan yeni bir kopya sipariş ederim. Üyeliğim var! Harper ve ben

gelmeden önce eline geçer, böylece sen de yalnızlığın tadını çıkarabilirsin..."

"Hayır, sorun değil," dedim. "Unut gitsin."

"Emin misin?"

"Eminim. Bak, seni bu gece tekrar arayacağım. Festival hakkında her şeyi duymak istiyorum. Ama şimdi halletmem gereken bir şey var."

Telefonu kapatıp tekrar oturma odasına gittim. Bitkiler ve Harper'ın eğlence merkezinden yürüttüğü katlanır bilardo sandalyesiyle dolu olan minik balkonumuzun cam kapıları yağmurdan çizgi çizgiydi. Şu an yağmur sağanak şeklinde ve fırtınalıydı. Bu da bir seçeneğim olduğu anlamına geliyordu. Ya kuru kalıp tüm akşamı Vincent'ın ilk notunda ne yazdığını ve ben onu geri alamadan başka birinin *Mafya Prensesi*'ni alıp almadığını düşünerek geçirecek ya da bir ana karakterin yapacağını yapacaktım: İstediğim şeyin peşinden gidip sağanak yağmurun altında koşacaktım.

"Lanet olsun," diye homurdandım.

Yeterince heyecan verici bir üçüncü perdeye sahip olmadığı için Goodreads'te pek çok kitabı üç yıldızla derecelendirdiğim için şu an bunu yaşıyordum. Çok güçlü ve her şeyi bilen biri (belki Tanrı, belki Jeff Bezos) şu an kesinlikle bana gülüyor olmalıydı.

İşte büyük finalin, *Holiday.*

Çatla da patla!

• • •

Şehrin merkezine giderken basketbol evinin önünden geçtim. Yüreğim sürekli ağzımdaydı. Başımı kaldırıp her pencerede yaşam belirtisi aramayı reddettim çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey, yağmurda evinin önünden yarı koşarak geçerken Vincent'la göz teması kurmaktı.

Neyse ki kötü hava koşulları Clement Üniversitesi'ndeki herkesi ortadan kaldırmış gibi görünüyordu. Sonunda yerini yerel mahallelere ve en sonunda da aile işletmeleri ve Chipotle ile CVS gibi sevilen üniversite mağazalarının bir karışımıyla noktalanmış şirin küçük şehir merkezine açılan kampüs dışı öğrenci konutları arasındaki yolculuğum sırasında sadece iki öğrenciyle karşılaştım. Köşedeki Trader Joe'nun önündeki kovalar dolusu ayçiçeklerinin her biri yağmurla ıslanmış bu kasabanın kasvetli gri rengine karşı sarı sarı parlıyordu.

Çiçekler. Vincent'a çiçek almalıydım.

Ancak mağazadan çıktıktan sonra, gazeteye sarılı bir buketi kolumun altına sıkıştırdığımda ayçiçeklerinin romantik bir seçim olmadığını fark ettim. Gül daha iyi bir hamle olurdu. Ve Vincent'ı gerçekten tekrar ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Sosyal medyadaki spor haberlerinden titizlikle kaçındığım için basketbol takımının eyalet dışında bir deplasman maçı olabilirdi ve tüm bu yaprakların ben onları teslim edemeden kuruyup kahverengiye dönmesi çok gerçek bir olasılıktı.

Hedefime giden son blokta hızla ilerlerken içimden küfrederek homurdandım.

Kitapçı iki katlıydı ve bir çatı katı olan eski bir Viktorya tarzı binada yer alıyordu. Dünyadaki en sevdiğim bina olabilirdi. Bugün, sanat tarihi bölümünü okuyan iyi giyimli bir çift ve bilim kurgu kitabının yanındaki yıpranmış kol-

tukta oturan yaşlı bir adam dışında her yer çok sessizdi. İkinci katta da başıboş dolaşanların olduğundan emindim ama çatı katına çıktığınızda her yerin kimsenin satın almadığı eski şiir ve romanlarla dolu olduğunu görürdünüz. Pencerenin hemen altında oturmuyorsanız çatı katı biraz karanlıktı ama sekiz saat kesintisiz kitap okuyarak geçirebileceğiniz en iyi yerdi. Özellikle de böyle bir günde.

Ön bankonun arkasındaki kadın beni anlayışlı bir gülümsemeyle karşıladı. Bunu nefes nefese bir hâlde çiçek taşıdığım için mi yoksa *sırılsıklam* olduğum için mi yaptığını anlayamadım. En sevdiğim büyük beden hırkam sağanak yağmura dayanamamış, kot pantolonum da bacaklarıma yapışmıştı. Saçımın neye benzediğini *bilmek* bile istemiyordum.

Ama gösteriş için vakit yoktu. Bir görevdeydim.

Doğrudan birinci katın arka kısmına ilerledim. Köşede bir masa vardı, altına ve üstüne hepsi kitaplarla dolup taşan altı adet devasa karton kutu istiflenmişti. Arkalarındaki duvarda asılı olan tabelada şunlar yazıyordu: Yuvaya ihtiyacı olan, çok sevilmiş kitaplar. Tanesi 1 dolar.

Daha önce hiçbir kitapçıda aramadığım bir şeyi aramaya başlarken kalbim küt küt attı: Karın kasları. Sonunda ayçiçeklerini masanın üzerine koydum ve dizlerimin üzerine çöküp iki elimi kullanarak resimli çocuk kitaplarından bileğimden daha kalın, köpek kulaklı fantastik ciltlere kadar, sonsuz gibi görünen yığını deşmeye başladım. İlk girdiğim kutuda Mafya *Prensesi*'nden eser yoktu, bu yüzden bir sonrakine geçtim. Ve sonrakine ve sonrakine. Ve masadakilere ulaşmak için ayağa kalkmadan evvel bir sonrakine.

Beşinci kutunun yarısına geldiğimde midem düğümlendi.

Ya kitap gittiyse? Ya başka biri onu bulup evine götürdüyse? Ya Vincent'ın notunu bulup bunu bir makbuz ya da kalitesiz bir kitap ayracı sandıysa? Ya onu bir kenara attıysa?

Bunları bir kenara bırakıp aramaya devam ettim.

Belki de fazla duygusaldım. Belki anlatılara çok fazla önem veriyordum. Belki de sorunlarımla daha doğrudan mücadele etmeli ve burada sırılsıklam olmamalı ve toz toplayan kitap kutularını çılgınca karıştırmamalıydım. Ama buna ihtiyacım vardı. Bu küçük güvenceye, Vincent'ın bu küçük parçasına, hikâyemizin bu küçük parçasına ihtiyacım vardı. Onun notuna ihtiyacım vardı.

Son kutuya uzandım ve çeşitli ciltsiz kitap yığınlarını yanlara doğru itip ağır bir gümbürtüyle yere devrilmelerine izin verdim.

Ve işte orada, en altta *Mafya Prensesi* duruyordu.

Bir kapakta çıplak bir erkek gövdesi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Rahat bir nefes aldım ve neşeyle elimi hain kitap çukurunun derinliklerine sokup *Mafya Prensesi*'nin köşesini kavradım. Onu kurtarmak için çok fazla çekmem gerekti ve bunu yaparken geriye doğru birkaç adım tökezledim.

Küçük bir şey parçası -Margie'nin masasında sürekli duran o not defterinden tanıdığım soluk pembe çizgili kâğıt- sayfaların arasından havalanıp yere doğru sürüklendi. Yüzü yukarı gelecek şekilde yere indi. Düzgün blok harfleri keskin bir aşk acısıyla tanıdım.

Bu Vincent'ın el yazısıydı.

ŞİİRSEL BİRİ DEĞİLİM
AMA GÜZEL VAKİT GEÇİRMEK İÇİN BENİ ARA
(SENDEN GERÇEKTEN HOŞLANIYORUM)

Altında bir telefon numarası yazıyordu. *Onun* telefon numarası. Notun nasıl yazıldığını anlamadan önce gözlerim üç kez daha üzerinde gezindi. Üç satır. Beş, yedi, beş heceli.

Bana bir *haiku*[5] yazmıştı.

Gözlerimden yaşlar akmasına rağmen bir kahkaha patlattım. Bu kendini küçümseyen, şakacı ve tam *ona* göre bir nottu. Vincent'ın masanın üzerine eğildiğini -belki hâlâ gafını saklamaya çalışıyor ya da belki bu kâğıt parçasını Margie'nin meraklı gözlerinden koruyordu- ve parmaklarıyla heceleri saydığını hayal ettim. Mahvolmuştum. Hem de fena halde. Belki de kapağında çıplak bir adam olan bu küçük aptal kitabın bizim için Çehov'un silahı olmasındaki acımasız ironiye kızmalıydım ama yapabildiğim tek şey notu alıp kelimeler beynime kazınana dek, tekrar tekrar okumak oldu.

Sonra bir kolumda ayçiçeği buketim ve müstehcen aşk romanımla telefonuma uzandım. Biraz titriyordum çünkü çok üşümüş ve adrenalin patlaması yaşamıştım ama nottaki numarayı çevirebilmek için tuş takımına dokunmayı başardım. Sadece kontrol etmek için. Sırf onun sesini duymak (ister sesli mesajını alayım ister o merhaba desin ve tam bir sapık gibi telefonu kapatmak zorunda kalayım fark etmezdi) ve böylece kendimi tekrar şüpheye düşürmemek için.

[5] Japon kökenli, 17 hecelik kısa bir şiir türü. (e.n.)

Telefonumu kulağıma kaldırdım.

Bir dakika sonra hem kulağımda hem de mağazanın bir yerinde bir çınlama duydum.

Ve şu anda birkaç koridor ötedeki birinin bir çağrı alması kesinlikle bir tesadüf olmalıydı. Elbette gerçek hayat bu kadar sinematik olamazdı. Bu kadar tasarlanmış. Bu kadar yapmacık. İngilizce profesörlerim görse onu parçalara ayırırdı. Ama ayçiçeklerimi aldım ve ayaklarım beni köşeyi dönüp sıraların aşağısına taşıdı ta ki çok aşina olduğum bir koridorun sonuna gelene kadar.

Vincent Knight koridorun ortasında bir elinde aşk romanı, diğer elinde çalan telefonuyla öylece duruyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

.

Yirmi Beş

Vincent'ın saçları rüzgârda dağılmış, siyah Clement Atletizm ceketi yağmurdan benek benek olmuş ve burnu soğuktan biraz pembeleşmişti. Son derece ve yıkıcı şekilde güzeldi. Ve sanki bilinmeyen bir numaraya şans verip vermemeyi düşünüyormuş gibi, elinde çalan telefona kaşlarını çatarken, kısa ama büyülü bir an için, onu ne kadar çok özlediğimi bütün ağırlığıyla hissettim.

Sonra başını kaldırıp baktı ve sanki adını haykırmışım gibi kara gözleri üzerime indi.

Midem kasıldı. Kaçmak istedim. Buna gerçekten hazır olmasam da tüm gücümle bu içgüdüyle mücadele ettim. Sırılsıklamdım, ellerim doluydu ve hâlâ planladığım büyük bir jest yoktu. Ama beyin fırtınası yapacak zamanım kalmamıştı çünkü Vincent sanki benimle yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi sırtını dikleştirdi. İfadesi hem görev duygusu taşıyor, (sanki bunun olacağını görmüş gibi) hem de acı çekiyor (sanki bunu yapmamayı tercih ediyormuş) gibiydi.

Ve telefonu hâlâ çalıyordu.

"Ah, kahretsin," dedim. "Üzgünüm. Bir dakika."

Ayçiçeklerimi, Vincent'ın notunu ve *Mafya Prensesi*'ni karıştırırken neredeyse üçünü de yere düşürecektim. Ama aramayı sonlandırmak için ekranımdaki düğmeye basmayı başardım. Vincent bir bana, bir (artık sessiz olan) telefonuna, sanki noktaları birleştiriyormuş gibi baktı.

"Merhaba," dedim koridora doğru temkinli bir adım atarak.

"Merhaba," dedi o da karşılık olarak ve *kahretsin*, sesinin derin tınısını özlemiştim.

Fakat beni gördüğüne pek de sevinmişe benzemiyordu. Onu suçlayamazdım. Doğum günü partisinde birbirimizi en son gördüğümüzde, ona defolup gitmesini ve beni rahat bırakmasını söylemiştim.

"Merhaba." *Kahretsin, bunu zaten söylemiştim.* "Barışmaya geldim."

Ona mümkün olan en parlak gülümsememi sundum ve titrediğimi fark etmemesini umdum. Bu en kötüsüydü. Cesur olmaktan nefret ediyordum. Birinin beni fark etmesinden nefret ediyordum. En çok da aramızdaki bu tuhaf *mesafeden* nefret ediyordum. Gerçek anlamda değil (zira ona ulaşmak için yalnızca beş veya altı adım daha atmam yeterliydi) ama mecazi anlamda. Vincent bana gülümsemedi. Gülümsemesini istiyordum. Buraya sık sık geliyor muyum diye sorup şaka yapmasını, bana soyadımla hitap etmesini ve sırılsıklam olduğum gerçeğiyle ilgili çift anlamlı bir ifade kullanmasını istiyordum.

Eski halimize geri dönmemizi istiyordum.

Ama her şeyi ben bozmuştum, o yüzden şimdi benim düzeltmem gerekiyordu.

"*Sen* burada ne arıyorsun, Kendall?" diye sordu Vincent yorgun bir iç çekişle. "Bugün cuma. Senin kütüphanede olman gerekiyordu." İş programımı hatırlaması beni bu kadar etkilememeliydi.

Söz konusu erkekler olunca çıta gerçekten çok düşüktü.

"Vardiyam saat onda başlıyor," dedim. Sonra gerçekten şaşırdığım için, "Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Vincent sanki bir elinde bir aşk romanı tuttuğunu hatırlamış gibi donup kaldı. Onu arkasına saklamadan ya da yığınların üzerinden bir sonraki koridora atmadan önce, kapaktaki başlığı okumak için başımı yana eğdim.

"Oh, hayır. Bunu alma. On yıl kadar önce yayımlandı. İçeriğinde tonlarca kontrolsüz cinsiyetçilik ve homofobi var." Duraksadım ve sonra biraz utangaç bir tavırla, "Ana karakter de berbat. Her zaman yanlış zamanda yanlış şeyi söylüyor. Çıldırtıcı bir durum," diye ekledim.

Fazla ince davrandığımdan endişelendim.

Ama sonra Vincent, sanki eleştirimin ironisine işaret ediyormuş gibi tek kaşını kaldırdı ve bu o kadar tanıdık bir ifadeydi ki ağlayabilirdim. Onun alaycılığını, pasif-agresifliğini, yüksek beklentilerim ve romantik kitaplar takıntım hakkındaki sert yorumlarını memnuniyetle kabul ederdim. *Bu kadarını* kaldırabilirdim. Bana bir yabancı gibi davranmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ama ben daha küçük bir umut kıvılcımına bile tutunamadan kitabı en yakın rafa geri koydu, iki elini de ceketinin ön ceplerine soktu ve bakışlarını sağ omzumun üzerinde bir yere sabitledi.

Kapalı beden dilini ve dağınık göz temasını okumak için psikoloji alanında doktora yapmış olmak gerekmiyordu. Gardını almıştı.

"Notunu aldım," dedim ve kanıt olarak kâğıdı kaldırdım. "Nina benim aptal mafya kitabımı bağışlamış, ben de onu bulmak için buraya gelmek zorunda kaldım. Ve buldum. Görüldüğü gibi. Sonunda notunu aldım."

Nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama bu kesinlikle Vincent'ın ellerini iki yanında yumruk yapması ve çenesindeki bir kası hareket ettirecek kadar sert bir şekilde yanağını ısırması değildi. İlk başta kızgın olduğunu sandım. Ama sonra boynundan yukarıya doğru tırmanan ve kulaklarının uçlarına kadar uzanan kızarıklığı gördüm ve utandığını anladım. Bu not onun kendini ortaya koymasıydı ve şimdi bunu yüzüne vurmak için geri geldiğimi düşünüyordu.

Kahretsin. Bunu nasıl bu kadar çabuk mahvetmiştim?

Ayçiçeği buketini göğsüne doğru iterek, "Bunlar senin için," dedim.

Vincent ellerini ceplerinden çıkarmadı. "Nedir bunlar?"

"Ayçiçekleri."

"Bunu biliyorum," diye kızdı. "Neden aldın diye soruyorum?"

"Çünkü aslında gül alacaktım ama sanırım Trader Joe'nun elinde sadece bunlar vardı ve ben... Evet. Bunları senin için aldım. Çünkü sen çiçekleri hak ediyorsun."

Vincent şu an kıpkırmızı olsa da gözlerini kıstı.

"Bu da bir başka şiirsel şey mi?"

"Ne?"

Bukete baktı, sonra bana, sonra tekrar bukete.

"*Sevgilim bana birçok çiçek getirdin*," diye homurdandı. "Bu bir Elizabeth Barrett Browning şiiri. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ne var... Ah, bekle."

Ayçiçeklerini ve aşk romanını kolumun altına sıkıştırdım ve başparmağımla telefonumda yeni bir tarayıcı sekmesi açtım. Vincent öne doğru bir adım atıp her şey yere düşmeden önce ellerimden bir şey almak istiyormuş gibi seğirdi ama bunun yerine kollarını göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturup agresif derecede uzun olan başlığı arama çubuğuna yazma çabamı izledi. Şiir kamu malıydı, dolayısıyla bulunması kolaydı. Üçüncü satırda tanıdım. Bunu daha önce okumuştum. Birinci sınıftaki İngilizce edebiyatı derslerimden birinde bunu işlemiştik.

Anlatıcının sevgilisi ona çiçekler getiriyor ve o da onlara değer veriyordu -gerçekten veriyordu- ama vermeyi ve almayı tercih ettiği hediyeler çok daha kalıcı şeylerdi.

O yüzden aşkımızın adına, Sıcak ve soğuk günlerde, Kalbimin toprağından çekip çıkarttığım, Ve burada da açılmamış düşünceleri geri al.

Şiirler.

Şairin sevgi dili şiirdi.

Vincent'la ikimizin muazzam sevgi gösterilerine ihtiyacımız olmadığını fark ettim. Onaylayıcı sözlere, göz temasına ve zırhımızı çıkarıp dürüstlük ve hassasiyetle birbirimizle yüzleşmek için sessiz bir ana ihtiyacımız vardı.

Bunlar, bir havaalanının veya kalabalık bir stadyumun karşılayamayacağı şeylerdi.

En önemlisi de şu an kendi sözcüklerimi kullanmalıydım.

Cesur olmayı Vincent'a borçluydum. *Kendime* borçluydum.

Telefonumu kapattım, çenemi kaldırdım ve olabildiğince ciddi bir şekilde, "İç çamaşırımı sen mi aldın?" diye sordum.

Vincent anlaşılır bir şekilde şaşırdı. "*Neyi* ben mi aldım?"

"Bu bir evet-hayır sorusu. Doğum gününde. *Tüm o olanlardan* sonra. Gerçekten aldığını sanmıyorum ama tamamen aptalca olsa bile sormam gerekiyor çünkü kendime bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum. Bu yüzden. İç çamaşırımı sen mi aldın?"

Bana yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

Sonra da, "Neden senin iç çamaşırını alayım ki?" diye sordu.

İşte. Korkumun basit saçmalığı, dümdüz bir İngilizceyle ortaya çıkmıştı. Soruya soruyla cevap vermenin bir yanıltma taktiği olduğunu biliyordum ama bu öyle bir duruma benzemiyordu. Bu sanki Vincent'ın, ona doğum gününde defolup gitmesini söyleyen kızın kitapçıda neden sırılsıklam halde, elinde çiçeklerle ona külotunu çalıp çalmadığını sorduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

Çünkü bu çok saçmaydı. Ben aptaldım ve tüm durumu yanlış anlamıştım.

"Eh, cevabımı aldım," dedim zayıf bir kahkahayla.

Vincent kaşlarını çatmaya devam etti. "Bir dakika. İç çamaşırını benim aldığımı mı sandın?"

Yine güldüm çünkü gerçek çok daha kötüydü.

"Bunun bir *iddia* olduğunu sandım," diye itiraf ettim.

"Neyin? İç çamaşırını çalmamın mı?"

"Hayır... Benim. Bizim. Her şeyin." Ayçiçekleriyle ellerimi savurdum. Sarıldıkları gazete şiddetle hışırdadı. "Beni bara davet ettiğin zaman tüm takım arkadaşlarının bizi izlediğini gördüm, takılmamızla ilgili büyük bir takım şakası yapıldığını ve sizin beni ya da kayıp iç çamaşırlarımı bir tür ödül gibi ortalıkta gezdireceğinizi sandım. O yüzden kaçtım."

"Sen..." Vincent'ın yüzü sanki ona vurmuşum gibi buruştu. "Bu..."

"İğrenç! Biliyorum. Ama korktum ve senden en kötüsünü bekledim ama sen bunu hak etmedin. Yani sana üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum."

Çiçekleri tekrar uzattım. Ancak Vincent bunları kabul etmek için adım atmadı. Yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle bana baktı, sonra ifadesi çok daha kötü bir hal aldı. İncinmişti. Onun hakkında öyle düşündüğüm için kırılmıştı. Ve alaycı bir nefes verip başını salladığında, bunu mideme inen bir yumruk gibi hissettim. Gülmedi. Oysa ben gülmesini isterdim. Çünkü eğer buna gülemezsek -eğer o beni affedemezse- o zaman ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Ama şimdi yanıldığımı anlıyorum," diye devam ettim. "Çünkü sen iyi bir insansın." Ona baktığımda boğazım

düğümlendi. Yutkundum ve kendimi topladım. "Sen *çok* iyisin, Vincent."

Yüzü buruştu.

"Yeterince iyi değilim ama değil mi?"

Bunu sanki bir çeşit dikenli şakaymış gibi söyledi ama beklenmedik bir şekilde söylediği için ikimiz de irkildik. Vincent'ın duvarlarında küçük bir çatlak oluştu ve acının bir kısmı içeri sızmayı başardı.

"Buna inanmıyorsun, değil mi?" diye yavaşça sordum.

Vincent ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, bu konuşmanın gittiği yönden rahatsız olduğu belliydi. Kıpırdanmasını izledim. İzlediğimi fark etti ve ellerini ceplerinden çıkarıp silkeledi ve saçını geriye doğru atıp eskisinden daha vahşi ve dağınık bıraktı.

"Bak Kendall, biz iyiyiz," dedi pek iyi *olmasak* da. "Yaralı egomu falan tedavi etmek zorunda değilsin. Ben iyiyim. Kocaman çocuğum. Biraz reddedilmeyi kaldırabilirim."

Derken gülümsedi ve tebessümünde az da olsa dürüstlük vardı. Bütün bunları sempati göstermek için söylemiyordu. Bir tür kapanış için burada olduğuma gerçekten inanıyordu ve bunu vermeye hazırdı.

İnanamıyordum.

Gerçekten anlamıyordu.

"Sen..." diye kekeledim başımı iki yana sallayarak. "Sen çok yakışıklısın."

Vincent yarı şaşkın, yarı acı bir kahkaha attı. Ona doğru bir adım daha attım ve espri yapmadan devam ettim.

"Ve şiirleri yorumlama konusunda sandığından daha iyisin."

"Teşekkür ederim, Holiday," dedi soğukkanlı bir şekilde.

Bir adım daha attım. "Ve ilkokuldan beri basketbol oynuyorsun, dolayısıyla disiplinlisin ve sıkı çalışmanın değerini biliyorsun. Takım kaptanı oldun, yani liderlik ve sorumluluk konusunda da iyisin. Ve dereceyle mezun olacaksın."

Bir adım daha attığımda Vincent güçlükle yutkundu.

Sanki ona bu kadar yaklaşmam onu tedirgin etmiş gibiydi.

Sanki sonunda anlıyormuş gibi.

"Bana özgeçmişimi sıralamanın bir nedeni var mı?" diye sordu hafif kısık bir sesle.

Artık uzanıp dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. Ve *kahretsin*, ona dokunmak istiyordum. Ama onu gömleğinden tuttuğum gibi öpmek şu anda sorunlarımızı çözmezdi. Bu yüzden çiçekleri sımsıkı tuttum ve sözlerimin benim için olduğu kadar onun için de anlamlı olmasını umarak göz temasımızı kesmeyi reddettim.

"Senden hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. Yüzüm o kadar sıcaktı ki neredeyse canım yanıyor gibiydi. "Hem de çok. Her şey hakkında konuşabilmemiz hoşuma gidiyor, aynı mizah anlayışına sahip olmamız hoşuma gidiyor ve sana kızdığımda beni anlaman hoşuma gidiyor ve ben aptalca davrandığımda bana çıkışman hoşuma gidiyor."

Vincent homurdandı. Bunu metanetle karşıladım.

"Gerçi kendimi aptal hissetmekten nefret ederim," diye bastırdım. "Muhtemelen en büyük korkum bu. Belki disleksiden ya da içe dönük olduğumdandır, bilemiyorum. Sanırım çok büyük bir egom var. Daha sonra psikanalizimi yapabiliriz." Bunları söylerken gözlerine bakamadığım için bakışlarımı ayçiçeklerinden birinin spiral şeklinde dönen tohumlarına sabitledim. "Ama doğum günü partinde... sanki bütün tehlike işaretlerini görmezden gelirsem, tüm o uyarı işaretlerine rağmen başımı belaya sokacak kadar aptallık edeceğimi hissettim. Bu yüzden içgüdülerimi dinlemeye çalıştım ve şimdi aşırı tepki verdiğim ve şüpheye yer bırakmadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Burada nasıl kazanacağımı bilmiyorum. Kazanabileceğimi de sanmıyorum. Ama artık umurumda değil çünkü seni tekrar incitmek yerine aptal olmayı tercih ederim. Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum."

Yirmi Altı

Vincent hemen cevap vermedi, bu yüzden sözlerim sessizliğin içinde ağır bir şekilde asılı kaldı.

Daha önce birine ondan hoşlandığımı hiç söylememiştim.

Bu korkunçtu.

Ona gerçekten kalbimi (hayatta kalmam için gerekli olan gerçek iç organımı) sunmuşum da bunu kabul etme ya da yere fırlatma seçeneğini vermişim gibi hissediyordum. Gözlerine bakamıyordum. Çünkü bakarsam gözyaşlarına boğulacaktım. Oysa dağılmamaya ve ona az önce söylediklerimi sindirmesi için ihtiyaç duyduğu zamanı vermeye çalışıyordum ama *kahretsin*, keşke bir elim özgür olsaydı da saçlarımla ya da tırnaklarımla oynayabilsem veya karşısında durup nefesimi tutarak onun beni ve sefil, baştan savma, prova edilmemiş bahanemi en yakın çöp kutusuna atmasını beklemekten *başka bir şey* yapabilseydim.

Ama o bunun yerine son derece nazik bir şekilde, "Sen aptal değilsin, Kendall," dedi.

Dalga geçer gibi yüzümü buruşturdum.

"Tamam, biraz aptalsın," diye düzeltti belli belirsiz gülümseyerek. "Ama ben de her şeyi daha iyi idare edebilirdim. Bana tüm arkadaşlarımın dahil olmasından ve bir izleyici kitlemiz varmış gibi hissetmekten rahatsız olduğunu söylemiştin ve ben buna rağmen sana yine de hepsinin önünde çıkma teklif ettim. Sınırlarından birini aştım ve bunun için üzgünüm. Sana saygısızlık ettiğim için."

Onun da özür dilediğini anlamam tam altı saniyemi aldı.

Zeytin dalı uzatıyordu. Bizi orta noktaya götürüyordu. O da bizim kırdığımızı yeniden inşa etmek istiyordu. Sanki kasvetli, buz gibi karanlıkla geçen uzun bir haftanın ardından güneş bulutların arasından çıkıyormuş gibi hissettim ve başımı geriye atıp sözlerindeki sıcaklığın (ve *rahatlığın*) tadını çıkarmaktan başka bir şey istemedim ama sonra yine aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Bana tam olarak istediğimi sandığı şeyi veriyordu.

"Aman Tanrım," dedim. "Dur. Lütfen. Bana karşı bu kadar *iyi* davranmayı bırakmalısın."

Vincent şaşkın bir kahkaha attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Doğum gününü mahvettim! Aslında seni, arkadaşlarınla yaptığın kadın düşmanı bir anlaşmanın parçası olarak benimle takılmakla suçlamıştım. Her şeyi berbat ettim, bu yüzden büyük bir jest yapması, kendini herkesin önünde rezil etmesi ve küçük düşürmesi gereken kişi benim. O yüzden *beş dakikalığına* kendini feda etmekten vazgeçip sinirlenir misin lütfen? Önce kendini düşünmen neden bu kadar zor? Ha? Bana senin üzerinde *pratik yapabileceğimi*

söylüyorsun, benim için şiirler ezberliyorsun, kendi lanet doğum gününde beni yiyip bitiriyorsun ve *senin* ne istediğin hakkında *benim* en ufak bir fikrim yok çünkü konu hep *benimle* ilgili. Neden böyle?"

Vurgu yapmak için ayçiçeği buketiyle göğsünü dürttüm.

Sonunda Vincent'ta ilk gerçek öfke kıvılcımını gördüm.

"Ne istediğimi bilmiyor musun?" dedi alçak ve kaba bir sesle. "Cidden mi?"

Tek bakışla beni ağır ağır baştan aşağı süzerken, gözlerinde yanan sadece öfke ve hayal kırıklığı değildi. Bu apaçık, pişmanlık duymayan bir açlıktı. Bu, benim kendi arzumun aynadaki yansıması ve onun altında, bu haftanın benim için olduğu kadar onun için de acı verici olduğunu söyleyen minik bir tutam acı-tatlıydı. Özlem gibi bir şeydi.

Tüm nefesimi kesti.

Notunu elimde daha sıkı tutarken haiku'sunu hatırladım.

"*Artık* biliyorum," dedim perişan halde.

Vincent henüz bitirmemişti. Bana doğru bir adım yaklaşınca burun buruna geldik, upuzun boyuyla (saçma, gereksiz ve aşırı) tepemde dikildi.

"Seni öptüm çünkü seni öpmek istedim," dedi. "Senin için şiirler ezberledim çünkü sevdiğin şeyler hakkında seninle konuşabilmek istiyordum." Sesini alçalttı. "Seni yiyip bitirdim çünkü doğum günümdü ve tek istediğim boşalmanı sağlamaktı. Bu kendim içindi, Kendall. Bunların hepsi kendim içindi. Bunu sadece *iyi* görünmek için yapmadım. Bunu yaptım çünkü senden hoşlanıyorum."

Başım döndü.

Beynim haklı olarak kısa devre yaptı. Vincent Knight'ın devasa kahverengi gözlerine bakarken ve beyin zarım beni alt etmeye çalışırken, yapabildiğim tek şey ağzım açık bir şekilde orada durmak, sallanmak ve ayçiçeklerini bir can-kurtaran salı gibi tutmak oldu. Ancak bunun bir şaka ya da yalan olduğuna ya da sözlerini bir şekilde yanlış yorumladığıma dair hiçbir kanıt yoktu. Hata yoktu. Fazla düşünecek bir şey yoktu.

Senden hoşlanıyorum.

"Yani kızgın değil misin?" dedim çatlak bir sesle.

Vincent avuçları yukarı bakacak şekilde kollarını iki yana açtı. "Elbette kızgınım. Bana beni terk ettiğini çünkü seninle sadece arkadaşlarımı etkilemek için birlikte olduğumu sandığını söylüyorsun. Bunu yapacağımı düşündüğün için kızgınım. Bu kadar gergin ve tuhaf hissetmeyesin diye seni takımdaki herkesle tanıştırmaya zaman ayırmadığım için kızgınım. Bu işi aceleye getirdim -en başından beri- ve konuyu nasıl ağırdan alacağımı bilmiyordum ve bu beni aptal, bencil ve kahrolası bir deli gibi hissettiriyor. Yani evet. Çok öfkeliyim, Holiday. Ama bunların hiçbiri sana karşı hislerimi değiştirmiyor."

Gerçekten oturmam gerekiyor, diye düşündüm uyuşuk bir halde. Ama koridorun ortasındaydık ve en yakın sandalyeler kitapçının tam ön tarafında, dergilerin yanındaydı ve aman Tanrım, sanırım şokta falandım?

"Sana büyük bir jest yapması gereken benim," diye itiraz ettim zayıf bir sesle.

Vincent kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana büyük jestler yapmıyorsun, Holiday. Gördüğüm kadarıyla."

Notunu havaya kaldırdım. "Şu anda sana kelimenin tam anlamıyla muhteşem bir jest yapıyorum."

"Peki, kes şunu. Babam milyarder olmasa da ve ben de kahrolası bir mafya olmasam da belki bir kez olsun kahraman olmak istedim..."

"Tamam, öncelikle," diye sözünü kestim. "Spor aşkı önemli bir şeydir. Sen güzel gözleri ve dalgalı saçları olan birinci sınıf bir basketbol oyuncususun. Bu türde tam olarak yeterince temsil edilmeyen bir topluluk değilsin." Vincent'ın kızarmasının ne kadar sevimli olduğunu söylemek için dururdum ama çok iyi gidiyordum. "İkincisi, benden ve *standartlarımdan* bahsetmenden bıktım. Kitaplarda okumak istediğim şeyler, bir erkek arkadaşta mutlaka istediğim şeyler değil. Zaten hiçbir zaman kimsenin erkek arkadaşı olmadın, bu yüzden neden olamayacağını düşündüğünü bilmiyorum..."

Sözümü kesme sırası Vincent'taydı. "Hiç kimseyle çıkmadığımı nereden biliyorsun?"

"Jabari söyledi. Bugün kampüste karşılaştık. Konuştuk."

"Ona seni rahat bırakmasını söylemiştim."

"Senin için çok güzel bir şey söyledi."

"Yine de onu öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim.

"Bak," dedim. "Tek söylemek istediğim şey, senin doğrudan bir aşk romanından fırlamış bir karakter olmanı beklemediğim. Sen kurgu değilsin. *Mükemmel* değilsin. Ama öyle olmanı istemiyorum çünkü ben de mükemmel değilim ve ayağını ağzına sokan tek kişi ben olursam bu gerçekten berbat olur ve..."

"Birbirimizin dilini öğrenmeliyiz," dedi Vincent.

Kaşlarımı çattım.

"Şiir hakkında söylediğin gibi," diye devam etti. "Birbirimizin dilini konuşmayı öğrenmeliyiz. Birbirimizi tanımalıyız, böylece tüm alt metinleri ve diğer saçmalıkları anlayabiliriz."

"*Alt metin ve diğer saçmalık* ifadesini asla kullanmadığıma eminim."

"Ben başka kelimelerle ifade ediyorum. Beni dava et o zaman."

Ama yine de ikna edici bir noktaya değinmişti.

Kütüphanede ilk öpüşmemizin üzerinden bazen onlarca yıl geçmiş gibi gelse de birbirimizi çok uzun süredir tanımıyorduk. Belki Vincent ve ben yapbozun parçalarını birbirimize dağıtmaya başlarsak boşlukları kendim doldurmaya çalışmaktan vazgeçerdim. Ve belki de oraya, birbirimizin resmini tam olarak görebileceğimiz bir yere ulaşmanın zaman alacağı fikrine alışmam gerekiyordu.

Muhtemelen bilinmezlerin bana işkence yapmasına izin vermek yerine sürecin tadını çıkarmaya başlamalıydım.

"Tüm arkadaşlarınla tanışmak istiyorum," dedim.

Vincent hemen başını salladı. "Tamam. Ben de tanışmanı istiyorum."

"Ve aileni, ortaokulda nasıl olduğunu, mezuniyetten sonra ne yapmak istediğini öğrenmek istiyorum ve... Ve bana basketbol hakkında bildiğin her şeyi öğreteceksin. Çünkü ben Clippers'ın neden ilk tur draft hakkını Cavs ile takas edip Kyrie Irving'i almalarına izin verdiğini se-

ninle konuşamazsam, sen de bana Elizabeth Barrett Browning'den alıntı yapamazsın."

"Geçmişe bakıldığında bu berbat bir ticaretti ama bilemezlerdi..." diye başladıktan sonra gözlerini kıstı. "Basketbol hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordum."

Birden utanıp kollarımdaki çiçekleri, kitap ve notları karıştırdım.

"Şey, bilmiyordum. Ama sonra seninle tanıştım ve sosyal medyadaki yazıları, videoları es geçmeyi bırakıp ilgilenmeye başladım. Ayrıca kütüphaneden aldığın Coach K'nın otobiyografisini de okudum. Aslında izlemesi eğlenceli bir spor. Boş konuştuğum için özür dilerim, tamam mı? Artık bunu önemsiyorum. Çünkü seni önemsiyorum. Fikirlerini, beğendiğin takımları ve hangi oyuncularla bir adada mahsur kalmak isteyeceğini bilmek istiyorum."

Vincent kaşını kaldırdı. "Gerçekten ilgileniyor musun?"

"Elbette ilgileniyorum. Bu senin bir parçan. Ve ben hepsiyle ilgileniyorum, sadece bana şiir okumada..." Duraksadım ve kıpkırmızı oldum. "...ve *diğer şeylerde* ne kadar iyi olduğunla değil."

Vincent o saçma derecede gür kirpiklerini kırpıştırdı, ardından yüzünde bir gülümseme belirdi.

"*Başka şeylerde* iyiyim, değil mi?"

İşte olmuştu.

Bu *benim* Vincent'ımdı.

Tüm vücudumun rahatlayarak gevşediğini hissettim. Bir şekilde uzanıp ona dokunmak istiyordum ama kollarım hâlâ ayçiçekleri, aşk romanı ve notla doluydu. Göz-

lerim yanmaya başlarken ve geçen haftanın biriken kaygısı bedenimden çekilip beni tamamen bitkin hissettirirken bile yapabildiğim tek şey ona gülümsemek oldu.

"Doğum gününü mahvettiğim için üzgünüm," diye fısıldadım.

Vincent dilini dişlerinin üzerinde gezdirip başını salladı.

"Bütün haftamı mahvettin, Holiday."

Bunu yine espri yapar gibi söylüyordu.

Yine açık bir kitap gibiydi.

"Vincent," dedim.

Ayçiçeklerini ve romanı ellerimden alıp üzerinde gururla HEYECANLI KİTAPÇIKLAR yazan erotik romantizm rafına nazikçe yerleştirdi. Sonra bana dönüp kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. Vücudunun sıcaklığı yağmurdan ıslanmış kıyafetlerimin içine sızdı. Burnumu kazağının yakasına bastırdım ve ceketini kavrarken inlememeye çalıştım. Ama aşırı büyük eli sırtımda düz bir şekilde duruyor ve kürek kemiklerimin arasında köprü oluşturuyordu, bu yüzden nefesimin kesildiğini hissettiğinden emindim.

"Sanırım bu kadar küçülmek yeter," dedi tepemden.

"Emin misin? Bence büyüyebilirim."

Yüzümü göğsüne bastırdığım için sesim boğuk çıkıyordu ama beni duymuş olmalıydı çünkü iç çekti ve beni biraz daha sıkı sardı.

Düzenli nefes almaya çalışıp kendimi kaybetmemek için yanağıma vuran kalp atışlarına odaklanmaya çalıştım.

"Belki başka bir gün," dedi. Sonra saçıma o kadar sessizce mırıldandı ki neredeyse duymayacaktım. "Daha önce kimse bana çiçek vermedi."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim.

"Sana daha fazlasını verebilirim," derken yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve utanmayı bile unuttum. "Cidden, sana tarlalar dolusu çiçek vereceğim. Senden ne kadar hoşlandığımı bilmen için ne gerekiyorsa yaparım. Ben sadece... Sanırım şimdilik bana agresif, açık ve niyetini belli edecek beyanlarda bulunmana ihtiyacım var. Sürekli. Aksi takdirde, olayları kendi kafamda yorumlamaya çalışıp bitap düşerim."

İyice geri çekilip parmak ucumla gözlerimin altını sildim.

Vincent yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu.

"Kahretsin," dedi sonunda eliyle yüzünü ovuşturarak. "Sanırım ben de bir korkağım. Elbette. Hımm." Tanıdık bir hamleyle omuzlarını geriye attı: Basketbol maçından önce yaptığı gibi yükseliyordu. "Daha önce hiç kimseyle çıkmadım. Yani, randevulara gittim ama hiçbir zaman bir ya da iki kez buluştuktan sonra bir kızla görüşmeye devam etmek isteyeceğim bir durumum olmadı. Ben bir pislik olduğum için değil, durum hep karşılıklıydı. Gerçekten her şeye sıradanmış gibi bakmayı tercih ettiğimi sanıyordum. Sonra seninle tanıştım ve sen..." Duraksadı.

"Ben ne?" diye bastırdım.

"Sen... gözümü korkuttun."

Gözyaşlarımın arasından şaşkınlık dolu bir kahkaha attım. "Of, hadi oradan."

Vincent parmaklarını saçlarının arasından geçirmek için kolunu kaldırdı. Elinde bana çok ciddi olduğunu gösteren hafif bir titreme vardı.

"Korkunç derecede akıllısın," dedi. "Ve o kadar güzelsin ki bazen sana bakmak canımı acıtıyor. Ben... ben *mahvoldum*. Ne zaman komik bir şey görsem sana mesaj atmak istiyorum ve ders aralarında birbirimize içimizi dökebilmemiz için seninle kahve içmek istiyorum. Ve tüm arkadaşlarımı tanımanı istiyorum ve seninkileri de tanımak istiyorum ve ne yaptığımı bilmiyorum ve senin... sanki kahve içmekten daha fazlasını... bilmiyorum kampüste, ev partilerinde takılmayı veya arabamla gezmeyi istediğini... bunu *hak ettiğini* hissediyorum. Okuduğun saçmalıklarla karşılaştırıldığında bu çok sıkıcı."

"Ne okuduğumu bile bilmiyorsun," diye gönülsüzce itiraz ettim.

Vincent başını iki yana salladı.

Yanımızdaki aşk romanları rafını işaret ederek, "Bu hafta bunlardan yaklaşık on tanesini okudum," diye itiraf etti. "Sana çok saçma davrandığımı biliyorum ama bunu çözmeye çalışıyorum, o yüzden... Bak hâlâ bazı şikâyetlerim var. Ama anlıyorum. Onları neden sevdiğini anlıyorum. Beklentilerinin çok yüksek olduğunu söylerken yanılmışım. Değiller. Buna sahip olmayı hak ediyorsun."

Gözlerim yine yanmaya başlıyordu.

Bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu hiç anlayacak mıydı, bilmiyordum.

"Sen de daha önce kimseyle çıkmadın ve ben de..." deyip homurdandım. "...belli ki bu konuda iyi değilim. O yüzden belki de bunu birlikte çözmeliyiz."

Vincent başını salladı.

Sonra ellerimi ellerinin arasına aldı ve onları birer birer dudaklarına götürüp parmaklarıma iki yumuşak öpücük kondurdu. O kadar mükemmel bir Jane Austen hissi veriyordu ki ağlayabileceğimi düşündüm.

"Parmakların," dedi çok ciddi bir şekilde. "Donuyor."

"Yağmur yağıyor. Buraya kadar yürüdüm. Beni dava et o zaman."

Vincent biraz fazla yüksek sesle güldü. Gergin olduğunu görebiliyordum -benim hatırım için bunu aşmaya çalışıyordu- bu yüzden cesaret vermek için ellerini sıktım.

"Seni o kadar çok istiyorum ki bazen acı veriyor," diye itiraf etti sessizce. Ellerinin arasındaki ellerime bakarken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi ve başparmağını eklemlerimin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Bu şekilde hissetmek hoşuma mı gidiyor bilmiyorum. Hoşlandığı kıza mağara adamı gibi davranan biri olmak istemiyorum ama sana karşı kendimi...*doyumsuz* hissediyorum."

İşte. Sözleriyle benim kendi hislerimi ifade ediyordu.

"O hâlde doyumsuz ol."

Vincent anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı.

Omuz silktim. "Eğer sen de benim gibi hissediyorsan sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Ben de doyumsuz hissediyorum. Sen de doyumsuz olabilirsin. Ne istediğini söyle."

Boğazını temizledi ve "Seni öpmek istiyorum," dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Kanıtla," diye fısıldadım.

Ninova

Yirmi Yedi

Vincent'ı ilk öptüğümde içgüdüsel olarak hareket etmiştim.

Bu, o ilk öpücüğe çok benziyordu.

Ve belki de bu, dudak dudağa olmamızın ne kadar iyi bir his olduğunu zaten bildiğimiz gerçeğiydi. Belki de artık sabırlı olamayacak kadar rahat ve heyecanlıydık. Çünkü bir an Vincent büyük bir saygıyla ellerimi tuttu, sonra bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru bastırdı. İki elimle siyah Clement Atletizm ceketini kavradım ve onunla yarı yolda buluşmaya kararlı bir şekilde ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. O da bu iyiliğin karşılığını, elini yağmurdan ıslanmış saçlarıma götürüp çekiştirerek verdi. Aslında canımı acıtmayacak kadar nazikti ama çenemi geriye attığımda nefesimi kesecek kadar da sertti.

Beni öptü. *Sert*çe.

Sanki bu konuda ciddiymiş gibi.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Ben de onu öptüm ve gözlerimin yine ıslandığını umursamasını umdum.

Bütün hafta şampanya gibi sarsılmıştım. Şu an Vincent mantarımı açmıştı ve bastırdığım tüm duygular o kadar hızlı yüzeye çıkıyordu ki taşmasını durdurmamın hiçbir yolu yoktu.

Onu gerçekten özlemiştim. Gülümsemesini. Sesini. Bedeninin kocaman ve kaskatı sıcaklığını. Neredeyse olmayan sakalının cildime yumuşacık sürtünmesini. *Kokusunu*... Başımı döndüren çamaşır deterjanı ve o tanıdık sıcak ve baharatlı kokusunu. Başımı ve kalçalarımı, sanki vücudumun her santimi onunkine değene kadar tatmin olmayacakmış gibi kavrayışını. Sanki içlerinden biri savaştan filan döndükten sonra yeniden bir araya gelen sevgililermişiz gibi öpüşmemizi ki üniversite kampüsündeki yerel kitapçının romantik reyonunda duran bir çift öğrenci olduğumuzu düşünürsek bu muhtemelen fazla abartılıydı.

Ama neredeyse on saniye öncesine kadar gerçekten her şeyi mahvettiğimi ve bu çocuğun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğimi düşünüyordum. Bu yüzden biraz dramatik olmayı hak etmiştim. Sadece bu seferlik.

Vincent'ta o kadar kayboldum ki yaklaşan ayak seslerini duymadım bile.

Ama şaşkın bir nefes ve ardından, "*Hoop*," diye bir ses duydum.

Dudaklarımız şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı.

Koridorun sonunda iki kız duruyordu, ikisi de Clement tişörtü giyiyor ve ikisi de fal taşı gibi açık gözlerle bize bakıyordu. Ellerinde telefonlarıyla, tüm hafta boyunca kitap önerileri arayan ve şimdi mağazaya savaşmaya hazır bir

şekilde gelen tutkulu okurların tipik duruşunu sergiliyorlardı.

Tabii ya. Çünkü bugün cuma gecesiydi.

Ve burası bir kitapçıydı.

Ve görünüşe bakılırsa, biz bir türlü ara veremiyorduk.

Kızlardan biri, "Çok üzgünüm," diye kekeledi. "Biz şuraya gidecektik..."

Sustu, boğazını temizledi ve bunu yüksek sesle söyleme fikrine dayanamıyormuş gibi, arkamızdaki HEYECANLI KİTAPÇIKLAR reyonunu işaret etti. Bir anda kendimi bu kızla akraba gibi hissettim. Ona ve arkadaşına kahrolası bir yürüyüşe çıkmalarını söylemememin tek nedeni muhtemelen buydu. Vincent'ın ceketini kavrayan ellerimi indirip boğazımı temizleyerek, "Evet, tabii ki," dedim. "Affedersiniz."

Vincent kımıldamadı. Acı dolu bir inilti ile gevşeyip benden uzaklaşması için omzuna birkaç cesaret verici dokunuş yapmam gerekti. İyice dağılmış olan saçlarımın arkasını ve bol hırkamı düzelttim. Vincent, Jabari Henderson yatak odasındaki doğum günü kutlamamızı böldüğünden beri yüzünde görmediğim bir bakışla beni izliyordu.

Üzgünüm, diye ağzımı oynattım.

Bana attığı bakış, *lütfen acıma son ver,* diyordu. Rafa bıraktığı ayçiçeklerini almak için uzandı. Bunu hatırlattığıma sevindim çünkü bir an için Vincent dışında her şeyin varlığını unutmuştum. Eğer notunu kaybedersem çok üzülürdüm. Onu raftan kaptım ve cüzdanımın en güvenli yerine, öğrenci kimliğim (ki onu kaybetmeyi göze alamazdım) ile bir spor malzemeleri mağazasından

aldığım hediye kartının (on yedinci doğum günümdeki kartlardan birinin arasından düştüğü günden beri ona dokunmamıştım) arasına koydum. *Mafya Prensesi*'ne doğru uzandım ama aklıma harika bir fikir gelince duraksadım.

Bu hafta sonunu atlatmak için bir aşk romanına ihtiyacım olmayacaktı.

Koridorun sonundaki iki kıza döndüm.

"Bu," dedim kapaktaki çıplak karın bölgelerine vurarak. "*Gerçekten* çok iyi. Kadın bir avukat. Adam eski bir kiralık katil. Üçüncü bölümde bir asansör sahnesi var, o da... evet. Henüz bitiremedim ama diyaloglara beş yıldız veririm."

Ona tekrar döndüğümde, Vincent'ın dudakları seğiriyordu.

"Gidelim mi?" diye sorduktan sonra bana kolunu uzattı.

Romantizm koridorundaki utanç yürüyüşümüze başlarken elimi koluna dolayıp sıktım. Arkamızdaki kızlardan biri şimdiye kadar duyduğum en alçak sesle, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en utanç verici kapak," diye fısıldadı.

"Etiketinde sadece bir dolar olduğu yazıyor," dedi arkadaşı.

"Evet. Çünkü bu bir çöp."

"O hâlde almıyorsun?"

"Tabii ki alıyorum."

Vincent'la birlikte mağazanın ön kapısına doğru yürürken yıpranmış orijinal ahşap zeminler ayaklarımızın altında gıcırdıyordu. Her şey buraya aceleyle girerken olduğu gibiydi: Sanat tarihi bölümünü inceleyen iyi giyimli

çift hâlâ mimarlık kitaplarını karıştırıyordu ve bilim kurgu reyonunun yanındaki koltukta oturan yaşlı adam Tolkien'in kitabına benzeyen bir şeye bakıp derin düşüncelere dalmıştı. Ön masanın arkasındaki kadın, kadın kahramanların konu edildiği polisiye gerilim kitaplarını düzenliyordu. Bu çok tuhaftı. Ben sanki üç koridor ötede hayatımı değiştiren bir deneyim yaşamamışım gibi, herkes kendi işine devam ediyordu.

Vincent ve ben yavaşlayıp kapının yanında durduk. Yağmur sel gibi yağıyor, dışarıdaki cadde boyunca uzanan ağaçlar, uğultulu rüzgârda sallanan karanlık bulanıklıklardan başka bir şeye benzemiyordu.

"Arabam birkaç blok ötede," dedi Vincent. "İstersen burada bekle, ben gelip seni alayım?"

Her ne kadar bu cesur teklifini takdir etsem de biraz geç kalmıştı. "Zaten ıslandım," diye üzerimi işaret ettim.

Vincent imalı gözlerle vücudumu süzüp tekrar bana baktı. Gülmek istedim. Evet. Bunun yerine, onun da bana şu anda benim kadar etkilenmiş gibi bakmasından ne çok hoşlandığımı hissederek dengesiz bir şekilde ileri geri sallandım.

"Koşmaya mı başlasak?" diye sordu alçak ve gürleyen bir sesle. Başımı salladım ve kolunu daha sıkı tuttum.

Benim daha iyi bir fikrim vardı.

Ben onu bilim kurgu koridorundan aşağıya, kitabevinin diğer tarafındaki ferforje korkuluklu dar bir merdivenin üst kata doğru kıvrıldığı yere doğru sürüklerken, Vincent'ın güzel yüzü şaşkın bir şekilde buruştu. Merdivenden tek sıra halinde çıkmamız gerektiği için Vincent'ın kolunu bıraktım. Hafif bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı.

Arkama uzandım ve ikinci kata çıkarken serçeparmağını benimkine dolamasına izin verdim.

Burası kurgusal olmayan ıssız bir labirentti. Clement'taki hiç kimsenin sırf mağazanın bu bölümüne göz atmak için sağanak yağmurda sürüklenmeye belli ki niyeti yoktu. Yemek kitapları, sağlık ve sağlıklı yaşam, felsefe, din, seyahat... Yanından geçtiğimiz her koridor boştu.

Vincent elimi hafifçe çekerek beni burada durmaya zorladı.

Ben de onun elini çektim. *Henüz değil.*

Öfkelendi ama şikâyet etmeden takip etti. Daha dar, daha karanlık ve köşeye sıkışmış başka bir merdiven dizisine ulaşana kadar yığınların arasından geçtik.

En üstte çatı katı vardı. Burası kitapçının en sevdiğim kısmıydı. Kimsenin sizi rahatsız etmediği, saçakların arasında küçük bir pencere bankının olduğu bir yerdi. Zamanı doğru ayarlamalıydınız çünkü yeterince güneş ışığı olmadığında, görüşünüzü bozmadan okumanızın mümkün olamayacağı kadar karanlıktı.

Burayı her zaman sakin bir yer olarak düşünürdüm.

Ama bugün Vincent arkamdayken hiç de sakin değildim. Bütün vücudum beklentiyle uğulduyordu. Sanki yanmaya bir kıvılcım kadar uzaktaymışım gibi elektriklenmiştim.

"Bazen buraya okumaya gelirim," dedim. Eski püskü, ciltsiz kitaplarla dolu olan raflarla çevrili pencerenin önünde durduğumda aniden utanmıştım. Bu aptalca bir fikirdi. Romantik de değildi, pratik de. Vincent'ın arabasında olsak çok daha iyiydi. "Biraz tozlu ve karanlık

sayılabilecek akademik bir ortam var ancak alt katta, personelin beni görebileceği bir yerde otururken kendimi tuhaf hissediyorum. Bir şey almadan saatlerce okuduğum için bana kızıyorlarmış gibi gelir hep. Bu çok aptalca çünkü buradaki çalışanlar gerçekten çok nazik. Ama asla bu bölüme gelmezler. Kimse gelmez. O yüzden burası... özeldir."

Vincent benimle ya da musallat olduğum tuhaf küçük çatı katıyla dalga geçmedi.

Bunun yerine ayçiçeklerini pencerenin altındaki bankın üzerine bıraktı ve omuzlarım arkamdaki rafa çarpana kadar üzerime doğru ilerlerdi. Bana sarıldı, eski, yağmurlu pencereden gelen serin havayı engelledi ve ikimizi de yumuşak gölgelerin içine bıraktı.

"Lütfen beni buraya şiir okumak için getirmediğini söyle," dedi.

Kaşlarımı çatmış numarası yaptım. "Başka ne yapacağız ki?"

Vincent yüzümü ellerinin arasına aldı ama beni hemen öpmedi. Öpülmem gerektiği kadar hızla değil. Beni onunla burun buruna geleceğim şekilde tuttu. Sıcak nefesi yavaşça yüzüme doğru geliyordu, benim nefesimse göğsümde bir yere sıkıştı. Ve evet, tamam. Ona bir yanak vermek için yanlış anı seçerek bu duruma tamamen ben sebep olmuştum. Ama bu zalimlikti.

"Çok *acımasızsın*," diye sızlandım.

"Sana fazla iyi davrandığımı söylediğini sanıyordum," diye karşı çıktı Vincent. Hemen sonra az önceki konuşmamızı yeniden düşündüğünü anladığım bir anlık sessizliğin

ardından, "Saçlarıma bir daha dokunabilir misin?" diye sordu.

Onunla dalga geçmek için ağzımı açtım çünkü onun da benimle dalga geçtiğinden emindim ama sonra yüzündeki o küçük utangaç parıltıyı yakaladım ve doğum gününde ellerimi saçlarının arasından geçirdiğimi hatırladım. Vincent saçıyla oynanmasından hoşlanıyordu. Onu şımartmam için iki kez sormasına gerek yoktu. Uzandım, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına soktum ve tırnaklarımı kafa derisi üzerinde ileri geri gezdirdim, saçlarını hafifçe çekiştirdim ve sonra parmak uçlarımla hafifçe bastırarak sakinleştirdim.

Boğazındaki dalgalanmayı ve gözkapaklarının titreşmesini büyülenmiş gibi izledim.

"Bu nasıl?"

Mırıldandı. Ve sonra eridi, sanki sonunda omuzlarındaki dayanılmaz ağırlık kalkmış gibi uzun ve ağır bir nefes verdi. Onu bu kadar savunmasız ve rahat görmek, söylemeye tam olarak hazır olmadığımı düşündüğüm şeyleri söylemek istememe neden oluyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ulaşabildiğim her yerini öptüm. Çenesini. Ağzının köşesini.

"Seni özledim," diye fısıldadım. Ve sonra duygularımla baş etme konusunda hiç de berbat olmadığım için, "Kibarca sorduğunda ne oluyor gördün mü?" dedim.

Vincent başını eğdi ve dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Ve bu sefer hiç nazik değildi. Hem de hiç.

Yirmi Sekiz

Vincent'ın aşağıda bana nazik davrandığını fark etmemiştim.

Şu ana kadar hayır.

Çünkü dişlerinin alt dudağıma sürtmesinde ya da başparmağını çeneme bastırmasında ve beni ona daha fazla açılmaya teşvik etmesinde herhangi bir yumuşaklık yoktu. Aşağıdaki öpüşmemiz tamamen rahatlama, mutluluk ve şefkat dolu bir özlemdi. Bunun heyecanı ortadan kaldırabileceğini sanmıştım. Ama kaldırmadı. Yaptığımız tek şey mührü kırmaktı ve şimdi Vincent'ın dili ağzıma değdiğinde sanki şenlik ateşime bir galon benzin atılmış gibi geliyordu.

Bum.

Ellerim Vincent'ın kalçasını kavramak için ileri atıldı. Tırnaklarım ceketinin kaygan kumaşına batarken omuzlarının eklemleri bembeyaz oldu. Vincent'ın elleri hırkamın önüne kaydı ve sanki ortaokul dansındaymışız gibi bir anda kalçalarımı kavradı.

Kıkırdadım. Sonra avuçlarını popo kıvrımıma doğru kaydırdı ve kot pantolonumun üstünden beni öyle sıkı tuttu ki kıkırdamayı bırakıp nefessiz kaldım.

İçimde, Vincent'ın ilk tanıştığımız gece yaptığı gibi beni bu kitap rafına doğru kaldırmayı düşündüğüne dair tuhaf bir his vardı. Ona izin verirdim. Hem de büyük bir zevkle. Kalçalarımın açılmasına izin vermekten, dizlerimi bacaklarının arkasına dolamaktan ve onu en çok ağrıyan yerime bastırmaktan daha çok hoşuma giden bir şey yoktu. Ama Vincent'ın başka planları var gibiydi. Ellerini gömleğimin eteğinin altına kaydırmak, sırtımdan karnıma ve oradan da gıdıklanan göğüs kafesime kadar bir yol çizmek gibi...

Çıplak tenime sıcak ve sert teması tüylerimi diken diken ederek, titrek bir karmaşaya ve kesik kesik nefes alıp vermeme neden oldu.

Ardından parmak uçları sutyenime dokunduğunda hayatımda hiçbir şeyden bu tek parça kıyafetten nefret ettiğim kadar nefret etmediğimi hissettim. Yok olmasını istedim. Yanmasını. Gömülmesini. Yolumuzdan çekilmesini. Böylece Vincent'ı istediği şeyi yapmaktan alıkoyan hiçbir şey kalmayacaktı.

Bütün hafta, doğum gününde memelerime dokunmadığı gerçeği aklımdan çıkmamıştı. Ödünç aldığım bodymin yaka hattını takip ederken gözlerindeki açlığı görmüştüm. Memelerime iltifat ettiği sırada sesindeki yarı alaycı yarı sersemlemiş tınıyı duymuştum. Ama diğer her şeyi doğru yapma konusunda çok endişeliydi -bodymin çıtçıtlarını çözmek, uzuvlarımın rahat ve gevşek olduğundan emin olmak gibi- ve zavallı memelerime çubuğun kısa olanı kaldı.

Körü körüne mesajı anladığını ve geri adım atıp *doyumsuzluk* konusunda bilgiç bir yorum yapmayacağını umarak ona doğru eğildim çünkü bunu çoktan aşmıştık. Çaresiz durumdaydım.

Ama o geri adım attı.

Bana eziyet etmek yerine sanki bakışlarımı hafızasına kazımaya çalışıyormuşçasına tepeden tırnağa süzdü. Bu çok fazlaydı. Gözlerime doğrudan gelen güneş ışığı ya da sesi sonuna kadar açtığımı unuttuğumda kulaklığımdan gelen müzik sesi gibiydi.

"Ne var?" dedim bilinçli bir şekilde.

Vincent kaburgalarımı sertçe sıktı.

"Sana hâlâ çok kızgınım," diye fısıldadı ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için eğildi. "Seni istemediğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve onu kendime çektim, ne kadar üzgün olduğumu anlamasını sağlayacak kadar sert öpmeye çalıştım. Ondan bir daha asla şüphe etmeyeceğimi bilmesini sağlayacak kadar. Kollarımı boynuna sımsıkı doladıktan sonra kitaplığı itip ona yapıştım, böylece dizlerimiz çarpıştı ve göğüslerim onun sert göğsüne yaslandı.

Vincent bu temas karşısında kısa bir süreliğine gerildi ve sonra -göğsünün derinliklerinden bir yerlerden hafif, ilkel bir inilti yükseldi- ellerini popoma indirip kalçalarını bana doğru bastırdı.

Aman Tanrım, çok sertti.

Ağzına doğru *inledim.*

Bu beni ürküttüğü kadar Vincent'ı da ürkütmüş olmalıydı çünkü hızla geri çekildi.

"Üzgünüm," dedi. Sonra nefes nefese, kendini küçümseyen bir tavırla güldü ve sanki kurduğu çadırı kot pantolonunun içinde gizleyebilirmiş gibi kalçalarını gölgelere doğru çevirdi. "Kendimi fazla kaptırdım. Seni öpmeyi biraz fazla seviyorum. Yavaşlayabiliriz. Bana bir saniye ver."

Benden böyle bir şey için özür dilediğine inanamıyordum. Vincent hakkında özlediğim çok şey vardı. Onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde o kadar çok yas tutmak zorunda kalmıştım ki, doğum gününde ellerimi onun aletine koymaya ne kadar yaklaştığımı unutmuştum. Sanırım bu konuda hâlâ kızgındım çünkü ilk düşüncem şu oldu: *Vincent'ın kasıtlı cinayet işlemesine yardım edeceğim.*

İkinci düşüncem de hemen ardından geldi: *Bu fırsatın elimden iki kez kaçmasına izin vermeyeceğim.*

Vincent'ın az önce cesurca frene basmamızı teklif etmesine rağmen, uzanıp gergin kot pantolonunun içindeki sert noktayı avuçlayarak bu fırsatı değerlendirmeyi seçtim.

Vincent'ın gözleri parlarken nefesi kesildi.

"Aklıma istediğim başka bir şey geldi," dedi hırıltılı bir sesle.

Tanrım, umarım aynı şeyi düşünüyoruzdur.

"Söyle."

Bu sözcük ağzımdan, sanki sevgilisini duygularını itiraf etsin diye kışkırtmak için yüzüncü sigarasını içmeye ara vermiş 1950'lerin bir film yıldızıymışım gibi çıktı. Vincent'ın yanaklarının üst kısımlarında pembe lekeler belirdi. Sersemlemiş bir halden çıkıyormuş gibi gözlerini

kırpıştırdı ve koridorda bir aşağı bir yukarı bakıp yolun müsait olup olmadığını kontrol etti. Ancak burada yalnız olduğumuzun doğrulanması bile onu öpülmekten şişmiş alt dudağını çiğnemekten alıkoymadı.

"Bunu söylememem gerektiğini hissediyorum."

"Ah, hadi ama. Benimle dalga geçme."

"Unut gitsin, Kendall," dedi ve saklanmak istermiş gibi yüzünü boynuma gömüp inledi. "Lütfen unut gitsin. Sadece seni öpmek istiyorum. Seni öpmek fazlasıyla yeterli."

Yine ağzımı yakalamaya çalıştı.

Ceketinin yakasını sıkıca kavradım. "*Vincent.* Ne istiyorsun?"

"Seni. Dizlerinin üstünde."

Hayatı için savaşan bir adamın pürüzlü sesiyle yaptığı bu itiraf, tam bacak arama bir ısı dalgası gönderdi.

Bir erkeğe her zaman oral seks yapmak, eninde sonunda nasıl yapılacağını öğrenmem gereken bir şeye benziyordu... Yani eninde sonunda ehliyetimi almak için DMV'ye gideceğimi ya da güzel bir kıyafeti kuru temizlemeye götüreceğimi veya federal eyalet vergilerini dosyalayacağımı bildiğim gibi. Bu bir geçişti. Bir angarya. Yetişkinlerin mecbur oldukları için yaptıkları bir şey. Ama Vincent'la tanıştığımdan beri bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Vergilerimi değil; oral seksi. Bana nasıl davranacaktı, nazik mi olacaktı yoksa sert mi?

Yani evet... Bunun hakkında düşünmüştüm. Hem de çok detaylı bir şekilde.

Ve gözlerimi fermuarını zorlayan ereksiyonuna indirdiğimde, Nina ve Harper'ın kahrolası akıllarını yitirmesine neden olacak bir şey yapmak üzere olduğumu fark ettim ki bana kaçınılmaz olarak hafta sonumun onlarsız nasıl geçtiğini soracaklardı.

Çünkü ben de kendimi dizlerimin üzerinde istiyordum.

Parmaklarımı Vincent'ın kemer halkasından geçirdim ve bu kez ben onu kitap raflarına doğru döndürdüm.

"Holiday," dedi ihtiyatlı bir şekilde. "Ne oluyor? Sen..."

Ama biliyordu. Kesinlikle biliyordu çünkü saçımı alçak bir topuz yaptığımda güçlükle yutkundu ve bana sanki haftalardır çölde mahsur kalmış da ben bir vahaymışım gibi baktı. Bu hem son derece gurur verici hem de son derece uygunsuzdu çünkü midemin kasılmasının iç çamaşırımın ıslanacağı anlamına geldiğinden oldukça emindim.

"Doğum gününü kutluyoruz."

Boğuk bir kahkaha attı. "Hadi oradan."

"Bu benim repliğim. Ve sesini alçalt."

Vincent, bileğimdeki saç tokasını çıkarıp avucumu başımın arkasına doğru kaydırarak saçlarımdaki herhangi bir kısmı kaçırıp kaçırmadığımı kontrol edişimi yarı korku, yarı merakla izledi.

"Şu an demek istemedim, Kendall."

"Neden olmasın?" diye meydan okudum.

"Burası bir *kitapçı*. İnsanlar buraya *okumak* için geliyor."

Alev alev yanan arzularımın üzerine bir kova buzlu su dökmüştü. Bir partide beni yiyip bitirmiş olması, Vincent'ın kazara teşhircilik tehlikesine karşı tamamen soğukkanlı olduğu anlamına gelmezdi. Haklıydı. Yerel kitapçımız kesinlikle şehvete kapılıp sağduyumu bir kenara bırakacağım yer değildi. Onun sınırlarına saygı duymam gerekiyordu ve kamuya açık ahlaksızlık nedeniyle tutuklanmak istememesi oldukça mantıklıydı.

Vincent şu anda beni reddederse bunu kişisel olarak algılamayacaktım. Bunu yapmayacaktım.

"Durmamı mı istiyorsun? Yoksa..." Belli belirsiz kasıklarını işaret ettim.

"Hayır."

Zalim.

"Tamam, sorun değil!" Teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Seni anlıyorum. Evet, hayır, kesinlikle anlıyorum. Kusura bakma, kendimi biraz fazla kaptırdım..."

Vincent çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı.

"Holiday," dedi yavaşça. "Hayır, durmanı istemiyorum." Gözlerindeki çıplak arzu beni bitirmek için yeterliydi çünkü o da bunu istiyordu, dudaklarımın aletine sarılmasını istiyordu ama beni gerçekten etkileyen şey, ciddi bir şekilde şunu eklemesi oldu: "Ama sadece sen de istersen."

Yüzüne doğru güldüm.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bana ne yapacağımı söyle."

Vincent bana Chaucer'ı orijinal Orta Çağ İngilizcesiyle okumaya başlamışım gibi şaşkın gözlerle baktı. Ne dediğimi anlamasını beklerken sabırsızlık içinde hırkamın düğmelerinden biriyle oynadım ama o sanki donup kalmıştı, aklı karışmış bir şekilde bana yarı açık bir ağız ve kocaman gözlerle bakıyordu. İç çektim. Görünüşe bakılırsa burada tek başımaydım. Sorun değildi. Bir kullanma kılavuzu olmadan kot pantolonunun düğmelerini açabilirdim. Sonrasında adım adım gitmemiz gerekecekti.

Elimin kasıklarına yaklaştığını görmek Vincent'ı gerçekliğe geri döndürmüş gibi sarstı.

Şimşek gibi bir hızla bileğimi yakaladı.

"Bekle."

Beni tekrar ayağa kaldırıp fikrini değiştirdiğini söylemek üzere olduğuna tamamen ikna olmuştum ki elimi bırakıp ceketini çıkardı. Onu katlayıp önüme çömelmesini ve geçici bir yastık gibi dizlerimin altına sıkıştırmasını, bu sırada dengemi sağlamak için bana omzuyla destek olmasını sabırla bekledim. Dizlerim muhtemelen yine de morarırdı. Aslında umurumda değildi ama bunu yapması beni çok etkiledi.

"Tam bir beyefendi."

Vincent ayağa kalkarken başını iki yana salladı. "Şu anda bir beyefendi gibi düşünmüyorum."

"O hâlde bana ne düşündüğünü söyle. Ne istersin? Ne iyi gelir?"

Göğsünden zayıf bir kahkaha yükseldi. "Şu an tek bir bakışın bile boşalmam için yeterli olabilir."

Yüzüm kızardı ve gözlerimi devirdim.

"Gerçekten ama," dedim kıpırdayıp rahat bir pozisyona geçerek. "Bana biraz ipucu ver. En iyisini yapmak istiyorum."

"Bu... hiç de zor olmaz."

Kaşlarım soru sorarcasına kaldırıp ona baktım. O da kıpkırmızı bir hâlde bana baktı.

"Bunu yalnızca sarhoşken yaptım," diye itiraf etti. "Genelde çok da iyi değildi."

"Özellikle *bu* mu? Oral seks mi?"

Bu kelimeyi düz bir sesle söylediğim için kendimle gurur duydum.

"Evet," dedi. Sonra daha alçak bir sesle, "Ama aynı zamanda.... Geri kalanı da."

Ona bakmaya devam ettim.

Vincent inledi ve ona bunu söylettiğime inanamıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu.

"Sadece sarhoşken seks yaptım, Kendall."

Bu inanılmazdı. Ayın büyük bir bölümünde, ona (kütüphanede ona saldırıp sonra da korkunç bir panik patlamasıyla aşırı paylaşımlar yaparak) ayıkken hiç kimseyi öpmediğimi söylemiş olduğum gerçeğinin acısını çekmiştim. Sesimdeki o nefes nefese, gergin tonu her düşündüğümde iki büklüm olmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ve bunu bana şimdi mi söylemeye karar verdin?" dedim son derece kırgın bir şekilde.

Vincent'ın dudakları seğirdi. "Şey, konuyla alakalıymış gibi geldi."

"Bir süre önce konuyla alakalıydı!"

Ama bunu söylerken bile, onun bundan şu ana kadar bahsetmemesine pek de üzülmediğimi fark ettim.

"Hey, doğum günümde çok da ayık sayılmazdım," dedi onun için daha önce kafamda yaptığım tartışmayı tekrarlayarak. "Sen gelmeden önce iki tek içmiştim. *Sarhoş* olmayabilirdim ama teknik olarak ayık da değildim, ne yapacaktım yani? Sana hafif sarhoşken ilk kez seviştiğimi mi söylemeliydim?"

Gülmeyecektim.

Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

"Ama ben sana seninle tanıştıktan yaklaşık on beş dakika sonra, ayıkken kimseyi öpmediğimi söyledim."

Bu kadar huysuzluk etmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama sırf kendi kafamdaki başka bir sorun yüzünden -*sürpriz*- kendimi hırpalamakla bu kadar uzun zaman harcadığım için öfkeliydim. Bir kez daha Vincent ile ikimizin birbirimize düşündüğümden daha çok benzediğimizi anladım. Ve bana yarı neşeli, yarı sevecen bakışı bu konuda inatla hoşnutsuz hissetmeme neden oldu.

"Ayrıca benimle tanıştıktan on beş dakika sonra beni ayıkken öptün," diye belirtti Vincent.

Kaşlarımı çatmaya çalıştım. Dudakları seğirirken aynı hareketi yaptı. Ve şimdi kocaman sırıtıyordu.

Gülmemek için, "Defol git," dedim.

Ardından kot pantolonunun düğmesine uzandım.

Yirmi Dokuz

Vincent'ın yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemenin silinişini izlemek tarif edilemeyecek kadar tatmin ediciydi ama zaferimin tadını çıkarmam için sadece bir dakikam vardı.

Çünkü kot pantolonunun düğmelerini açtıktan sonra fermuarını ereksiyonunun etkileyici kıvrımının üzerine sürükledim ve siyah *boxer*'ını aşağı çektiğinde Vincent'ın aleti serbest kaldı ve bu aynı zamanda şimdiye kadar gördüğüm en görkemli ve en korkutucu şeydi. Gururlu bir şekilde hazır ol konumunda bekliyordu. Bunun olacağını neden göremediğimi bilmiyordum. Vincent'ın bu özel bölümünün elbette onun geri kalanı kadar büyük ve güzel olduğu gerçeğine neden zihinsel ve duygusal olarak hazırlıklı olmadığımı bilmiyordum.

Bunu söyleme, diye düşündüm. *Sakın söyleme, söyleme...*

"Gülünç derecede güzel bir aletin var, Vincent."

Alaycı olduğunu düşündüğüm boğuk bir ses çıkardı.

"Kapa çeneni," dedi. "Aletler güzel *olmaz.*"

Gerçekten de güzel değillerdi. Harper birinci sınıftan beri Bumble'daydı, bu yüzden evdeki grup sohbetimize istenmeyen alet fotoğraflarından oluşan geniş bir koleksiyon göndermişti. Sanırım bizi dehşete düşürmekten hoşlanıyordu. Daima bekler ve onunla aynı odada otururken gönderirdi, böylece yüzümüzün dehşet içinde buruşmasını ve bazen de kahkaha atmamamızı izlerdi çünkü aletler doğanın estetik açıdan en hoş yaratımlarından biri değildi.

Ama Vincent'ınki öyleydi.

"Daha önce söylediklerimi geri alıyorum," dedim. "Sen mükemmelsin. Ve aletin de öyle."

Vincent bu kez karşılık vermedi. Sadece *evet, tamam* diye mırıldanmasından palavra sıktığımı düşündüğünü anladım. Sanırım alçak gönüllü davranıyordu ama boynundan yukarı doğru tırmanan bir kızarıklık vardı ki bu övgüden gerçekten rahatsız olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Birinin sana böyle ağzını sürmesine izin vermenin ne kadar cesaret gerektirebileceğini biliyordum. Beni yemesi, beni tatması, koklaması, her şeyi yakından görmesi konusunda ne kadar gergin olduğumu hatırladım. Tüm kabadayılığına ve ettiği büyük laflara rağmen o da bir insandı ve bunu hiçbir zaman ayıkken yapmamıştı.

Buzları eritmek için, "Bana insan biyolojisi konusunda özel ders vereceğini söylerken bunu mu kastediyordun? Çünkü bunun sonunda bir sınav olacaksa..." diye sordum.

Vincent gözlerini kapattı. "Şu an beni güldürme, Kendall."

"...şu anatomik diyagramların olduğu..."

"Sana çok kızacağım."

"...ve boşluk doldurmaların..."

"Tamam. Bitti."

Vincent aletini *boxer*'ının içine sokmak için kot pantolonunun ön kısmına uzandı.

"Hayır, bekle!" Bileklerinden tuttum. "Özür dilerim, kesiyorum. Söz."

Vincent beni sarsacak kadar güçlüydü aslında ama kollarını yana doğru itmeme izin verdi. Ona özür diler gibi gülümsedim. Sonra bileklerini sımsıkı tutmaya devam ederek eğildim ve güzel aletinin ucuna yumuşak, iffetli bir öpücük kondurdum. Tepki olarak pek bir şey beklemiyordum ama Vincent beni şaşırttı çünkü nefesi kesildi. Kalçaları gerildi. Penisi seğirdi. Ağzım açık kaldı çünkü *kahretsin, bunu ben yapmıştım.* Gözlerim Vincent'ın yüzüne kaydığında ifadesini yumuşattı ve sanki küçük bir dokunuşla tüm vücudunu titretmemişim gibi davranmaya çalıştı.

"İyi misin?" O kadar kendini beğenmiş bir şekilde sordum ki bu yüzden kendimden nefret ettim.

"Harikayım," dedi.

Ama uzanıp işaret parmağımın iç kısmını tüy kadar hafif bir şekilde aletinin başının üzerine sürdüğümde, Vincent o soğuk ve sakin görünüşünü bırakıp sanki yanmış gibi tısladı.

"Geçen sefer sana neredeyse hiç dokunmamıştım!"

"Çok farkındayım," dedi dişlerinin arasından. "Ön sevişmeyi unut, tamam mı? Zaten o kadar sertim ki acıyor. Sadece..."

İmalı bir şekilde ereksiyonunu işaret etti.

Kıvranmasını izlemek hoşuma gittiği için, "Sadece ne?" diye sordum.

Gözleri parladı.

"Islat onu."

Komutunda hafif bir keskinlik vardı -bir anlık sabırsızlık- bu da beni hiçbir şeye tutunmamaya sevk etti. Ama Vincent'ın bundan ne kadar hoşlandığımı görmesine izin vermeyecektim çünkü bunun doğrudan aklına gireceğini biliyordum. Oysa burada onu küçük düşürmeye çalışıyordum. Bu yüzden öne doğru eğildim ve hızlı ve nazik bir şekilde aletini yaladım. Vincent tepemde yumuşak bir homurtu çıkardı ama hiç kıpırdamadı. Bu sefer biraz daha yavaş ve biraz daha fazla baskı uygulayarak başka bir hattı yaladım, dilimdeki sıcak teninin hissini zihnime kazıdım ve uzun süreli hafızamın bunu güvenli bir şekilde saklaması için dua ettim.

Ve sonra -en sonunda- elimi onun aletine saracak cesareti topladım.

Bir anda kendimi hayvanat bahçesindeki bir çocuk gibi hissettim. Bu, şu anda *düşünmeyeceğim* tamamen saçma bir metafordu çünkü bu tatlı çocuğa yapmak isteyeceğim son şey, aletini tutarken kasıklarına doğru gülmek olurdu. Vincent kendi elini benim elimin üzerine koydu. Aklımı okuduğundan ve oyun süresinin bittiğine karar verdiğinden emindim ama sonra beni durdurmaya çalışmadığını fark ettim. Onu ne kadar sıkı tutmamı istediğini bana tam olarak gösteriyordu. Çok sıkı. Gerçekten sıkı. Ve aletine dokunmak için elimi uzattığımda benim tahmin edebileceğimden de daha sert bir hal aldı.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

Dudakları seğirdi. "Merak etme kırmazsın, Holiday."

Soyadımı sanki bir sevgi ifadesiymiş gibi söyledi ve orada -en sevdiğim kitapçının saçaklarında, elimde Vincent Knight'ın aletiyle- hayatımla ilgili önemli bir gerçeği keşfettim.

Aptalca sorular sormaktan ya da kendimi aptal yerine koymaya korkmaktan vazgeçtim. Utanma korkumun, Nina ve Harper'ın beyaz bir kızın harcandığını düşünmesi ya da kendi aşk romanımı yazmak ya da takıntılı olduğum çocuğa oral seks yapmak gibi, gerçekten yapmak istediğim bir şeyi kaçırmama neden olmasına izin vermeyi reddettim. Bu benim gerginliğimi atmamdı. Bu benim ikimizin iyiliği için gururumu bir kenara bırakmayı öğrenmem ve kendime bunun *Vincent* olduğunu hatırlatmamdı. Beni sinir bozucu derecede kendine çekiyor ve düğmelerime basıyordu ama tuhaf ya da yanlış bir şey yaptığım için kasıtlı olarak beni utandırmazdı.

Böylece onu sıkıca kavradım ve bana gösterdiği gibi elimi bir kez yukarı aşağı hareket ettirdim.

Vincent'ın göğsü onaylayan bir uğultuyla guruldadı.

"Saldır, bakalım.."

Başımı kaldırıp baktığımda, yoğun kirpiklerinin arasından arzu dolu sarhoş gözlerle beni izlediğini gördüm. Yüzündeki utanmaz takdir, beni Nina'nın en üst raftaki tekilasının boğazımdan aşağı akması ve karnımda birikmesi gibi etkiledi. Tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

"Bunu çok düşündüm," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Sana bunu yaptığımı."

"Ben de sürekli seni düşünüyorum," dedi Vincent. "Dün kimya sınavım vardı, Kendall. Çalışmadım bile. Yapamadım. Şiir okurken sesinin nasıl ciddileştiğini, bana kızdığında burnunun nasıl kırıştığını ve *tadının* nasıl olduğunu düşünüp durdum."

Göğsümde bir şeyler sıkıştı.

Bu beni daha da cesaretlendirdi. Elimi uyluklarındaki sağlam kaslara doğru gezdirdim; parmaklarım testislerine değdiğinde keskin bir nefes aldı. Onu incittiğim için bir an utandım çünkü testisler hakkında bildiğim tek şey etrafta dolaşıp onlara şaplak atmaman gerektiğiydi ama Vincent uzanıp saçımı okşadı.

"İyi gidiyorsun," dedi. "Üzgünüm. Sadece beni şaşırttın."

Gözlerinde beni tekrar elimi kaldırmaya ve çok dikkatli bir şekilde testislerini avucumun içine almaya zorlayan ve belli belirsiz yalvaran bir bakış vardı. Onları biraz yuvarlayıp ağırlıklarını test ettim. Vincent'ın uyluk ve karın kasları kasıldı.

Erkek anatomisinin bu kadar duyarlı olabileceğini fark etmemiştim. Bu gerçekten egomu besliyordu.

"Böyle iyi mi?" diye sordum.

Vincent boğuk bir sesle, "Çok güzel," dedi. Sanırım beni yönlendirmesini isterken şaka yapmadığımı anlamıştı. "Böyle devam et..." diye ekledi.

"Böyle mi?"

Eğildim ve dilimi sıcak teninin üzerinde gezdirdim.

Vincent dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı.

"Tamam, bu... bu biraz fazla iyi."

Altın sarısı bronzluktaki devasa eliyle kendini tuttu ve diğer eliyle topuzumdan düşen bir tutam saçı yakalamak için uzandı. Onu güvenli bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmak uçları bir an orada kaldı. Öylece bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Çok güzelsin."

Tüm vücudum kesinlikle şehvetten farklı bir şeyle ısındı. Kızardığıma emindim. Tek bir iltifatın beni bir duygu birikintisine dönüştürebilmesinin hakkımda ne söylediğinden veya Vincent'a ne kadar âşık olduğumu gösterdiğinden emin değildim.

"Az laf, çok iş," diye homurdandım.

Vincent kaşını kaldırdı ve yavaş bir hamleyle kendini pompaladı.

"Bunu koyacak bir yer verecek misin?"

Nereye koymak istersen.

Ama aslında, "Hı hı," diye cevap verdim son derece yumuşak bir sesle.

"Benim için ağzını aç, Holiday," diye fısıldadı Vincent. Bana ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Her iki avucumu da Vincent'ın kalçalarına dayadım ve aletinin başını aralık dudaklarımın arasına yönlendirebilmesi için çenemi yukarı kaldırdım. Vincent diğer eliyle çenemi sanki camdan

yapılmışım gibi kavradı, ardından kalçalarını ağzımı doldurana kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde ileri doğru yuvarladı. Her şey o kadar nazik, o kadar *güzeldi* ki kendimi vahşi, muhtaç ve sabırsız hissettim. İnisiyatifi ele alıp başımı öne doğru bastırdım. Tıpkı kadife kaplı aşk romanlarının bana her zaman beklememi söylediği kadar sıcak ve sertti ama hiçbir şey beni onun ağırlığının boğazıma ne kadar çabuk çarptığına ya da bunu ne kadar keskin bir şekilde hissedeceğime hazırlayamamıştı.

Geri çekildim ve öksürdüm.

"Kahretsin," diye küfretti. "Canını yakma."

Bunu gerçek bir azarlamadan çok endişeyle söyledi ama yüzüm hâlâ yanıyordu.

"Canım yanmadı," diye homurdandım.

Boğazımı temizledim ve bunu yapabileceğimi kanıtlamaya kararlı bir şekilde öne doğru eğildim. Dizlerinin üzerine çöken, ahlaksız ve baştan çıkarıcı ve bir erkeği yalvartan bir kahraman olma yeteneğine sahiptim. Ama Vincent başımın arkasını avuçlayıp parmaklarını saçlarıma doladı, sanki tekrar aptalca bir şey yaptığımda beni geri çekmeye hazırlanıyormuş gibi ve şu anda benim için endişelenecek kadar aklı başında olduğu gerçeği, canımı öğürme refleksimden çok daha kötü yaktı.

"Yapabilirim," diye çıkıştım. "Yapabilirim. Pratik yapmama izin ver."

"Seni incitmek istemiyorum," diye karşılık verdi.

"İncitmezsin."

Kelimeler ağzımdan kolayca çıkıyordu çünkü hepsi gerçekti. Ona güveniyordum. Ama Vincent başını sallarken

karın kaslarının sürekli titrediğini ve alnındaki ter damlacıklarını fark ettim. Kopmaya hazır bir lastik bant gibi gergindi ve kendini rahatlatmak yerine benim rahat olmamı tercih ederdi.

"Bunu senin için yapmıyorum," dedim ona daha önce söylediği kendi sözleriyle karşılık vererek.

"Kendall..."

"Söylediklerimde ciddiydim. Bunu düşündüm. Seni rahatlatabilmeyi. Hem de çok. Haftalardır bunu yapmak istiyordum. O yüzden izin ver. *Lütfen.*"

Vincent sertçe yutkundu ve saçımı tutan elini gevşetti.

"Patron sensin, Holiday."

Kalbim küt küt attı.

"Yavaş gideceğim," diye söz verdim.

Bu sefer sabırlı olmaya ve sürecin tadını çıkarmaya çalıştım. Bir elimi Vincent'ın dizinin arkasına koydum, gergin pantolonu parmaklarımın arasındayken aletinin uzunluğu boyunca her noktasını öptüm. Ona dokunduğumda nefesinin kesildiği veya dizinin elime çarptığı yerleri zihnime not etmeye çalıştım.

Dilim ucunun üzerinde hareket ettiğinde Vincent yumuşak bir sesle inledi.

"Tam orası," dedi.

Ona tekrar uzanıp aletinin başına doğru yavaş, ıslak daireler çizmeden önce başparmağımı ağzıma sokmam doğal –ve gerçekten içgüdüsel- geldi. Vincent'ın gözleri hızla kapandı ve başı arkasındaki raflara düştü. Bir an yüzüne

baktım, boğazının kıvrımını, çenesinin keskin açılarını, yüzünün coşkuyla ıstırap arasında buruşmasını izledim.

"Lütfen," dedi hırıltıyla.

Yalvarıyordu.

Bu beni tahrik etti. Bugün kendim hakkında çok şey öğreniyordum.

Vincent'ın şansına, kibarca sorduğunda onu reddedecek değildim.

Otuz

Sessizliği sadece Vincent'ın kalın pantolonunun ve camlara vuran yağmurun bozduğu gölgelerde saklandığımız ve kitap yığınlarıyla çevrelenmiş olduğumuz gerçeğini suçladım. Burası halka açıktı evet ama yalıtılmıştı. Samimiydi. Sessiz, rahat ve büyülüydü. Yoksa bu kadar cesur davranmamın başka bir açıklaması olamazdı.

Vincent'ın vücudu kavislendi, gözkapakları titredi ve nefesi sıklaştı.

"Kendall," diye inledi. Sonra yine, "Lütfen," dedi.

Geri çekildim. "Tekrar denemek istiyorum. Deneyebilir miyim?"

Vincent'ın daha fazla detaya ya da ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Hemen kitap rafına yaslanıp destek aldı.

"Benim için dilini çıkar, Holiday," dedi. "Bir elini etrafında tut, evet, aynen böyle ve geri kalanını ağzına koy, tamam mı? Alabilirsin. Alabileceğini biliyorum. Göster bana."

Onun açısından bunun sadece bir hüsnükuruntu olabileceğini biliyordum ama Vincent'ın bana olan güveniyle ilgili bir şeyler bana kendimi başarmışım gibi hissettirdi. Aynı zamanda alt karnımdaki kasların da kasılmasına ve titremesine neden oldu ama bu benim sorunumdu. Ne kadar muhtaç ve ıslak olduğumla daha sonra ilgilenebilirdik.

Bu Vincent'la ilgiliydi.

Onu tekrar ağzıma götürürken bir elimi kökünün etrafına sardım, dilimi alt dudağıma bastırdım. Bu sefer büyüklüğüne ve bana hissettireceklerine hazırdım. Boğazım biraz kasıldı ama kendimi sakin ve sabit kalmaya zorladım. Vincent'ın ona istediğimi yapmama izin verirken bastırmaya çalıştığı sesleri dinlemekten duyduğum tatminin, hava alma ihtiyacıma ağır basmasını bekledim.

Çünkü dizlerimin üstüne çöken ben olabilirdim ama Vincent'ın söyledikleri doğruydu.

Patron bendim.

"Aferin," diye fısıldadı Vincent. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Lanet olsun."

Kör bir şekilde kalçasını kavramak için uzandığımda itaatkâr bir şekilde karşılık verdi.

Vincent ilk başta yüzeysel, geçici hamlelerle hareket etti. Sanırım hâlâ beni incitmekten korkuyordu ve ancak kısa bir süre sonra ritmimizi bulduk. Hızını öngörülebilir tutarken ben de nefesimi ölçüyordum. Onun verdiğini benim alabileceğimi görünce kalçasını her öne attığında kendine biraz daha güvendi. Ben de kendime daha çok güveniyordum çünkü bana asla baş edebileceğimi gösterdiğimden fazlasını vermiyordu. Parmakları tekrar saçla-

rıma dolandı ama bu sefer beni çekmiyor, sabit tutuyordu. Kontrolün teslim etmesi bana ellerimi bacaklarından yukarıya, uyluklarının üzerine ve kazağının altına kaydırma şansı verdi. Midesinin avuçlarımın altında kasılıp esnemesine biraz takıntılıydım.

Sırf bir teoriyi test etmek için aletinin etrafında mırıldandım ve aleti ağzımın içinde sertçe seğirdi.

"Bunu bir daha yap," diye tısladı. "Lanet olsun, Kendall. Aynen öyle."

Bu kadar çiğ ve boğucu bir saygıyla yapılan övgüler canımı acıttı. Tekrar mırıldandım ve sesim yarı-çılgın bir kahkahaya dönüştü çünkü *kahretsin*, bundan bu kadar keyif alacağımı bilmiyordum.

Vincent nefes nefese ama gülümseyerek, "Kötüsün," dedi.

Geri çekildim ve durdum.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Sakın bunu yapayım deme."

Derin bir nefes alarak devam ettim ve inledim. Vincent'ın kalçaları içgüdüsel olarak benimle buluşmak için öne doğru uzandı, sanırım özür dilemeye çalışıyordu ama söyledikleri aynı küfür ve övgü karışımıyla noktalanan bir dizi anlaşılmaz kelimeden oluşuyordu. Gözlerim deli gibi sulandı ama buna değerdi.

Trajik bir şekilde hâlâ nefes almam gerekiyordu. Bunu ona bildirmek için Vincent'ın uyluğuna iki kez hafifçe vurdum. Vurmak oldukça evrensel bir işaretti ancak hemen geri çekilip bana nefes almam için gereken alanı verdiğinde içimdeki duygular hâlâ alev alevdi.

Onu minnet dolu öpücükler ve özensiz okşamalarla donattım.

"O kadar iyi bir takımız ki," dedim biraz kısık bir sesle.

Vincent hafifçe güldü. "Sanırım MVP ödülünü alıyorsun."

"Ha! En değerli oyuncu ödülü. Bak, sporla ilgili şeyleri biliyorum."

Vincent güldü.

Onu tekrar ağzıma aldım ve kahkahası iniltiye dönüştü.

Dizlerim beni öldürüyor ve çenem ağrımaya başlıyordu ama onun sakinliğini kaybetmesine sebep olmanın bağımlılık yaratan bir yanı vardı. Yaşadığımız bu anın onun için tam anlamıyla bir doğum günü hediyesi olduğunu söylerken yalan söylemediğini şimdi anlıyordum. Çünkü bu muhteşemdi... Vincent'ın kızarmış yüzünün zevkten kasılmasını, darmadağınık saçlarından birkaç parçanın terden ıslanmış alnına yapışmasını izlemek... Başparmağımla aletinin alt kısmındaki kasların kasılmasına neden olan o noktaya her dokunduğumda vücudunun seğirdiğini ve kıvrandığını hissediyordum. Bir eli hâlâ başımın arkasında tamamen hareketsiz dururken diğer eli canı pahasına arkasındaki kitap rafını tırmalıyordu. Nefesinin kesildiğini hissediyordum.

"Holiday," diye tısladı.

Bu bir uyarıydı.

Ama kararları ben verdiğim için onu duymazdan geldim.

Vincent niyetimi hemen anladı. Kıpırdandı. Eli saçlarımı daha da çok sıktı. Nefesi daha da sertleşti. Ritmi düzensizleşiyor ve tahmin edilmesi zorlaşıyordu. Hatta biraz da bencilleştiğini söyleyebilirdim.

Onun boşalmasını sağlayacaktım.

Bunun farkına varmak beni sersemletti ve biraz da doyumsuzlaştırdı. Yanaklarımı çukurlaştırıp tırnaklarımı mükemmel poposunun kaslı kıvrımına batırdım. Vincent alçak ve acımasız bir inlemeyle boşaldı. Bu elbette yeni bir şeydi ama rahatsız edici değildi. Kesinlikle her zaman düşündüğüm kadar iğrenç değildi. Ama belki de bunun nedeni onun Vincent olması ve onu bu şekilde mahvetmenin verdiği tatminin, vücut sıvılarıyla ilgili tüm hassasiyetimi tamamen ortadan kaldırmasıydı.

Topuklarımın üzerine oturdum ve ona zaferle gülümsemeden önce elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Sana yapabileceğimi söylemiştim," dedim.

Belki ben de biraz insanları memnun eden biriydim.

Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan ve güçlükle nefes alan Vincent şaşkınlıkla başını salladı.

"Nasıldı?" diye üsteledim. "On üzerinden on mu? Beş yıldız mı?"

"Haziran düğünü[6] sana uyar mı?" diye sordu kısık bir sesle.

Şaka yaptığını biliyordum. Bunu kesinlikle biliyordum. Ayrıca, heteroseksüel evlilik şeklindeki ataerkil, kapita-

[6]Haziran ayı, genellikle batı kültürlerinde düğünler için popüler bir aydır. Bu ay genellikle güzel hava koşulları sunar ve baharın bitişi ile yazın başlangıcını temsil eder. Yazar burada gönderme yapıyor. (e.n.)

list dolandırıcılığın bana göre olduğuna hâlâ tam olarak ikna olmuş değildim. Ama bu, aptal kalbimin yılbaşındaki havai fişekler gibi patlamasına engel olmadı.

"Annemle babama mesaj atmam gerekecek," dedim kastettiğimden daha ciddi bir şekilde.

Vincent uzanıp koltuk altlarımdan tuttu ve birinci sınıf bir sporcunun etkileyici gücüyle beni ayağa kaldırdı. Yardım etmesine sevinmiştim zira her iki ayağım da uykuya dalmıştı. Vincent benimle yer değiştirdi, böylece arkamı kitap raflarından oluşan duvara yaslayıp kan akışımı sağlamak için ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydırırken, destek almak için kollarını tutabildim.

Vincent, "Dizlerin çok mu kötü?" diye sordu ve herhangi bir hasar var mı diye baktı.

"Şaşırtıcı ama çok kötü sayılmaz. Ceketin kesinlikle işe yaradı."

Eğilip yüzümün her santimini öptü. Alnımı. Yanaklarımı. Çenemi. Dudakları ağzımın köşesiyle birleştiğinde arkamı döndüm çünkü kendini bende tatmamayı tercih edeceğini düşündüm ama o hayal kırıklığıyla homurdandı ve elini ensemin arkasına dolayıp ısrarla dudaklarımdan öptü.

Çünkü elbette öpecekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Bu... evet. Lanet olsun. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diye mırıldandım. "Ve şey, geçmiş doğum günün kutlu olsun."

Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi ve sonra aramıza baktım.

"Muhtemelen artık aletini kaldırabilirsin," diye ekledim.

Vincent başını salladı. "Doğru."

Aletini pantolonunun içine sokmak için geri adım attı. Daha sonra iyice buruşmuş ve iki belirgin diz izi çıkmış olan siyah ceketini almak için uzandı. Yüksek sesle gülmemek için elimle ağzımı kapatmam gerekti. Yine de kahkaha ağzımdan kaçtı ve Vincent'ın kafası aniden kalktı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Bunu yaptığına ben de inanamıyorum," diye fısıldadı ağzının kenarı hafifçe kıvrılırken.

"*Halka açık bir yerde.* Sanki, özür dilerim, *ne? Ben kimim?* der gibi."

Vincent ceketinin omuzlarını silkeledi.

"İşte benim Kendall'ım."

Bunu çok bariz bir şeymiş gibi söyledi. Sanki başka kabul edilebilir cevap yokmuş gibi.

"Senin Kendall'ın mı?" diye tekrar ettim sesim birkaç oktav fazla yüksek çıkınca boğazımı temizleyerek. "Henüz beni randevuya bile çıkarmadın. Ya üç saat geç gelirsem? Ya yemeği ağzım açık çiğnersem? Ya da menüdeki en pahalı şeyi sipariş edersem ve hesap gelmeden sen kefaletle ödemek zorunda kalırsan? Veya sürekli Maya Angelou'dan bahsetsem?"

Vincent konuyu değiştirme girişimimi fark etti.

"O zaman ben de Maya Angelou'yu takdir etmeyi öğrenirim. Ayrıca Starbucks'ın ilk buluşmamız olduğunu

düşünmek hoşuma gidiyor, dolayısıyla bu felaketi çoktan aradan çıkardık."

"Ah, kesinlikle hayır," dedim. "O bizim ilk randevumuz olamaz."

"Neden? Çok kötü gittiği için mi?"

"Evet ama aynı zamanda *hiç* romantik olmadığı için. İnsanlara ilk buluşmamızı Starbucks'ta yaptığımızı mı söyleyeceğim? Üzgünüm ama bu çok utanç verici."

"İnsanlara ilk randevumuzda kütüphanede bana saldırdığını söylemeyi mi tercih edersin?"

Ağzım açık kaldı.

Vincent kahkahasını bastırdı.

"Ah, saldırgan *ben mi* oldum?" dedim. "Bu çok komik çünkü *birinin* beni bunu *kanıtlamam* için kışkırttığını ve üzerinde pratik yapabileceğimi, tamamen bana ait olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum."

"Ve tüm bunlara rağmen *yine de* senden hoşlandığım ipucunu kaçırdın."

Yanaklarım alev alev yandı. Sanki saçmalıklarıyla işim bitmiş gibi büyük bir gösterişle arkamı döndüm ve aleti yumuşayana kadar onu burada, kitapçının tavan arasında bırakmaya niyetlendim. Vincent kolunu omzuma doladı ve beni göğsüne doğru çekti, böylece burnumu kazağının yumuşak pamuklu kumaşına bastırıp düzgün bir şekilde saklanabildim.

"Üzgünüm," dedi hiç de üzgün gibi görünmeyerek.

"Pislik," diye göğsüne doğru homurdandım.

Kollarımı bedenine doladım. Aramızdaki sıcaklık ilk kez şehvetin çılgın ateşi değildi. Bu biraz farklıydı. Daha yavaş ve daha istikrarlı bir sıcaklıktı. Mırıldandım. Vincent beni biraz daha sıkı sardı. Sanki o da aynı şeyi hissettiğini kabul ediyormuş gibi geldi.

"Takılmak için seni davet ederdim," dedi yüreğimi titretecek kadar boğuk bir sesle. "Fakat tüm ekip Lakers maçını izlemeye geliyor ve seni herkesle tanıştırmak istediğimi söylediğimi biliyorum, bunu da *istiyorum* ama şu anda seni gerçekten kendime istiyorum. Ben sadece..." Nefes verdi. "Seni gerçekten özledim."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Çünkü şu anda onu ben de tamamen kendime istiyordum.

Ve kaderin bir cilvesi olarak, bu seçeneğe sahiptim. Harper ve Nina beni üç gün yalnız bırakmanın sonucunun böyle olacağını bilmiyorlardı. Pazar günü öğleden sonra geri döndüklerinde kolektif saçmalıklarını kaybedecekler ve ben de onları *Ev Arkadaşınızı Refakatsiz Bıraktınız* başlıklı bir PowerPoint sunumuna oturtacaktım. Birinci slayt: *Kupanı Ödünç Aldım Harper.* İkinci slayt: *Vincent'a Halka Açık Bir Yerde Oral Seks Yaptım (Oops?)*

Kıkırdamamı bastırmak için yüzümü Vincent'ın omzunun kıvrımına gömdüm ama o sesimi duydu.

"Bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu paylaşır mısın?"

"Gerçekten komik," diye itiraf ettim. "Bence sen de öyle düşüneceksin."

Meydan okurcasına kaşını kaldırdı. "Söyle bakalım."

"Ev arkadaşlarım bu hafta sonu şehir dışında."

Vincent'ın yüzündeki ifade bir sırıtmaya dönüştü. "Sen ciddi misin?"

Alt dudağımı ısırıp başımı salladım. Onu gömleğinden yakalayıp her iki bacağımız da dayanamayana ve yerde birbirine dolanmış uzuvlar haline gelene kadar öpmek bu kitapçıya tamamen saygısızlık etmek istiyordum ama sanırım bugün konfor alanımızın yeterince dışına itilmiştik.

Bunun yerine, "Beni evime götür, Vincent," dedim.

Otuz Bir

Vincent kitapçıdan dört blok öteye park etmişti, bu talihsiz bir durumdu çünkü birinci kata utanç yürüyüşümüzü yaparken yağmur hâlâ yağıyordu.

"Arabayı getirmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu ben peşinden gidip kasanın arkasındaki kadınla göz temasından özenle kaçınırken; çünkü tavan arasında ne yaptığımızı duymasının imkânı olmamasına rağmen içimde dağınık saçlarımızı görünce *anlayacağına* dair korkunç bir his vardı.

"Hızlı yürürüz," dedim.

"Biri çok sabırsız," diye mırıldandı Vincent.

Ona uyarıcı bir bakış attığımda yanaklarım yanıyordu.

Sonra kapının hemen içinde kendimizi hazırlamak için dururken bana ceketini uzattı ve o an tamamen kızardım çünkü beş dakika önce o ceketin üzerine diz çöküp ağza alınmayacak şeyler yapıyordum.

"Bana bir şey olmaz," diye ısrar ettim. "Altı üstü yağmur yağıyor."

Kaldırımdan on adım aşağı indik, sonra çok büyük ve ağır bir damla pencerenin tentesinden aşağı yuvarlanıp doğrudan gözüme çarptı. Nefesim kesildi, bir denizci gibi küfrettim ve pes ederek ofladım. Vincent *sana söylemiştim* demekten kaçınıp ayçiçeklerini tutmam için bana uzattı, ceketini silkeledi ikimizin birden üzerine örtmek için beni yanına çekti.

Arabasına vardığımızda -gösterişsiz ama çok büyük bir SUV'du- kalçalarımız birbirine her çarptığında kıkırdamaktan ikimiz de yarı ıslak ve nefes nefeseydik.

Ben içeri girene kadar yolcu kapısını açık tuttu ve benim yerime kapatmak için dizlerimi kenara çekti, sonra ayçiçeği buketini dikkatlice arka koltuğa koydu. O şoför tarafına geçmek için trafiğin bitmesini beklerken, ben de parmaklarıma yeniden his kazandırmak için donmuş ellerimi kalçalarımda yukarı aşağı gezdirerek ovuşturdum. Arabanın içini inceledim. Tıpkı Vincent'ın odası gibi konforlu ve temizdi. Ve sonra yatağında yaptıklarımızı düşündüm, bu da bana kitapçıda yaptıklarımızı hatırlattı ve birden artık üşümediğimi fark ettim.

Vincent arabaya bindi, motoru çalıştırdı, koltuk ısıtıcısını açmak için düğmeye bastı ve orta konsolun üzerinde gözlerimle buluştu.

"Bana öyle bakma, Holiday."

"Nasıl?" diye sordum.

"Sanki seni arka koltukta becermemi istiyormuşsun gibi."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Ben... bu..."

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

"Bak, Holiday, bunu ben de isterim biliyorsun," dedi hafif kibirli gülümsemeyle. "Ama bana bir iyilik yap ve ilk seferini bundan biraz daha özel kılmama izin ver."

Vincent'a ergenliğimde *Titanic*'e olan takıntımdan bahsedebilir, ben Kate Winslet iken onun genç Leo DiCaprio rolünü oynamasından ve arabasının camlarını buğulandırmasından çok mutlu olacağımı söyleyebilirdim. Ona hayal gücümün kucağına çıkıp omuzlarını ve dizlerimi destek olarak mı kullanacağıma, yoksa ayçiçeklerini çekip beni boylu boyunca uzatarak tüm ağırlığıyla bacaklarımın arasına çullanıp beni koltuğa bastırmasını mı istediğime karar veremediğimi söyleyebilirdim.

Bunların herhangi birini söylemek yerine ellerimi düzgün bir şekilde kucağımda birleştirdim.

"Peki," dedim. "Uslu duracağım."

Vincent bana bir an bile inanmıyormuş gibiydi ama arabayı sürüş moduna alıp kaldırımdan uzaklaşarak söylediklerimi kabul etti.

Ne yazık ki, uzun zamandır beklediğimiz sonucu bir an önce elde etmemizi sağlayacak bir üçüncü perde montajı yoktu. Saat yediydi ve yağmur yağıyordu, dolayısıyla şehir merkezindeki trafik dur-kalk halindeydi. İşkence gibiydi. Ama Vincent telefonunu hoparlöre bağladı ve Jabari'nin kendisi için şaka olsun diye hazırladığı Spotify çalma listesini açmamı söyleyince (*The Little Mermaid*'den 'Kiss the Girl'ün kırk kopyası ve tek bir Frank Ocean şarkısı) birdenbire hemen konuya giremeyeceğimizi anladım ama bunu umursamadım.

Aşk romanlarının en kötü yanı her zaman sona ermeleriydi.

Bir ilanıaşk, bir öpücük ya da bir seks sahnesi olurdu ve belki -şanslıysam- kadın başrolün tüm roman boyunca başka hedefler peşinde koşmasına rağmen otomatik olarak evde oturan anne rolüne indirgenmediği bir epilog olurdu. Şu anda Vincent ve ben gün batımına doğru gidiyormuşuz gibi gelebilirdi ama ne devam edeceğimizin garantisi ne de kapatacağımız bir perde yoktu.

Önümüzde hâlâ çok şey vardı.

Önümüzde *her şey* vardı.

Her zaman büyük anlar yaşamayacaktık. Bunun gibi küçük anlar da olacaktı. İkimiz onun arabasında, Jabari'nin şarkı listesi arka planda dönüp dururken hangi rotanın bizi evime en çabuk ulaştıracağını hararetle tartışacaktık. Ve ben o anları istiyordum. Bütün küçük anları. Tüm önemsiz şeylerin birdenbire çok önemli geldiği o anları.

"Annen ve baban nasıl biri?" diye ağzımdan kaçırdım Frank Ocean'ın şarkısının ortasında.

Vincent bana hızlı bir bakış attı. Sanırım bugün bırakın bana rastlamayı, benimle bir kitapçının arka köşesinde oynaştıktan on dakika sonra ailesi hakkında soru sormamı beklemiyordu.

Ama sonra kendinden emin bir şekilde, "Onlar harikadır. Destekleyicidirler. Tıpkı gülünç derecede iyi insanlar gibi. Babam biyomedikal mühendisi -cerrahi implantlar, protezler ve benzeri şeyler- ve annem de beşinci sınıflara öğretmenlik yapıyordu ancak birkaç yıl önce birkaç arkadaşıyla birlikte bir seramik stüdyosu kurdular, bu yüzden şimdi ikisi de tam zamanlı olarak çömlekçilik yapıyor. Kocaman bir şirket oldular," dedi.

Gözlerinin nasıl parladığını görünce göğsüm sıkıştı.

"Nasıl tanışmışlar?" diye sordum.

"Basketbol sayesinde."

Kaşımı kaldırdım. "İkisi de gerçekten çok uzun o zaman?"

Vincent başını salladı. "*Hem de çok.* Onları seversin. Ve annem de seni sever, sadece uzun olduğun için değil. Benden ve babamdan daha sanatsalsın. Ekibinde birisinin olmasından memnun olacaktır." Gözleri bana kaydı. "Aslında bir sonraki maçımız için buraya geliyorlar. Onlarla tanışabilirsin." Sonra hemen ekledi. "Tabii eğer istersen. Aileyle tanışma olayını bu kadar çabuk yapmamıza gerek yok..."

O daha fazla düşünmeden araya girdim. "İsterim."

Çünkü istiyordum. Her ne kadar sinir krizi geçireceğimi ve Vincent'a hayat veren harika insanları etkilemeye çalışırken muhtemelen kendimi küçük düşüreceğimi bilsem de onlarla tanışmak ve yüzlerine oğullarını büyütürken iyi iş çıkardıklarını söylemek istiyordum.

Vincent bana gülümsedi ve elimi tutmak için konsolun üzerinden uzandı.

Yağmurdan ıslanmış trafikte otururken elimi tutmaya devam etti. Sokakta park yeri açılmasını bekleyerek mahallede uzun süre dolaştık. Anahtarımı kapıya sokup onu karanlık daireme yönlendirdim. Ben büyük jestimi yapmak için koşmadan önce hâlâ koridorda yerde duran sırt çantama takılıncaya kadar elimi bırakmadı. Sonunda ışıkları açabildim.

Derken ikimiz orada öylece durduk.

Dairemde.

Yaşadığım yerde.

Kitapçıda beni ele geçiren o seks tanrıçası, yerini ilk karma dansına giden bir ortaokul öğrencisine bıraktı.

"Ceketini alabilir miyim?" diye sordum çünkü bu iyi bir ev sahibinin yapacağı bir şeye benziyordu. Ön koridordaki dolabın kadın dış giyimi ve Nina'nın tiyatro yapımlarından çaldığı kostüm koleksiyonuyla tıka basa dolu olduğu, ceketini koluma takana kadar aklıma gelmedi. Sonra ceketini mutfak taburelerinden birinin arkasına attım. Vincent'ın dudakları seğirdi ama misafirperverliğim hakkında yorum yapmaktan kaçındı.

"Bana bir tur attırmak ister misin?" diye önerdi ıslak ayakkabılarımızı çıkarırken.

"Elbette. Burası mutfak." Mutfağı olduğu açıkça belli olan yeri işaret ettim. "Burası da oturma odamız. Dağınıklık için özür dilerim. Nina gittiği doğaçlama festivali için eşyalarını topluyordu. Şeyyy. Bu onun odası. Bu da Harper'ın odası. Ve benimki... benimki burada."

Vincent başını sallayarak, "Yolu göster," dedi.

Keşke kitapçıya koşmadan önce biraz ortalığı temizleseydim. Yatağım yapılıydı ve birkaç gün önce yerleri süpürmüştüm ama masam tam bir felaketti. Üzeri defter yığınlarıyla, kalemlerle, kokulu mumlarla, cilt bakım ürünleriyle, makyaj malzemeleriyle ve uzay boşluğuna fırlatmak istediğim tamponlarla kaplıydı. Yanındaki köşeye sıkıştırılmış IKEA kitaplığı, eski gençlik romanları, tüm yüzyıl ve türlerden İngiliz edebiyatının ve farklı derecelerde hararetli aşk romanların kutsal olmayan karışımıyla dolup taşıyordu. Duvara asılı duran mantar pano bile fotoğraflar, bilet koçanları ve kartvizitlerle doluydu.

Vincent doğal olarak direkt karışıklığa yöneldi.

Hemen kendime geldim. Odamı karıştırması adildi. Ben de onun banyosunu kullanmıştım. Onun yatağında orgazm olmuştum. Dilimi ısırıp çocuğun eşyalarıma bakmasına izin verebilirdim. Ama bu içten içe ölmediğim anlamına gelmiyordu.

Yağmurdan ıslanmış hırkamı çıkarıp çamaşır sepetime koydum, yastıkları kabartmak için yatağıma fırladım ve yorganımdaki topakları düzelttim, sonra yalpalayarak odada düzeltilecek başka bir şey aradım.

Gözlerim Vincent'a takıldı. Geniş omuzları eğilmiş ve rafımdaki kitapların isimlerini okumak için başı yana düşmüştü. Onu böyle görmek -odamda, bir kazak, yağmurdan ıslanmış kot pantolon ve sadece çoraplarla- o kadar evcil geldi ki kalbim sıkıştı. Onu bir battaniyeye sarmak ve sonsuza kadar burada tutmak istedim.

Acaba beni odasına aldığında o da aynı şekilde mi hissetmişti diye merak ettim.

"Oturur musun?" dedi. "Beni endişelendiriyorsun."

Oflayıp masa sandalyeme çöktüm, artık onlarla daha fazla uğraşamayacağım için ellerimi uyluklarımın altına koydum. Vincent *iyi misin?* der gibi kaşını kaldırdı.

"Daha önce hiç erkek misafir ağırlamadım," diye itiraf ettim. "Şey, Perry Young evime geldi ama o zaman lise birdeydik ve ailem hep yanımızdaydı. Yani o sayılmaz."

Vincent homurdandı. "Randevunuza eşlik mi ettiler? Bu zalimlik."

"Bir *randevu* değildi. İngilizce onuruna yönelik bir projede ortaktık. Ve ben ondan tam on santim daha uzundum,

bu yüzden aramızda asla romantik bir çekim yoktu. Orada son sınıf balosunda çekilmiş bir fotoğrafımız var, üst köşede." Ayağa kalkıp mantar panoya işaret ettim. "Birlikte gitmedik. Bu bir grup fotoğrafıydı. Ama bak, topuklu ayakkabı bile giyemedim."

Vincent parmak ucunu, lacivert elbisemin altından görünen düz pabuçlarımın uçlarına sürttü, sonra da oğlanların olduğu tarafa hafifçe vurdu.

"Kavalyen hangisiydi?" diye sordu.

Başparmağımdaki hayali bir şeytan tırnağını aldım. "Kavalyem yoktu."

Bu sanki iyileştiğinden emin olduğum eski bir yarayı açmak gibiydi. Ama yara iyileşmemişti. Fotoğraftaki kız gülümsüyor olabilirdi fakat o gece ne kadar perişan olduğunu biliyordum. Omuzlarının çöküklüğünün, babetlerinin, lacivert sade elbisesinin (uzun kollu, pullu olmayan) dikkat çekmemek için olduğunu biliyordum. Kendini küçültmek için olduğunu. Üniversitenin beni olumlu yönde değiştirdiğinin farkındaydım ama o kızın fotoğraflarına bakıp korkusunun ve acısının ne kadarının hâlâ bende olduğunu merak ederken hep canım yanıyordu. Bazen arka planda kaybolma ihtiyacını aşıp aşamayacağımı düşünüyordum.

Vincent aniden, "Keşke liseye birlikte gitseydik," dedi.

Neden bilmiyordum ama göğsüm sıkıştı ve gözlerim yandı. *Bence de,* diye düşündüm. Ama sonra genç Vincent'ın imajını zihnimde canlandırmaya çalıştım ve elde ettiğim tek şey Troy Bolton'un iyi kurgulanmış bir müzikal sahnesinde, Doğu Lisesi koridorlarında kolunun altında bir basketbol topuyla dolaşması oldu.

"Bahse girerim bana zorbalık yapardın," dedim. Vincent buna gerçekten gücenmişe benziyordu, bu yüzden hemen ekledim: "Sen mankafalı, pislik bir sporcu falan olduğun için değil. Ben neredeyse iki arkadaşı olan, çekilmez bir İngiliz ineği olduğum için."

"Hâlâ öylesin ama bunun için sana zorbalık yapmıyorum, değil mi?"

Eğilerek omzuna attığım yumruktan kurtulmayı başardı.

"Tamam, tamam," dedi. "Al bakalım. Durumu eşitleyelim."

Kot pantolonunun cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Biraz kaydırıp ve birkaç kez dokunduktan sonra ekranı yüzüme doğru tuttu. Bu, ergen Vincent'tı, saçları daha uzun ve vücudu yaklaşık otuz kilo daha zayıftı. Smokin de ona biraz fazla küçüktü. Ama fotoğraftaki çocuk kesinlikle bir çapkındı.

"Hadi oradan," diye homurdandım. "Bu beni daha iyi hissettirmedi."

"Ne demek istiyorsun? Ceketimin kollarına bak, Holiday. Bileklerime bile inmiyorlar."

Haklıydı. Ve bu garip bir şekilde sevimliydi.

"Bu son sınıf balosundan mı?" diye sordum.

"Aslında ikinci sınıftaydım. Takım arkadaşımın kız kardeşi birlikte gitmemizi teklif etmişti."

Yanındaki kızın diş telleri ve biraz fazla saç spreyi sıkmış gibi görünen kıvrık saçları vardı ama o lisede olmaktan hoşlanan bir kızın kendine güvenen duruşuna ve

güzel kemik yapısına sahipti. Bu yüzden ondan bir bakıma nefret ettim. Sonra kendimi kötü hissettim çünkü o bir çocuktu. Fotoğrafta görünen ve kesinlikle annesinden ödünç aldığı stiletto ayakkabılara rağmen Vincent'ın koltuk altına zar zor geliyordu.

"Boyun kaçtı?" diye sordum.

"Bu fotoğrafta mı? Hiçbir fikrim yok. Ama birinci sınıfta 1,95'tim. Basketbol kariyerim için harikaydı. Giyim açısındansa berbat."

Ciddi bir tavırla başımı salladım. "Pantolonlar tam bir kâbustu."

"Gördün mü?" dedi Vincent telefonunu bir kenara koyarak. "Muhtemelen arkadaş olurduk."

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil. O saçlar ve o yavru köpek gözleriyle mi? *Hem* sen benden daha uzunmuşsun. Hayatımı mahvederdin, Vincent."

Bir an bana baktı, gözleri sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi parlıyordu ama sadece başını iki yana sallayıp kitaplığıma geri döndü. Kapağını incelemek için rafımdan bir karton kapaklı kitap aldı. Bu bir Oscar Wilde oyunuydu. Vincent bunun *Twilight*'ın yıpranmış bir kopyasının yanma sıkıştırıldığını fark ettiyse bile bu konuda yorum yapmadı.

"Bunu bana okumaya başlamayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Bunu isterdin, değil mi?" dedi. Bana bakmadan önce kitabı rafıma geri koydu. "Eğer hâlâ ilgileniyorsan, senin için Shel Silverstein okuyabilirim."

"Gerçekten onun şiirlerinden birini mi ezberledin?"

"Hayır."

"Oh."

"Üçünü ezberledim."

Şok olmuş bir kahkaha attım. "Bunu neden yaptın?"

Gülümsedi. "Çünkü böyle güleceğini biliyordum."

Kesinlikle saçma şeyler söyleyecektim; muhtemelen onu korkutacak yumuşak, duygusal şeyler. Bu yüzden aptal ağzımı açmak yerine ona yaklaştım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Kıpırdamadan durdu ve bana izin verdi. Başparmaklarımı çenesinden ağzının köşelerine, burnunun ve elmacık kemiklerinin üzerindeki hafif çilli deriye kadar yukarı aşağı hareket ettirdiğimde gözkapakları titredi. Çenesinde koyu renkli kirli sakallar vardı. Onların uyluklarımın iç kısmına sürtmesinin nasıl bir his olacağını düşündüm.

Kollarımı indirdim. Vincent gözlerini açmadan önce bir nefes aldı.

"Kütüphanedeki vardiyam üç saat sonra başlıyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Kaşını havaya kaldırdı. "Cidden hâlâ gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ben sadece... amirime ne söylemem gerektiğini bulmaya çalışıyorum."

"Benimle sevişmekle meşgul olduğunu," dedi sanki bu çok barizmiş gibi.

"Ah? Yaptığımız tek şey bu mu?"

Vincent'ın gözleri şaşkınlıkla parladı ve alt dudağını yaladı. Haşin bir hâlde bana doğru adım attı. İlkel. Aniden

ve şiddetli bir şekilde aletinin ağzımda olmasından ne kadar keyif aldığımı hatırladım.

"Yavaştan almak istediğini söylediğini sanıyordum," dedim hırıltılı bir sesle.

Vincent gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Senin yanında yavaş hareket edemem, Holiday. Ama bu gece başka bir şey yapmamıza gerek yok. Eğer istersen benim evime gidebiliriz ve takım arkadaşlarımla tanışabilirsin. Ya da sadece ikimiz akşam yemeğine gider ve ebeveynlerimiz, en sevdiğimiz şarkılar ve başka ne istersek onlar hakkında konuşabiliriz."

İşte yine başlıyordu, nazik oluyordu.

Ama ben yavaştan almak istemiyordum. Tüm hayatımı yavaştan alarak geçirmişken bunu yapamazdım. Herkesin hayat maratonunu kendi hızında koştuğunu biliyordum ve benim yaşımdaki birçok insandan daha uzun bir ısınma sürecine ihtiyaç duymamda yanlış bir şey yoktu ya da benden on yaş büyük olup da hâlâ esneme hareketleri yapan kadınlar varken koşmaya başlamak üzere olduğumda. Bu bir yarış değildi. Bu sadece hepimizin paylaşabileceği dairesel bir yoldu. İçgüdülerimi dinleyip hazır hissetmeyi beklediğim için pişman olmayacaktım.

Artık hazırdım. Hatta belki biraz fazla hazır.

Gömleğimi tutup başımın üstünden çıkarmaya başladım.

Otuz İki

Başımdan gömleğimi çıkarmak yumuşak ve baştan çıkarıcı bir hareketti.

Uygulamada ise yakası burnuma takıldı ve sağ dirseğim savrulup çok sert bir şeye çarptı. Kolumda donuk bir karıncalanma belirirken keskin bir küfür savurdum, Vincent homurdandı çünkü az önce dirseğime çarpan sert nesne kesinlikle onun çenesiydi.

"Kusura bakma! Aman Tanrım, çok üzgünüm."

Vincent biraz acı dolu bir kahkaha attı.

"İyi misin?" diye sordum hâlâ kıvrık duran gömleğimin içinden.

"Ben iyiyim. Ama harika bir sağ kroşen var."

Bu tam bir rezillikti. Artık gömleğimi çıkarmak istediğimi sanmıyordum çünkü Vincent'ın gözlerinin içine bakamayacağımdan oldukça emindim, öte yandan onu tekrar giymek de istemiyordum çünkü bu tüm bu aşk işlerinde gerçekten berbat olduğumu itiraf etmem anlamına gelirdi.

Belki, eğer şanslıysam, diye düşündüm, *şuracıkta ölürüm.*

Vincent iç çekti. "Çık oradan, Holiday."

Gömleğimden tutup onu çıkarmama yardım etti. Saçlarım statik elektrikten çatırdıyor ve her yere dağılıyordu. Gömleği tekrar yerine indirdim, derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp baktığımda Vincent'ın, hafızasına kazımak istermiş gibi aynı donuk ifadeyle memelerime baktığını gördüm. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. Sutyenim bej rengiydi. Danteli yoktu. Saçma sapan şeyleri yoktu. Ayrıca kot pantolonumun karnımı kestiği yerde çizgiler vardı ama bunların hiçbiri beni endişelendirmedi. Vincent benim hakkımdaki fikrini sıkıcı iç çamaşırları ve tuhaf kot pantolon izleri yüzünden değiştirmeyecekti.

Yine de *bakmayı* kessin istedim.

"Ne var?" diye çıkıştım.

"Memelerin olağanüstü görünüyor."

O kadar kızdım ki güldüm. "Bunu sürekli hatırlatacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Seni dışarı atmadan önce bana yağdırmak istediğin başka iltifat var mı?"

Vincent düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve parmaklarını karışık saçlarımın arasından geçirip okşamak için elini uzattı. Avucu boynumun kenarına yaslandı. Bu teması vücuduma bir elektrik akımı gönderdi, dirseğimi çarpmak gibi ama iyi anlamda.

Vincent bana, "Çok güzelsin," dedi. "En güzel gülüşe sahipsin. Sen şimdiye kadar tanıştığım en zeki insanlardan birisin. Ve çok *güzel* kokuyorsun. Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?"

"Muhtemelen üçü bir arada sabunumdandır."

"Kapa çeneni."

Vincent, eli hâlâ boynumdayken beni kendine çekti ve gülümseyen ağzını benimkiyle buluşturdu. Beni yavaşça öptü. Tembelce. Sanki dünyadaki tüm vakte sahipmişiz gibi. Ve hassasiyetini takdir ettim -gerçekten takdir ettim- ama onu tattığım anda, kitapçının tavan arasında hissettiğim her şey, beş metrelik bir dalga gibi ayaklarımı yerden keserek hızla geri geldi.

"Sana dirsek attığım için çok üzgünüm," demek için geri çekildim.

Vincent başını iki yana salladı. "Sorun değil."

"Çeneni falan kırmadığıma emin misin?"

"Çenem sana kırılmış gibi mi geliyor?"

Ağzını yine benimkinin üzerine koydu ve hayır, bu kesinlikle yaralı bir adamın öpücüğü değildi. İnlemeye benzeyen bir ses çıkardım ve göğsümü onunkine yasladım. Vincent'ın kazağı çıplak karnımda inanılmayacak kadar yumuşaktı, bu da kazak giyen erkeklere olan ilgimin hâlâ çok canlı ve etkili olduğunu doğruluyordu.

Geriye çekilip sersemlemiş hâlde gözlerimi kırpıştırdım.

"Lütfen." Ne için yalvardığımdan bile emin değildim.

"Sabret." Vincent burnumun ucunu öptü.

Belki de haklıydı. Bu aceleye getirilecek bir şey değildi. Muhtemelen tadını çıkarmalıydım ve sonra derin bir nefes alıp çenemin kıvrımından, boynuma oradan da köprücük kemiğime geçen ağzının tenimi yavaş yavaş yakmasının tadını çıkarmaya çalıştım. Elleri göğüs kafesimin yanlarından yukarı doğru kaydı, nasırları hiç dokunulmayan yerlerimi gıdıkladı ta ki aptal, rahatsız edici sutyenimin balenine ulaşana kadar. Ben sutyeni yakmayı teklif etmeden önce, Vincent iki parmağını sutyenimden içeri soktu ve onu göğsümün altına indirip meme ucumu ağzına almak için başını eğdi.

"Evet," diye soludum. "Vardiyamı kesinlikle kaçırıyorum."

Vincent, *öyle mi dersin?* der gibi mırıldandı. Göğsümdeki titreşim kollarımdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Beynim (herhangi bir uyarıda bulunmadan) amirime gönderebileceğim e-postanın taslağını oluştururken, biraz sersemlemiş bir şekilde güldüm.

Sevgili Margie, bu gece işe gelemeyeceğim. Meme uçlarım Vincent Knight'ın ağzında. İçtenlikle özür dilerim! Saygılar, Kendall.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Vincent.

"Bunu yaptığın zaman gıdıklanıyor."

Tekrar mırıldandı, ağzımdan tiz bir ses çıktıktan sonra nefes kesen bir gülümsemeyle doğruldu.

"Bunu çıkarabilir miyim?" diye sordu sutyen askımı çekiştirerek.

"Benim yapmamı istemez misin? Bu sefer burnunu hedef alabilirim."

"İstemem, sağ ol."

Kabul ettim ve kollarımı iki yana açtım. Vincent sırtıma uzanıp sutyenimin kopçasını çözdü ve aramıza düşmesine izin verdi. Belden üstüm çıplaktı. Bu çok tuhaftı. Yapabildiğim tek şey nefesimi tutmak ve Vincent'ın koyu renk gözlerinin sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi, çıplak tenimde dolaşmasını izlemekti. Odam birdenbire çok aydınlık oldu. Ve çok soğuk. Meme uçlarım *agresif* bir şekilde sertleşti.

"Sorun ne?" dedi Vincent.

"Bu çok..." *Bu çok tuhaf*, diye düşündüm. Bunun yerine, "Bu çok ürkütücü," dedim.

Yüzü yumuşacık oldu. "*Kendall.*"

"Ne?" dedim kollarımı memelerimin üzerinde birleştirip. Ama Vincent'ın yukarı itilmiş memelerimi görünce gözlerinin büyüdüğünü fark edip, kollarımı tekrar indirdim. "Öyle ama! *Korkunç* gibi ürkütücü değil ama... bilmiyorum. *Göz korkutucu*, tamam mı? Daha önce hiç kimse memelerimi görmedi."

"Ama bu çok saçma. Çünkü sen bir sanat eserisin."

Gözlerimi devirdim.

"Holiday," dedi Vincent alçak sesle. "Söylediklerimde ciddiyim."

Elizabeth Barrett Browning bana eylemlerin kelimelerden daha etkili olduğunu öğretmişti.

Ama Vincent geniş avuçlarıyla memelerimi kavrayıp ağırlıklarını test ederken galiba sonunda onunla aynı fikirdeydim çünkü bana gerçekten de ciddiymiş gibi do-

kunuyordu. Sanki bana dokunması onun için büyük bir onurmuş gibi ve bana dokunmaya *devam etme* ayrıcalığını elde etmek için ondan istediğim her şeyi yapmaya hazırmış gibi. Vincent başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdirdiğinde ürperdim, kara gözlerini kaldırıp onları meme uçlarımı sıkarak iyice sertleştirirken beni izledi. Önce yumuşak, sonra dudaklarımdan keskin bir inilti çıkmasına yetecek kadar sertçe sıktı.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

Başımı hararetle iki yana salladım. *Yeterince değil.*

Vincent elleri ve ağzıyla anın tadını çıkarıyor, ben kırılmayı göze alamayacağı camdan bir esermişim gibi ihtiyatlı bir şekilde ve sanki evren memelerimi bu kadar uzun süre ondan uzak tuttuğu için biraz kızgınmış gibi, narin olmakla sert olmak arasında ileri geri dans ediyordu.

"Tamam," diye ciyakladım. "Bu... bu iyi."

Vincent bana merhamet etti. "Yatak?"

"Evet, lütfen."

Kalçalarımdan tutup beni hiç ağırlığım yokmuş gibi yatağa kaldırdı. Yatağım zıplayarak kendinizi üzerine atmanız gereken yarı yüksek yataklardan biriydi -standart üniversite mobilyalarındandı- ama Vincent yeterince uzun olduğundan dizlerimin arasında durduğunda kalçalarımız mükemmel bir şekilde hizalandı. Başımı kaldırıp ona baktım, birbirimize ne kadar yakıştığımızı belirtmek için ağzımı açtım ama o sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bana gülümsedi.

Biz birbirimiz için mükemmel boyuttaydık.

"Seni gerçekten ama gerçekten istiyorum," diye fısıldadım.

"Güzel," diye fısıldadı. "Çünkü tamamen seninim."

Aynı fikirde olmamızı gerçekten seviyordum.

Vincent kalçalarımı kavrayıp onları sıktı.

"Patron sensin, Holiday. Sırada ne var?"

Kazağının önünü çekiştirerek, "Çıkar şunu," dedim.

Vincent'ın dudakları seğirdi. "Tabii, hanımefendi."

Bir elini arkasına uzattı, kürek kemiklerinin arasına avuç dolusu tereyağı yumuşaklığındaki kazağı aldı ve tek bir hızla yukarıya, başının üzerine çekti. Bunun benim soyunma girişimimden daha yumuşak olduğunu düşünecek vaktim yoktu çünkü çıplak göğsünün görüntüsü tüm düşüncelerimi raydan çıkardı.

Onu daha önce hiç gömleksiz görmemiştim. En azından şahsen değil. Geçen sezonki maçlardan birinin hemen öncesinde Vincent'ın formasını çıkarıp başka biriyle değiştirdiği bir video vardı (bu video, mezarıma götüreceğim özel bir YouTube oynatma listesine kaydetmiş olabileceğim ya da olamayabileceğim bir videoydu). Keskin arena ışıkları altında terden sırılsıklam, solgun ve muhteşem görünüyordu. Acımasızdı. Ama bu bir şekilde daha da kötüydü çünkü ben yatağımda otururken o mükemmel oyulmuş gövdesi artık bacaklarımın arasında duruyor ve aşırı yüklenmiş küçük beynim onunla ne yapmak istediğine karar veremiyordu.

Avuçlarımı göğüs kaslarına doğru düz bir şekilde bastırmaya karar verdim. Vincent ürperdi.

"Üzgünüm," dedim. "Ellerim soğuk mu?"

"Hayır, gayet iyi. Ellerinin üzerimde olması güzel bir duygu."

Sessiz itirafı öne doğru eğilmemi ve dudaklarımı göğüs kemiğine bastırmamı sağladı. Onun tanıdık kokusu -sıcak, baharatlı, deodorant ve çamaşır deterjanı karışımı kokusu- burnumu gıdıkladı. Ellerim onu biraz daha yakına çekmek için kalçalarına doğru kaydı, böylece köprücük kemiğine ve geniş omuzlarına kadar uzanan döngüsel izleri öpebildim. *Trapezius*, diye düşündüm ağzımı omzunun kıvrımına bastırıp dilimi teninde gezdirirken.

"Beni morartmaya mı çalışıyorsun, Holiday?" diye tıslad ı.

"Belki," diye mırıldandım. "Bir tane ister misin?"

Yarı inleme yarı gülme şeklinde bir ses çıkardı.

"Uslu duracağını söylediğini sanıyordum."

"Evet ama bu hiç adil olmaz, değil mi?" Arkama yaslandım. "Sen eğlendin ama ben burada ölüyorum."

Bana dalga geçer gibi surat astı. "Zavallı şey."

Ona elimi kot pantolonunun ve *boxer*'ının bel kısmının altına sokarak karşılık verdim. Zaten sertleşmişti ama elimi aletine doladığımda avucumda seğirip şişti.

"Pekâlâ, şaka bitti," diye bağırdı. "İçinde olmam gerek."

"Teşekkür ederim." *Lanet zamanlama için.*

Vincent geri çekilip kot pantolonunu ve siyah *boxer*'ını kalçalarından aşağı doğru itti. Telefonu cebinden çıkıp hafif bir sesle halı kaplı zemine düştü, ardından ince siyah

deri cüzdanının daha yumuşak sesi geldi. Vincent içini çekti, yere düşen telefonunu almak için eğildi ve onu komodinin üzerine koydu. Sonra cüzdanına uzandı.

Yüzü aniden düştü. "*Kahretsin.*"

"Ne oldu?"

Vincent şaşkın ve yıkılmış bir şekilde başını iki yana salladı. "Prezervatifim yok. *Lütfen* bana bu evde bir yerlerde bir tane olduğunu söyle, Kendall çünkü CVS'ye bu şekilde giremem. Yani mecbur kalırsam yaparım ama... *kahretsin.* Bunu gerçekten beklemiyordum. Seni bugün göreceğimi bile bilmiyordum..."

Aklıma, kampüsün köşesindeki CVS'nin şimdiye kadar gördüğü en göz kamaştırıcı derecede belirgin ereksiyona sahip olan Vincent Knight'ın bir yandan üstünü başını düzeltirken, bir yanda da kendini izleyen herkese ölümcül bakışlar attığı geldi. Ama şu anda beynim, Nina'nın bir kızın isteyebileceği en iyi fahişe arkadaş olduğunun farkına varmakla meşguldü.

"Kitaplığım. Kitaplığımı kontrol et. Üstten ikinci rafta karton kapaklı bir kitap var. Kırmızı el yazısı ile siyah cildi olan. Hayır, sağa... şu!"

Vincent kitabı raftan alıp kapağını inceledi.

"*Sekreteriyle Yatmak*?" diye okudu düz bir sesle.

"Sakın bir şey söyleme."

Vincent bir bana, bir porno kitabıma baktı.

"Yüksek sesle okumamı ister misin?" Gülümsemesi alaycıydı ama gözlerinde bana moralinin çok bozuk olduğunu söyleyen bir kabullenme vardı.

Bu fikri sonraya sakladım.

"Kitabı bana at," dedim ellerimi çırparak.

Vincent kitabı bana doğru fırlattı. Mükemmel bir şekilde bekleyen ellerime nişan aldığı kitap son derece nazik ve zarif bir kavisle düştü. Bir şekilde parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyi başarmıştım. Dizimin kenarına sert bir şekilde çarptı.

"Ah. Tanrım."

"Softbol takımına mı gireceksin?"

"Defol git," diye homurdandım ciltsiz kitabı yakalayıp yorganımın üzerine silkerek.

Nina'nın geçen yıl doğum günümde bana verdiği "kitap ayracı" yuvarlandı: Leopar desenli folyodan bir dizi prezervatif. Onları alıp paketlerin arkasını inceledim.

"Sorun kalmadı," dedim büyük ikramiye vurmuş bir piyango bileti gibi onları sallayarak. "Sorun kalmadı. Son kullanma tarihlerinin bitmesine daha iki yıl varmış."

Vincent onları elimden kaptı, sıranın sonundan bir tanesini kopardı ve paketin köşesini dişleriyle yırttı.

"Bunlar bize iki gün dayansa şanslıyız demektir," dedi. "Bunu kendime ben mi takayım istersin?"

Bu meydan okumadan ziyade çok açık bir davetti. Elimi uzattım, o da bana açılan paketi uzattı ve lisedeki seks eğitiminden ne kadar çok şey hatırladığımı gösterebilmem için topuklarının üzerine oturdu. Prezervatif neon pembeydi çünkü Nina elbette bana leopar desenli folyodan neon pembe prezervatifler verirdi. Ucunu geçirdim.

Aşağı yuvarladım. Tırnaklarımın ultra ince lateksi delmediğinden kesinlikle emin oldum.

"Ta-da," dedim gururla.

"İyi iş çıkardın, Holiday."

"İnsan biyolojisi dersleri gerçekten işe yaradı."

Gözlerini devirdi. "Arkana yaslan."

Başım yumuşak bir ses çıkartarak dekoratif yastık yığınıma çarptı. Yorganın üzerine yayılır yayılmaz tamamen üstsüz olduğumun ve Vincent'ın üzerinde neon pembe prezervatiften başka bir şey olmadığının farkına vardım. Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu. Şu anda kalp krizi geçirmenin ne kadar utanç verici olacağını düşündüm.

"Bu bir sınav mı?" diye sordum.

Elbette şaka yapmıştım'ama sesim titrek ve tiz çıkmıştı. Vincent şakayı yine bir savunma mekanizması olarak kullandığımı anlamış olmalıydı çünkü ciddi bir tavırla başını iki yana salladı.

"Sınav yok. Test yok. Oyun yok."

"Ah." Yutkundum. "Güzel."

Kalçamı okşadı. "Benim için yukarı kaldır."

Dizlerimi şilteye bastırdım ve yarım köprü kurdum. Vincent kot pantolonumu kalçalarıma doğru sıyırdı. Tekrar şilteye çöktüm ve pantolonumu önce bir bileğimden, sonra diğerinden çıkarmasına izin verdim. İç çamaşırımı unutup unutmadığını sormak için ağzımı açtım ama sonra ellerini bacaklarımın uzunluğu boyunca gezdirdi, avuçlarıyla her kıvrıma, çile, selülit izlerine, çatlaklara ve tıraş olmayı

kaçırdığım yerlere dokundu. Parmaklarını iç çamaşırıma geçirdi ve çıkardı.

Ve *nihayet* ikimiz de çıplaktık.

Bunu yapmamız yeterince uzun sürmüştü.

Otuz Üç

Vincent benimle yatağımın üzerine çıkmadan önce iç çamaşırımı özenle komodinin üzerine koydu, bu sefer onu kaybetmeyecektik.

Yorganımın hışırtısı, karyolanın gıcırdaması ve camlarıma vuran yağmurun pıtırtısı *neredeyse* ağır nefesimi bastıracak kadar yüksekti. Neredeyse. Vincent'ın arasına girebilmesi için bacaklarımı açarken güçlükle yutkundum, elleri omuzlarımın her iki yanında şilteye dayanmıştı. Tenlerimizin birbirine değdiği her yerde cildim elektrikleniyor, vücudundan içimi eriten bir sıcaklık yayıyordu. Vincent'a bakarken, eğer sabrı olsaydı, burun köprüsündeki hafif çilleri bile sayabilirdim. Durumun ciddiyeti omuzlarıma ağır bir yük gibi oturdu.

Bekâret sosyal bir yapıydı.

Bunu biliyordum. Bir erkeğin penisini içime sokmasıyla ilgili hiçbir şeyin beni bir kişi olarak temelden değiştirmeyeceğini biliyordum. Bu *aslında* çok da büyütülecek bir şey değildi.

Fakat bana göre bir bakıma öyle sayılırdı.

Ben yumuşaktım. Duygusaldım. Romantiktim. Bunun için kendimden nefret etmek istiyordum ama sonra Nina'nın bana söylediği şeyi hatırladım: Bu şekilde hissedebilirdim. Normal şartlarda titreyip heyecandan sersemleyebilirdim ve bu anın ağırlığını göğsümde hissedebilirdim.

"Gerçekten ne yaptığımı bilmiyorum," diye uyardım Vincent'ı. "Bu yüzden tuhaf bir şey yaparsam lütfen beni kızdırma."

"Söz veremem."

Pazılarına vurdum. Güzel, biçimli pazılarına.

Kaşını kaldırdı. "En sert vuruşun bu mu?"

"Benimle dalga geçmeye devam edersen öğrenirsin, Knight."

Vincent ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. "Şaka yapıyorum. Sert severim."

Ama o sert biri değildi. Öne doğru sallanırken yürek parçalayıcı derecede nazikti. Ön kollarındaki kaslar Antik Yunan döneminden kalma canlı bir heykel gibi esniyordu. Gözlerim tanıştığımız gece askıda olan sol bileğine takıldı ve kalbim hızla çarptı. İşte *buydu.*

Kendime ayırdığım küçük an, Vincent kollarını tekrar oynatıp fazla yumuşak yatağıma daha iyi tutunmaya çalışırken başımın etrafına dağılmış olan saçlarımı sıkıştırdığında, kesintiye uğradı.

"Ah," diye tısladım. "Saçım, saçım, saçım."

"Kahretsin, özür dilerim."

Vincent hızla beni rahatsız eden elini kaldırdı ve saçım yerine tepemdeki duvara düz bir şekilde bastırdı. Gözle-

rimiz kenetlendi. İkimiz de biraz utanıyorduk ama bunun karşılıklı olduğunu anladığımız anda sınıfın arka tarafındaki çocuklar gibi homurdanıp kahkahalarımızı bastırdık.

"Yemin ederim ne yaptığımı biliyorum," dedi Vincent.

"Tabii, tabii. Gerçek bir... şey gibisin."

Elini duvardan çekip aramıza uzandı ve iki parmağını içime soktu.

"Ucuz," diye soludum.

Sanırım Vincent, yanıldığımı kanıtlamayı başardığında her zaman takındığı o kendini beğenmiş gülümsemeyle bakmaya çalıştı ama parmaklarını gergin kasların üzerinde oynatıp ardından onları yavaş, arayış dolu hareketlerle içeri ve dışarı doğru oynatırken gözkapakları titredi.

"Kahretsin, Kendall," diye küfretti. "Nasıl bu kadar ıslaksın?"

"İltifat peşindesin," dedim boğuk bir sesle.

Vincent parmaklarını çekerken gözlerini yüzümden ayırmadı ve beni aniden ve acı verici bir şekilde boşlukta bıraktı. Neyse ki, bir elini ereksiyonunun etrafına sarmak ve kalçalarımızı hizalamakta hızlı davrandı. Bacaklarımın arasını nazik ama ısrarcı bir şekilde dürttüğünü hissediyordum. Ve sonra gerçekleşti: Vincent aletinin başını içime doğru itti.

Yüzüm elimde olmadan buruştu.

"Beni bilgilendir, Holiday."

Tek tepkim çok samimi bir, "*Ooof*," oldu.

Vincent yüzünü buruşturdu. "Çok gerginsin. Seni ısıtmam gerekirdi."

"Daha fazla ısınabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim bıkkın bir kahkahayla. "Gerçekten. Yemin ederim. Bu sadece... ilk baştaki sinirler gibi. Ama aşacağım." En azından aşk romanlarında işler hep böyle yürürdü. İlk yanık zamanla sönerdi. Zevke dönüşen bir acı olurdu. Tanrım, umarım bu gerçek hayatta geçerli olmayan başka bir kinaye değildi. "Devam edebilirsin. Cidden. Tamamen içime girmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Vincent çok da ikna olmuş görünmüyordu.

"Fazla gelirse beni durdur."

"Pekâlâ koca oğlan," dedim gözlerimi devirerek. "*O kadar da* büyük değilsin."

Ama öyle sayılırdı. Attığım yemi kabul edip içime beş santim daha girdiğinde tavrım değişti. Dişlerimin arasından nefes alıp çarşafları sıkıca tuttum.

"Nefes al, Kendall."

Onunla göz göze geldim ve bana söyleneni yaptım. İki derin, yavaş, ölçülü nefes. İçeri, dışarı. Ve yine.

Başını salladı. "İşte bu."

Vincent bunun bana ne yaptığını biliyordu ve karnımın nasıl kasıldığını hissetmiş olmalıydı çünkü gözkapakları yeniden titredi ve yanakları renklendi. Ateşli görünüyordu. Vahşi. Ellerimi omuzlarına koydum ve sıktım, onu teşvik ettim ve Vincent yavaş yavaş girmeye devam etti, dayanamayacağımdan emin olana kadar içimi doldurdu ama dayanıyordum. Kalçalarını son bir kez itip köküne kadar içime gömüldü. İkimiz de inledik. Kaslarım onun gergin-

liğine uyum sağlamaya çalışırken titreyip kasılıyordu. Vincent düzensiz bir kahkaha attı.

"Bunu yapma," dedi alçak sesle. "Lütfen. Uzun süre dayanamam."

"Üzgünüm. Bunu bilerek yapmıyorum."

Gerçekten de yapmıyordum. Kendimi hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Bu yeni bir duyguydu ama acı verici değildi. Düğün gecesinin gözyaşları ve kanlı çarşaflarla sona erdiği tarihi bir aşk sahnesine benzemiyordu. Neyse ki ben modern bir kadındım ve içimde (kendimin ve Vincent'ın) parmakları vardı. Ancak hareket ettiğinde (yalnızca yavaş, deneysel bir hamleyle) çok fazla sürtünme oluştu. Belki gerçekten çok büyüktü. Belki ben çok gergindim. Sebebi ne olursa olsun, vücutlarımızın birleştiği yerde keskin bir acı oluştu. Panikle bütün vücudum kaskatı kesildi.

Ya bunu yapamazsam? Ya beynim buna tamamen hazır olmasına rağmen bedenim bu mesajı alamadıysa? Ya bir şekilde her şeyi mahvettiysem?

"Bekle," diye soludum. "Bu... bu çok fazla."

Vincent hareketsiz kaldı. Kitapçıdaki gibi davranacağını ve en ufak bir rahatsızlık belirtisi gördüğünde kendini kapatacağını düşünüp dehşete kapıldım, bu yüzden teni bembeyaz oluncaya kadar tırnaklarımı omuzlarına batırdım.

"Kendall," dedi çok sakin bir şekilde. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam," diye ciyakladım.

"Neye ihtiyacın var?"

"Ne?"

"Ne yapabilirim? Sana dokunabilir miyim?"

"E-evet, tabii ki."

Vincent ağırlığını bir koluna verdi ve diğer koluyla aramıza uzanıp iki parmak ucuyla keşif amaçlı daireler çizdi. Ona izin vermek için mırıldandığımda önce daha yavaş ve yumuşak, sonra daha hızlı ve istikrarlı bir şekilde devam etti. Mükemmel noktayı bulduğunu biliyordum. Ve *oh*, bu çok hoştu. Altında iç çektim, uzuvlarım yavaş yavaş gevşedi ve ağzımdan haz dolu bir ses çıktı. Gözlerimi sımsıkı kapattım (çünkü bazen kendimi toparlamaya çalışırken bu, konsantre olmamı sağlardı) ama sonra vazgeçtim. Bu anda kalmak istiyordum. Bunu tek başıma yapmadığımı hatırlamak istiyordum. Vincent kafamda canlandırabileceğim tüm fantezilerden daha iyiydi.

"Konuş benimle," diye yalvardım.

Vincent'ın kaşları çatıldı ve bir an kendimi açıklamak zorunda kalacağımdan endişelendim ama sonra, "Şu an Shel Silverstein okumak için kötü bir zaman diye düşünüyorum?" dedi.

Elimde değildi. Başımı geriye atıp güldüm.

Bu hareket kaslarımın onun aletini sıkıştırmasına neden oldu ve bu hâlâ biraz fazlaydı fakat bu kez acı vermedi. Vincent sırıttı, sonra açığa çıkan boynumdan faydalandı ve köprücük kemiğimden çeneme ve sonra tekrar aşağı doğru uzanan bir hattı öptü.

"Aslında şu anda sözlerini hatırlayabildiğimi sanmıyorum," diye itiraf etti omzuma doğru. "Bilincimi kaybettiğime eminim. Sen harikasın, Kendall. Seni incitiyor

olduğum için çok üzgünüm. İstediğin kadar zaman ayırabiliriz, tamam mı? Benim için endişelenme. Zaten ikinci kez boşalmam muhtemelen çok daha fazla zaman alacak, o yüzden önemli olan tek şey bunun senin için iyi gitmesi."

Sözleri beni eritti.

Üstelik bu konuda ciddiydi çünkü bunlar büyük bir kahraman gibi söylenmiş sözler değildi. Üzerimde titriyor, sol kolu ve karın kasları hareketsiz kalma çabasıyla geriliyor, sağ eli ise klitorisime sabit çizgiler çiziyordu. İfadesi yoğun ve kararlı bir şekilde odaklanmıştı. Sanki dünyanın en önemli görevi buymuş gibi. Tıpkı hayattaki en büyük ve belki de tek arzusu benim de bundan keyif alabilmemmiş gibi.

Karın boşluğumda, vücutlarımızın birleşmesiyle hiçbir ilgisi olmayan garip bir bükülme hissettim. Bunu nasıl işleyeceğimden tam olarak emin değilim, bu yüzden biraz aptalca bir şey yaptım: Burnunun ucuna yumuşak bir öpücük konduracak kadar doğruldum.

"Harika gidiyorsun," dedim.

Vincent başını eğdi ve acı çeken bir adam gibi güldü.

Bu hareket içime doğru sallanmasına neden oldu. Bu sefer daha az acı, daha çok ağrı hissettim. Sanırım hoşuma gidebilirdi. Sanırım biraz daha fazlasını isteyebilirdim.

"Artık hareket edebilirsin," diye fısıldadım.

Vincent başını kaldırdı ve yüzümü inceledi. "Emin misin?"

"Ah, evet."

İlk başta kalçasını nazikçe itti. Cesaret vermek için mırıldandım ama vuruşları yüzeysel ve geçiciydi. "Senin için iyi mi?" diye sordum.

Vincent hemen ritmini kaybetti. "Ne?"

"İyi geliyor mu? Yani sana?"

Bekâretimi kaybeden kişinin ben olmam, Vincent'ın bana bunu asla ayıkken yapmadığını söylediğini unuttuğum anlamına gelmezdi. O da arada bir kontrol edilmeyi hak ediyordu.

"*Sence*?" diye sordu.

Gözlerim kısıldı. "Bu imalı bir soru mu?"

Vincent neredeyse tamamen dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri daldı. *Evet. Tamam.* İmalı *bir soruydu.* İkimiz de inliyorduk. Vincent hareketi ikinci kez, ardından üçüncü kez tekrarladı. Dördüncü hamlede başımı yastıklarımdan kaldırdım ve aletinin içimde kaybolmasını izledim. Bu görüntü karşısında neredeyse nefessiz kalıp boğulacaktım.

Birleştiğimiz yere dokunmak için uzandım. Vincent da aşağıya bakıp inledi. İlk başta, Nina'nın parlak pembe prezervatifinin yağlanmış falan olması gerektiğini düşündüm ama sonra bunun prezervatif olmadığını fark ettim. Bendim. Vincent şaka yapmıyordu: Sırılsıklamdım. Bu, tuhaf bir şekilde kendimle gurur duymamı sağladı.

Sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Vincent ve ben bu sorunu birlikte çözecektik, tökezleyip gülmek zorunda kalsak bile.

Düşündükçe rahatladığımı hissettim.

Sanırım Vincent'ın neden insan biyolojisi uzmanı olduğunu şimdi anlıyordum. Bu konu çok havalıydı.

"Biraz daha sert," diye rica ettim.

Vincent kaşını kaldırdı ve sert bir şekilde kalçasını itti.

Şaka yapıyordu. Ben yapmıyordum.

"Bu," diye nefesimi tuttum. "Kahretsin. Bunu yap."

Vincent başını boynuma gömdü ve kendini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sonra içimde hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı, her vuruşta dibe kadar çarpıyor ve bu, kendimi çok iyi hissettiriyordu. Ritmi hızlandığında, yapabileceğim tek şey bacaklarımı iki yana açıp omuzlarını, belini, aptalca kaslı poposunu kavramak ve gözlerimin geriye doğru kaymasını engellemek oldu.

"Daha çok," diye ısrar ederken gelen her hamleyi karşılamak için kalçalarımı yukarı kaldırdım.

Sızlandığımı biliyordum. Elimde değildi.

"Tanrı aşkına, Holiday," diye inledi. "Sen aklını kaçırmışsın."

Gülümsemeyi başardım. "Sert sevdiğini sanıyordum."

Vincent bir elini dizimin altından geçirip bacağımı beline doladı ve bir noktaya değinecekmiş gibi üzerime doğru yöneldi.

Ve bu çok iyiydi. Çok güzeldi. Düşündüğümden daha iyiydi çünkü Vincent'la bunu yaptığımızı hayal etmiştim. Bir ayımı onu ve kendimi elime geçen her aşk romanının yıldızları şeklinde hayal ederek geçirmiştim; yumuşak ve tatlı, sıcak ve ağır, karanlık ve lezzetli bir şekilde ahlaksız. Her dinamiği. Her kinayeyi. Her pozisyonu. Ama

bu farklıydı. Bu *daha fazlasıydı.* Hayal gücüm birleşik bir resim oluşturamıyordu... Alnımdaki nefesinin sıcaklığı, uyluklarımızın sıcak kayganlığı, sesinin tanıdık uğultusu, homurdanmaları ve mırıldandığı küfürler kemiklerimde yankılanıyor ve midemdeki kasları giderek daha sıkılaştırıyordu.

Ah, başım beladaydı.

Gülünç şeyler söyleyecektim.

Daha sert, daha çok, ez beni Vincent gibi şeyler.

"Suratını buruşturuyorsun," dedi. "Konuş benimle."

"Benimle dalga geçersin," diye mırıldandım.

"Geçmeyeceğim." Hızını yavaşlattı. "Söz veriyorum. En kötüsünü söyle."

Ağırlığını tek koluna verdi. Bu yeni açı gözlerimi sımsıkı kapatmamı sağladı. *Muhteşemdi.* O kadar muhteşemdi ki dudaklarını yanağıma, burnuma, gözkapaklarıma kaydırdığını anlamam bir saniyemi aldı. Başımı kör bir şekilde kaldırdım ve Vincent bana sormadan dudaklarını benimkilerin üzerine koydu. Bu içimde bir cesaret patlaması yarattı.

"Çok büyüksün," diye inledim.

"Çok sıcaksın," diye karşılık verdi. "Ve çok ıslak."

"Senin için... Aman Tanrım, üzgünüm. Bu çok kötüydü."

"Sen kötü bir kızsın, öyle mi?"

Ağzımdan bir kahkaha çıktı. "Neydi *o*?"

Vincent da güldü, gözleri şefkatle parlıyordu.

"Bilmiyorum. Çok şiirsel değildim ha? Belki biraz daha özel derse ihtiyacım vardır."

"Fazla yardımcı olabileceğimden emin değilim. Demek istediğim, kahretsin, ben onur İngilizcesi programındayım -burada açık sözlü olmam gerekiyor- ve a*h Vincent artık işe koyulalım*, dememe on saniye kaldı." Vincent boğuk bir ses çıkardı. Devam ettim. "Gördün mü? *Lanet olsun*. İnsanlar seks sırasında gerçekten böyle konuşmuyorlar, değil mi? Bu sadece kötü erotizm."

Şaka yapıyordum elbette.

Ama sonra Vincent'ın eli omzuma indi, başparmağı köprücük kemiğime sert bir şekilde baskı yaptı ve beni bir şekilde yatağa sabitledi. Bu artık şaka değildi.

Ninova

Otuz Dört

Gülmeye çalıştım.

Gerçekten, yapmak istediğim şey buydu. Ama bir şekilde boğazımdan yükselen ses şu ana kadar ağzımdan çıkan en alçak ve en gürültülü iniltiydi. Vincent benimle dalga geçmedi. Utancımı aşmam için bana biraz zaman tanırken gözleri sabırlı ve açlıktan karanlık bir hâlde gözlerimde kaldı. Elimi beni yatağa sabitleyen bileğine doladım ve başımı salladım.

Tekrar hareket ettiğinde yavaş, sığ ya da yumuşak değildi.

"Kendine bir bak," diye mırıldandı. "Çok iyiydi. Yapabileceğini biliyordum."

Belki de köküne kadar içime gömülmese ve belki bana gülüyor olsa, müstehcen konuşmayı ne kadar ucuz bulduğumu ona hatırlatacak güce sahip olurdum. Ama kendimi kaybetmiş olmalıydım çünkü Vincent'ın ağzından çıkan her şey şiir gibi gelmeye başladı.

Daha fazla, diye düşündüm çılgınca. *Daha fazlasını söyle.*

Vincent beni açık bir kitap gibi okuyordu.

"Sen kime aitsin?" dedi.

"Seninim."

Vincent'ın eli çenemi tutmak için omzumdan ayrıldı, yanaklarımı öyle bir sıktı ki dudaklarım açık vaziyette somurtmaya zorlandı.

Gözlerinin içi gülüyordu. Bu konuda son derece öfkeli görünüyordu.

"Sen ve o akıllı-lanet-ağzın." Her kelimeyi, gözkapaklarımın titreşmesine ve nefesimin kesilmesine neden olacak şekilde kalçasını hareket ettirerek noktalıyordu. Sonra başını eğip beni öyle sert öptü ki yıldızları gördüm. "Kendimi bunun için hazırladım. Ama güzel oynadın."

"Teşekkür ederim," diye ciyakladım. "Artık lütfen..."

Cümlemi bitirmeme gerek kalmadı.

Vincent ağırlığını tekrar bir koluna verdi ve aramıza uzandı. Avucunu alt karnımın yumuşak kıvrımının hemen altına bastırdı ve tekrar ritmimizi bulduk.

Bu çok iyiydi. Çok fazlaydı. Baskı dayanılmaz ve görkemliydi ve son noktaya doğru sürüklendiğimi hissedebiliyordum. Kalçalarım gergindi, ayak parmaklarım kıvrılmış, bir elim bileğini sertçe kavrıyor ve diğer elim çılgınca pazılarını, omzunu, dağınık saçlarını tutuyordu. Yaşadığım adrenalin patlamasıyla nereye tutunabileceksem orayı tutuyordum.

"Lütfen, lütfen, lütfen..."

"Hadi," dedi. "Yapabilirsin. Bendesin."

Sırtım büküldü. Karnım kasıldı. Tırnaklarım tenine battı.

"Vincent," dedim nefes nefese.

Bunu sağlayan şey göz temasıydı.

Elleri, aleti ve cesaret verici sözleri beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemişti ama ben daha önce de belirttiğim gibi yumuşak ve duygusal bir kaltaktım. Yani, Vincent'ın şehvetle ağırlaşmış ve şefkatle parıldayan güzel kahverengi gözlerinin gözlerime kilitlenmesi, beni doruğa sürükleyen vuruş oldu.

Karnımdaki ağrıyan basınç gerildi ve sonra aniden patladı.

Göz kapaklarım titriyor ve kapanma tehdidinde bulunuyordu ama onları açık kalmaya zorladım. Vincent'ı görmem lazımdı. Ben boşalırken beni izlemesine ihtiyacım vardı. Ve Vincent -kayam, dayanağım, kapıyı her zaman benim için açık tutan ve bana hak ettiğimi sandığımdan fazlasını veren çocuk- ben ayrılıp yeniden bir araya gelirken, orgazmdan sonra sersemleyip nefesim kesilirken bana sarıldı.

Ama saldırmayı bırakmadı.

Aptal, bencil olmayan, insanları memnun eden piç. Beni öldürecekti.

İnleyerek başımı kaldırıp ona bu kadar başarılı olmasına gerek olmadığını söyledim ama sonra kaşlarının arasındaki ufak endişe kırışıklığını fark ettim. Bir şeyi hesaplamak, doğru zamanı ayarlamak istermiş gibi vücutlarımızın birleştiği yere bakıp duruyordu. Bundan nefret ettim. Onun

eğlenmekten başka bir şeyle meşgul olmasından nefret ettim.

Ayrıca sanırım çekilmeyi ve *boş versene* demeyi planlıyordu.

"*Yapma*," dedim.

Vincent şaşkın ama kararlı bir şekilde bana gözlerini kırpıştırdı. Onu sonsuza kadar bu şekilde hatırlamak istedim.

"Çıkacağım," dedi bana. "Sorun değil. Boşalmak üzereyim. Çıkayım da..."

Sesinde ufacık bir isteksizlik vardı. Saklamaya çalıştı ama ben çoktan duydum.

Bu kadar düşünceli olmaya çalışması çok hoştu ama eğer bana istediği şeyi söylemekten dolayı suçlu hissettiği için bunu feda etmesine izin vereceğimi sanıyorsa onu öldürürdüm. Prezervatifi taktı. Nina ve Harper, sürpriz hamilelik kinayesine duydukları nefret nedeniyle B planımın bedelini memnuniyetle öderlerdi. Vincent ve ben sorumlu yetişkinlerdik ve sorumlu yetişkinlerin da biraz eğlenmeye hakkı vardı. Böylece kollarımı onun altına bağladım, sırtının geniş ve biçimli üst kısmına uzandım ve omuzlarını tuttum. Bu hareket onu bana doğru eğilmeye zorladı, vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı ve etkileyici derecede sağlam gücünü kalçalarımı yukarı kaldırmak için kullanmama izin verdi.

Bir sonraki hamlesi öyle güçlü geldi ki kemiklerim çıtırdadı.

"Yapma," dedim tekrar.

Vincent'ın gözleri anlayışla parladı. Nefesi düzensizdi.

"Holiday."

Bu da başka bir uyarıydı. Bir kez daha görmezden gelmeyi seçtim. Ayak bileklerimi Vincent'ın kalçalarının arkasına attım, belini sımsıkı kavradım ve kalan tüm gücümle yorgun kaslarımı esnetirken doğrudan gözlerinin içine baktım.

"İçime. İçime gel, boşal, Knight."

"Kahretsin," dedi nefes nefese ve itmeye başladı. Alnı benimkine yaslanırken bu kelimeyi bir mantra gibi tekrar tekrar söyledi. Ve sonra beni öptü -dudaklarını terden ıslanmış cildime özensiz, dağınık bir şekilde bastırıyor ve sonra dilini nefes nefese ağzıma aç bir şekilde kaydırıyordu- ben de tırnaklarımı cesaret ve şefkat ve henüz adını koyamadığım bir şeyle saçlarında gezdirdim.

"Bu senin," diye fısıldadım. "Bu senin, senin."

Ben seninim.

Vincent elini bacaklarımdan birine doladı ve beline doğru biraz daha yukarı kaldırdı. Bir sonraki hamlede, acı verici bir netlikle baskının yeniden arttığını fark ettim. Artık farklıydı... Daha az keskin ama donuk ve derin. Beni bir nevi korkuttu. İkinci bir orgazmı yakalamak her zaman uzun sürerdi. Bunu neredeyse her gece söylerdim çünkü bir sonrakine geçmek çok fazla kararlılık ister ve terden sırılsıklam olmuş pijamalar ve kramplı bir bilekle sonuçlanırdı.

Ama bu farklıydı. Sanırım gerçekten tekrar boşalabilirdim. Vincent bunu yüzümde görmüş olmalıydı çünkü gözleri parlıyordu. "Bir kez daha," dedi bana, temposunu sabit tutarak. "Bir kez daha gel, Holiday."

"Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin."

Ortalık bu kadar sıcak olmasaydı beni orgazma ulaştırabileceğine olan körü körüne güveni çileden çıkarıcı olabilirdi. Vincent elimi kolaylıkla yakalayıp aşağı doğru sürükledi, avucumu karnımın alt kısmına düz bir şekilde bastırdı, ben de onu içimde hissedebildim.

Hareket edemiyordum. Ben orgazm olayım diye Olimpiyat altın madalyası almaya çalışan terli, kızarmış, nefes nefese bir oğlanın altında sıkışıp kalmıştım ve onu durdurmak için çaresizdim.

Gerçekten ama *gerçekten* durmasını istemiyordum.

"Bekle," diye hıçkırdım bana temas ederken kıvrılmama rağmen. "Vincent..."

"Kendini bırak," dedi. "Sana söylemiştim, Kendall. Darmadağın olmana bayılıyorum."

"*Defol...*"

Sonra boşaldım. Tekrar. Tıpkı onun yapacağımı söylediği gibi.

Eğer ilki bir şimşekse, bu gök gürültüsüydü. Hızlı bir patlama ya da ani bir serbest kalma olmadı. Yuvarlanan basınç tırmandı, tırmandı ve sonra neredeyse *nazikçe,* işaretlenmemiş bir devrilme noktasının üzerinden akar gibi yayıldı. Ama bunun sonucunda vücudumda dalgalanan sel hiç de yumuşak değildi. O kadar yoğun, o kadar derindi ki bir anlığına vücudumun tüm kontrolünü kaybettim. Sanırım ağlıyordum. Sanırım bacaklarımın arasında bir sıcaklık ve kayganlık dalgası vardı. Sanırım Vincent'a o kadar sıkı tutunuyordum ki sanki bir dua gibi adımı hay-

kırıyordu. Titreyen kalçaları ve hafif kükremesiyle zirveye kadar peşimden geldi, kalçalarının beşiği benimkine sürtündü, aletinin nabzı attı, zonkladı ve sonra üstüme yığıldı.

Vincent bana tüm ağırlığının altında ezildiğimi fark etmem için sadece bir dakika verdi. Bir kolunu sırtıma dolayıp bizi yuvarladı, böylece terden ıslanmış göğsüne yayıldım. Kalp atışları yanağıma vuruyordu. Bacaklarımın arasında uğuldayan kalp atışımın yankısını hissediyordum.

Çok uzun bir süre boyunca ikimiz de nefesimizi düzenlemeye çalışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunduk.

Ve sonra yavaşça beynim yeniden çalışmaya başladı.

Lanet olsun.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kalmaya çalıştım çünkü seksten sonra tamamen gülmeye başlamak kabalık gibi geldi ama Vincent üzerinde titrediğimi hissetmiş olmalıydı.

"Kahretsin." Oturmaya çalıştı. "Seni incittim mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım; hem yorgun hem de sevinçliydi.

"Aman *Tanrım*, Vincent! Ben iyiyim. Lanet olsun. Bunu neden haftalar önce yapmadık?"

Yüzündeki sıkıntılı endişe anında dağıldı.

"O kadar iyiydi, ha?" diye sordu kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Öyleydi..." Şaşkınlık içinde başımı salladım. "Mükemmel. Mükemmeldi."

Bekâretimi nasıl kaybedeceğimle ilgili çok düşünmüştüm.

En kötü senaryoda, bunun ya tamamen zevk almamayı ya da -ve bu üzerinde düşünmemeye çalıştığım bir şeydi- rıza eksikliğini içerebileceğini biliyordum. En iyi senaryoda, Harry Styles'ın konserlerinden birinin arkasında beni fark edeceğini ve en sonunda gül yapraklarıyla dolu bir yatağın üzerinde mum ışığında sevişmeden önce beni sevimli sanat dolu buluşma aktiviteleri yapmak için belirsiz bir Avrupa şehrine götüreceğini düşünmüştüm. Bir kızın hayalleri olabilirdi ve bu benim liseden beri önemsediğim ve yıllar içinde yavaş yavaş olay örgüsüne daha fazla değindiğim bir hayaldi.

Ama bu? Bu, çok daha iyiydi.

Sakardı, çılgıncaydı, dağınıktı ve *mükemmeldi*. Vincent ve ben iletişim kurmuştuk -kışkırtıcı olmaktan çok pratik olsa bile- ve gülmüştük -kendimizi tamamen aptal yerine koyduğumuzda bile- ve ikimiz de o kadar zorlanmıştık ki, sanırım gerçekliğe geri dönmemiz yarım saat sürecekti. Bu yüzden bunu büyük bir kazanç olarak nitelendirdim.

Okuduğum tüm aşk romanları ve eğlendiğim en çılgın fanteziler kıçımın kenarıydı.

Bununla boy ölçüşemezlerdi. Benimle ve Vincent'la.

"Mükemmeldi," diyerek bana katıldı.

Ona gülümsedim. Sonra çok alçak bir sesle, "İyi ki seni beklemişim," dedim.

Vincent'ın yüzü buruştu.

"Kahretsin, Holiday. Bana yumuşak davranma."

Sesi yumuşak ve gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. Sanırım az önce söylediklerim onun için itiraf etmeye hazır olduğundan daha fazla anlam taşıyordu. Ellerimi yüzünün her iki yanına koydum ve onu öpmek için uzandım, nazikçe ama yeterince sert bir şekilde, benim de itiraf etmeye hazır olmadığım şeyi hissedebileceğini umarak. Geri çekilip birbirimize baktığımızda, içimde aynı şeyi düşündüğümüze dair sarsılmaz bir his vardı: Birine âşık olduğunu fark etmek yarı korkutucu, yarı neşe vericiydi ama yalnız olmadığını bilince biraz daha kolay oluyordu.

"Gerçekten eğlenceliydi," diye fısıldadım.

Vincent başını salladı. "Evet, bunu kesinlikle tekrar yapıyoruz. Ama toparlanmam için bana biraz zaman vermen gerekecek. Bu... çok fazlaydı. Gerçekten sana karşı bu kadar kaba olmayı planlamamıştım."

Dirseklerimin üzerine doğruldum.

"Hey," dedim parmak ucumu göğsüne bastırarak. "Senden öyle olmanı ben istedim."

Çok açıkça talep ettiğim bir şey için kendini hırpalamasına ve kurban rolü oynamasına asla izin vermezdim. Aksine, sıkı bir şekilde bastırılmış cinsel gerilim kutumu açtığı konusunda onu önceden uyarmadığım için özür dileyecek kişi bendim.

Ama Vincent sadece homurdandı. "İstediğini biliyorum. Oradaydım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp çenemi utangaç bir tavırla çıplak göğsüne yasladım. Geriye dönüp baktığımda, vücudum darbeye alışkın olmadığı için bunun hızlı ve sert olmasını istemem muhtemelen *en parlak* fikrim değildi. Ağrım olacaktı. Sanırım spor salonunda Harper'a yetiş-

meye çalıştığım son seferki kadar kötü değildim ama kesinlikle bolca ağrı kesici içip inleyecektim.

Vincent da biraz daha kötü görünüyordu. Koyu renk saçları terden sırılsıklamdı ve her yöne dağılmıştı. Biraz fazla sıkı tutunduğum yerde, yani göğsünde ve kollarında minik pembe çizikler ve yarım ay şeklinde lekeler vardı. Bedeni kızarmıştı, terden ıslanmıştı ve titriyordu. Uzatmalarda son derece rekabetçi bir şampiyonluk maçı kazanmış gibi görünüyordu.

"Biraz fazla hırslı davranmış *olabilirim*," diye kabul ettim.

"Boş ver," dedi Vincent. "Ama çarşaflarını yıkamam gerekecek."

Yüzüm yandı. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Kapa çeneni ve seninle ilgilenmeme izin ver, Holiday."

Banyoma girip prezervatifini çıkarması için üzerinden indim. Beni sadece on beş saniye boyunca yatağımın üzerinde tek başıma serilmiş hâlde bıraktıktan sonra, yere damlamasın diye ıslatıp iyice sıktığı el havlularımdan biriyle geri döndü. Havlunun kuru bir köşesiyle alnımdaki teri ve bir miktar fondöteni sildikten sonra ıslak tarafıyla nazikçe bacaklarımın arasını sildi. Sıcak su kullanmıştı. Bu hoştu.

Ama Vincent her zaman nazik ve hoştu.

Şey yani *neredeyse* her zaman.

Vincent havluyu yarıya kadar dolu çamaşır sepetime atıp yatağa geri döndü. Ancak yanıma oturmak yerine devasa vücudunun tamamını sanki bana özel ağır battaniyemmiş gibi, doğrudan üzerime attı.

Ciğerlerimden hava boşaldı.

"Hey," dedi boynuma doğru.

"Hey," diye homurdandım.

"Akşam yemeği falan yemek ister misin?"

Nefes nefese güldüm. "Şu anda mı?"

Başını omzumun kıvrımına doğru salladı. "Hayır. Şimdilik sadece bunu yapacağız. Böylece bu sefer hiçbir yere gitmeyeceğimi bilesin diye."

Gözlerim gergin ve ıslaktı.

Uzun bir süre boyunca öyle kaldık. Sandviç gibi, üst üste. Tırnaklarımı terden ıslanmış saçlarının arasından geçirdiğimde Vincent keyifle mırıldandı.

"Yani, biraz açım," dedim sonunda.

Vincent dirseklerinin üzerine doğruldu. "Sanırım önce bir şeyler giymeliyiz. Ve biraz su içip Advil falan almalısın. Ama gerçek bir randevuya çıkma konusunda söylediklerimde ciddiydim. Şehir merkezinde yaz boyunca açık olan yeni bir Tayland restoranı var. Orayı Postmates'ten[7] gördüm ancak internette güzel görünüyor. Muhtemelen yağmurda da güzel ve rahattır. Bir göz atmak ister misin?"

"Kesinlikle Tayland yemeği yemeye gidebilirim."

Vincent, sanki her şey halledilmiş gibi başını salladı. "Hadi. Seni dışarı çıkarıyorum."

Yataktan kalktı ve iki kolay adımda yerdeki gömleğini ve kot pantolonunu almak için odamın karşı tarafına geçti.

[7]Müşterilerin küçük bir ücret karşılığında herhangi bir şey satın almasına ve teslim almasına olanak tanıyan çevrimiçi bir teslimat sistemidir. (e.n.)

Sonra arkasını döndü ve hareket etmediğimi görünce kaşlarını çattı.

"Ya da sipariş verebiliriz," dedi aslında burada baş başa kalma fikrini tercih ediyormuş gibi. Ellerini belimin iki yanındaki şilteye dayayıp üzerime eğildi, o kadar dürüst ve sınır tanımayan bir sevinçle gülümsüyordu ki bir an için içim ısındı. "İstersen yine de vardiyana gidebilirsin, Holiday. Seni kütüphaneye götürürüm. Hatta sen beni dışarı atana kadar etrafta takılıp daha fazla okuma tavsiyesi için seni rahatsız bile ederim. Ama benim için her şeyden vazgeçmen gerektiğini düşünmeni istemiyorum. Benim antrenmanlarım, maçlarım falan olacak ve senin de işini yapmak için vaktin olacak. Patron hâlâ sensin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Korkmaktan bıkmıştım. Artık hayatımdan saklanmayacaktım. Artık her cuma gecesini sanki bana ait değilmiş gibi ya da yaşanmaya değer tek güzel macera sayfalara yazılmış gibi yaşamayacaktım. Okuma listem hiçbir yere gitmiyordu ve bu dönem yalnızca bir gece vardiyasını kaçırmıştım. Yine hasta olduğumu bildirirsem Margie çok kızmazdı.

Yatağımdan atlayarak, "Dışarı çıkıyoruz," dedim. "Ve ben ısmarlıyorum."

Vincent kaşını kaldırdı. "İkram, ha?"

"Hı-hı. Şiir dersi alan bir adam bana otuz dakikalık ders karşılığında yüz dolar verdi. Tam bir enayi."

Bileğimi yakalayıp beni kendine çekti.

"Flört etme konusunda berbat biri," dedi.

İkimizin de kilidini açtığımız bu yeni ve harika dünyayı keşfetmemizin tamamen tamamlandığını sanmıyordum. Belki olağanüstü memelerimle oynamaktan pek yorulmamıştı... Belki de kirli sakalının uyluklarımda nasıl bir his uyandıracağını hâlâ biraz merak ediyordum. Ama şu anda akşam yemeğine çıkmak bir rüya gibi geliyordu. Kaldırımda el ele tutuşmak, pencerenin yanındaki küçük bir masada yan yana oturmak, konuşmak, gülmek ve restoran kapanana ve onlar bizi dışarı atana kadar anekdotlar, eğlenceli gerçekler ve sırlarla ilgili paylaşımlarda bulunmak; tek tek, her birinin tadını çıkarmak. Ve sonra, eğer yağmur dinerse, ay ışığının aydınlattığı kampüste uzun bir yürüyüşe çıkabilir ya da buraya, yatağıma gelebilir ve uyanık kalamayacak hale gelene kadar konuşabilirdik.

Hemen seçim yapmamız gerekmiyordu. Kendi anılarımızı oluşturuyor, hepsini bir araya getiriyorduk. Aceleye gerek yoktu. Çevirecek son sayfamız yoktu.

Daha çok vaktimiz vardı.

Dünyalar kadar.

Duzenleme
Ny.ozlem

Son Söz

Kütüphane sessizdi.

Gerçi cuma geceleri hep sessiz olurdu.

Ay ışığı atriyuma doluyordu. Sahte eğrelti otları, havalandırma deliklerinden yayılan ısıda yumuşak bir şekilde hışırdıyordu. Neredeyse boş olan birinci katın diğer tarafında, Margie'nin kitap arabasının tekerlekleri, kitap raflarında bir aşağı bir yukarı dolaşırken gıcırdıyordu. Küçük bir ayrıntı dışında her şey rutindi: Kütüphanede çalışmaya başladığımdan beri ilk kez, elimde bir aşk romanıyla masanın arkasına saklanmıyordum.

Bunun yerine, dizüstü bilgisayarımı açmıştım. İlk romanımın ilk bölümünün taslağı tam ekran modunda bana bakıyor ve Twitter'a "sadece bakmak" için gelen istekle mücadele etmeme yardımcı oluyordu.

Kimse beni yazmanın ne kadar zor olacağı konusunda uyarmamıştı.

Acımasız ve sinir bozucu olduğu ve kafamdaki görüntüyü veya iliklerimdeki duyguyu yakalamak için doğru

kelimeleri bir araya getirmeyi başardığım her seferinde çektiğim acıya tamamen değeceğini söylememişti. Yaratıcı çabaların tatmin edici bir yanı vardı. Sanırım sonunda Shakespeare'in neden bu kadar aşk sonesi ve Taylor Swift'in neden bu kadar şarkı yazdığını anlıyordum. Şimdi anlıyordum... İçinizde yaprak yaprak açan, asma dalları gibi büyüyen duygu bahçesini çözme ve bunları kelimelere dökme konusundaki açıklanamaz ve kaçınılmaz ihtiyacı.

"Yine benim hakkımda erotik hikâyeler mi yazıyorsun?"

Başımı kaldırdım.

Vincent, yüzünde alaycı bir gülümseme ve elinde bir fincan kahveyle karşımda duruyordu. Fincanı masaya koydu. İsmi, el işi olduğunu anladığım küçük, kalıcı bir ayçiçeği resmiyle birlikte fincanın üzerinde yazılıydı.

"Vardiyam sırasında dikkatimi dağıtmayacağına söz verdiğini sanıyordum," dedim kahvemden bir yudum alarak.

Anlaşmamız basitti: Her iki cuma gününden birinde akşamları Vincent'la takılabilmek için, gece vardiyamı öğleden sonra vardiyasıyla değiştiriyordum. Artık takımdaki çocukların çoğunu tanıdığım için bu gerçekten eğlenceli oluyordu. Vincent'ın ya da benim evimde takılıyorduk. Jabari ve Harper'la çifte randevuya çıkıyorduk. Hatta ara sıra partilere bile gidiyor, eğer benimle dans etmeye söz verirse Vincent'ın bana insanoğlunun bildiği en hafif karışık içkiyi yapmasına izin veriyordum çünkü onun sarhoş ve gevşek olmasını ve sırf beni güldürmek için popüler şarkıların sözlerini bariz şekilde yanlış söylemesini seviyordum.

Programımdaki bu küçük değişiklik karşılığında Vincent da benim huzur ve sessizlik içinde sürdürmem gereken işlerime ayıracağım süre olan cuma gecesi vardiyalarımı tek başıma geçirmemi kabul etti.

"Burada olma iznin yok," dedim.

"Ah, senin için gelmedim," dedi.

Kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Bunu düşündüğüne inanamıyorum. Bilgin olsun, okul harcını ödeyen bir öğrenci olarak buradayım, erkek arkadaşın olarak değil. Kahve sadece hoş bir jestti."

Sıcak fincanı göğsüme bastırdım ve kısılmış gözlerimle onu izledim.

"Dikkatimi dağıtmayacak mısın?"

"Aklımdan bile geçmedi."

Dudaklarımı büzdüm. "Sırt çantası getirmemişsin."

Vincent, göz temasını kesmeden masanın yanındaki tel raftan Clement Üniversitesi'nin öğrenciler tarafından işletilen gazetesinin son sayısını almak için uzandı. Ön sayfadaki manşeti okuyabilmem için onu havaya kaldırdı (Seks, Uyuşturucu ve Rock'n Roll: Ulusal Üniversite Doğaçlama Festivali Yerel Kolluk Kuvvetleri Tarafından Basıldı), gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı ve arkasını dönüp uzun adımlarla atriyuma gitti. En yakın masaya oturup rahatça yerleşti.

Hiç kimse gazete okurken bu kadar iyi görünmemeliydi.

Saçları ıslakken uyuduğunda olduğu gibi kabarık ve darmadağınıktı. Clement'ın uzun kollu basketbol gömleği göğsüne doğru sımsıkı gerilmişti. Yüzü bir sanat eseri gibiydi. Profilindeki her keskin çizgi ve kıvrım, üzerine koca bir makale yazmama yeterdi. Ay ışığında muhteşem görünüyordu. Onun iş başında bir mafya tetikçisi, top-

lantı odasında acımasız bir milyarder ya da Parlamento'dan gelen önemli mektupları kara kara düşünerek inceleyen bir dük olduğunu neredeyse hayal edebiliyordum.

Onun hakkında kurgu mu yazmak yoksa yanına gidip kütüphanenin diğer ucuna sürükleyip üstüne mi tırmanmak istediğime karar veremedim.

Derken Vincent dirseklerini masaya dayadı, kollarını esnettiği için gömleğinden pazılarını görebiliyordum ve onu izlediğimi bildiğinden hiç şüphem yoktu. Kollarını bilerek esnetiyordu. Beni sınamak için.

Saçmalıyordu.

Bu oyunu iki kişi oynardı.

Üzerimdeki eşofmanı çıkardım, kayıp iç çamaşırımı bulduğumuz gece ondan çaldığım bir Clement eşofman üstüydü. İç çamaşırım gardırobunun tepesine düşmüştü (doğum gününde onu oldukça sert bir şekilde fırlattığım ortaya çıktı, bu yüzden softbol kariyerim için hâlâ umut olabilirdi). Altına sadece ince, pamuklu bir gömlek giymiştim ve kütüphane bu gece soğuktu ama memelerimin buz gibi olması galibiyet için ödemem gereken küçük bir bedeldi.

Yana doğru attığı gizli bir bakış bana ilerleme kaydettiğimi söyledi.

Vincent beni izliyor, gözleri alev alevdi ve sıktığı çenesindeki bir kas gerildi.

Öldürücü atışı yaptım. Kendini beğenmiş tebessümümü yumuşatarak kollarımı başımın üzerine doğru uzattım, sırtım büküldü ve omuzlarımdaki sert kaslar gerilince dudaklarım yumuşak bir inlemeyle aralandı.

Kotumun arka cebindeki telefonum titreşti.

Vincent'ın bana kirli oynamayı bırakmamı söyleyen bir mesaj atmış olmasını bekliyordum ama ev arkadaşımın grup sohbetinden gelen bir bildirimdi. Geçen sene bana şaka olsun diye verdiği doğum günü prezervatiflerinin aslında günü kurtardığını söylediğimde hem çok sevinen, hem de çok duygulanan Nina ("Aman Tanrım Kendall, orada ruhen seninle olduğuma inanamıyorum!") başka bir fotoğrafını göndermişti. Bu kez, en sevdiği açık renk kot pantolonu ve Harper'ın dolabında bulduğundan oldukça emin olduğum narin pembe bir kazak giyerek modellik yapıyordu.

Şöyle yazmıştı: *Düşünceniz???*

Bu gece bir randevusu vardı. Her ne kadar Nina bunu asla kabul etmeyecek olsa da sohbetimizde giderek artan ayna selfie'leri koleksiyonu bana onun bu sefer biraz gergin olduğunu söylüyordu.

Cevap yazdım: *Böööö. Yeterince seksi değil. İnce askılı yeşil elbiseyi giy.*

Onu giyemem, diye hemen cevap yazdı. *Dışarısı buz gibi. Kız tuhaf olduğumu düşünür.*

Harper araya girdi: *Trençkot.*

Hımmm??? Bir fahişe gibi mi görüneyim??? diye karşılık verdi Nina.

Mesaj attım: *Eee?*

Yaklaşık otuz saniye boyunca bir sessizlik oldu ve ardından Nina başka bir fotoğraf gönderdi. Yeşil elbise. Deve tüyü rengi trençkot. Benden ödünç almayı istemesine gerek olmayan bir çapraz çanta (çünkü ihtiyacı olduğunda

kullanmasına izin vereceğimi zaten biliyordu). 1950'lerin siyah-beyaz Fransız filmlerindeki baştan çıkarıcı kadınlara benziyordu. Harper ve ben hemen kalpli gözler, flamenko dansçıları, ateş topları, kayan yıldızlar gibi emojilerden oluşan satırlar gönderdik ve Nina buna tek bir orta parmak emojisiyle karşılık verip ardından isteksizce son bir mesaj attı: *Teşekkür ederim.*

Ekrana gülümseyip telefonu tekrar cebime soktum.

Gecenin en iyi fahişesi rolünü üstlenmek eğlenceliydi.

Sanki çağrılmış gibi üzerime bir gölge düştü.

Masanın diğer tarafında duran adam uzundu -gerçekten çok uzundu- ve güzeldi ama hiç de tehditkâr değildi. Artık onu bu kadar iyi tanıdığım için değil. Clement basketbol takımının yıldızıydı. Tüm spor yayıncılarının ve NBA fanatikleri onun ilk tur draft hakkı olacağını öngörüyordu. Geçen yılın büyük maçından, bunu kesinlikle hak eden bir oyuncunun burnunu kırdığı için atılan kişiydi. Sırf beni güldürmek ve utandırmak için bana şiir okuyan kişi.

"Sana yardım edebilir miyim?" diye sordum, kirpiklerimin arasından ona bakarak.

Vincent kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu.

"Bir kitap arıyorum," diye homurdandı.

"Başlığını ve yazarın adını biliyor musun?" diye sordum, sanki onun için ISBN'e bakmaya hazırmışım gibi, klavyeyi kendime doğru çekerek.

"Shel Silverstein'dan *The Giving Tree.*"

Şaşkın kahkahamı güçlükle bastırdım.

"Tamam," dedim tamamen iş konuşur gibi. "Bu biraz zor. Bulmak kolay değil."

Vincent başını salladı. "O hâlde yolu göstersen iyi olur."

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, güvenli bir şekilde masanın altına koydum ve insanlara on beş dakika sonra döneceğimi söyleyen küçük kâğıt tabelayı çıkardım (bu bariz bir yalandı). Ben masanın etrafında dönüp onun yanından geçerken Vincent kenara çekilmedi. Kollarımızın birbirine değmesine izin verdi. Ama profesyonel değilsem hiçbir şey değildim. Çenemi dimdik tuttum, atriyumda süzülürken tempolu ama rahat adımlarla ilerledim, masaların arasında o kadar sessizce yürüyordum ki üzerlerine yayılmış bir avuç esneyen öğrencinin hiçbiri başını kaldırmadı bile.

Vincent beni o kadar yakından takip ediyordu ki bana ulaşmasını, beni kendisine çekmesini ve onunla dalga geçmemin bedelini bana ödetmesini bekliyordum. Ama ellerini kendine sakladı. O mükemmel bir beyefendiydi.

Bu beni vahşileştiriyordu.

Asansörün önünde durdum ve çağrı düğmesine bastım.

"Merdivenleri çıkmak istemiyor musun?" diye sordu Vincent, başparmağını kelimenin tam anlamıyla beş adım solumuzda bulunan merdivene doğru bastırarak.

"Merdivenler hizmet dışı."

Vincent mırıldandı. Gözlerine bakamıyordum.

Asansör neşeli bir çınlama sesiyle geldi. Açık kapıdan küçük bir adımla girdim. Vincent beni takip etti, ikinci katın düğmesine bastı ve yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. Beni o kadar karanlık gözlerle köşeye sıkıştırdı ki gözlerinde yansımamı görebiliyordum.

Alçak sesi duvarlarda yankılanarak, "Sen," dedi. "Boktan bir oyuncusun."

"Konuşmayı kes."

Kötü bir şekilde gülümsedi. "Sustur beni."

Yüzünü tutup onu öpebilmek için aşağı çekmeden önce kapıların kayarak kapanmasını bekledim. Her zaman yaptığı gibi benimle yarı yolda buluştu. Yüzlerce kez öpüşmüştük ama bir şekilde hâlâ birbirine çarpan iki dalganın ilk gücüyle bir araya geliyorduk. Bundan asla bıkmayacaktım.

Asansörün durduğunu fark ettim. Kapılar kayarak açıldı sanırım çünkü Vincent beni geri geri itti ve ayaklarımızın altındaki halının sesini duydum. Birbirimizin gömleklerinden yakaladığımız ve ağızlarımızı kapalı tutmaya çalışırken nefes nefese kıkırdadığımız için hareketlerimiz beceriksizce ve yavaştı. Vincent ellerini omuzlarıma koyup beni kol mesafesi uzaklığında tutana kadar hangi bölüme yönlendirdiğini anlamadım.

İngiliz edebiyatı.

"Seni duygusal küçük pislik," dedim. Ve sonra daha yumuşak bir sesle, "O boktan şiir dersini aldığına gerçekten çok sevindim," diye ekledim.

"O boktan şiir dersini *bırakmadığıma* ben de çok sevindim."

"Bu sözler Profesör Richard Wilson'a mı? Oysa iyi dost olduğunuzu sanıyordum."

Vincent onun adını duyunca homurdandı.

"O heriften hâlâ nefret ediyorum," dedi. "İlk ödevde tam bir pislikti. Ona bileğimin berbat olduğunu ve ek süreye ihtiyaç duyduğumu söylemeye çalıştım ama beni reddetti. Çok perişan haldeydim. Tek yapmak istediğim uyumaktı ama ekip bir parti veriyordu, o yüzden gidecek hiçbir yerim yoktu ve ben de bunu başarabileceğimi düşündüm. Bu neredeyse hayatımın en kötü haftasıydı."

"Neredeyse?"

"Evet, evet. Berbattı. Ama buna değdi çünkü seninle tanıştım."

Hiç düşünmeden, yalnızca kas hafızasıyla uzanıp parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına soktum. Saçlarıyla oynadığımda Vincent'ın omuzları her zaman olduğu gibi düştü ve sonra beni öpmek için eğildi.

"Beni kaldır," dedim.

Vincent alt dudağımı ısırdı. "Kibarca söyle."

"Zıplıyorum. Bir, iki, üç..."

Hem bıkkın hem de şefkatli bir iç çekişle beni yakaladı. Geniş, güçlü elleri kalçalarımın altına kaydı, ağırlığımı destekledi ve beni kendisine doğru bastırdı, böylece kalçalarımın beşiğinde sert karın duvarını hissedebildim. Bir an için nerede olduğumuzu unutup inledim.

Vincent popomu sıkı sıkı tuttu. Canımı acıtacak kadar değil ama ciyaklamama yetecek kadar.

"Doyumsuz kız," diye azarladı alçak sesle.

"Dedi elleri popomda olan adam."

"Sessiz ol," diye fısıldadı aralık dudaklarıma doğru. "Çünkü yakalanırsak seni öpmeyi nasıl bırakacağımdan emin değilim."

Akıllı olmak çok çekiciydi.

"Şiir okumamı *istemiyor musun*?"

"Kendall, yemin ederim ki..."

"*Eğer beni seveceksen, izin ver bu tüm gece sürsün...*"

Vincent homurdandı ama bir sonraki mısrayı söyledi: "*Ama sadece aşk uğruna.* Lütfen şu anda Elizabeth Barrett Browning'den alıntı yapma. Bunun beni ne hale getirdiğini *biliyorsun.*"

Gülüşümü bastırmak için yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Tekrar arkama yaslandığımda, gözlerim biraz ıslaktı ve yanaklarım gülümsemekten ağrıyordu. Vincent yumuşak bir ifadeyle beni izledi.

"Bu arada, evet," dedi. "Çok belli değilse diye söylemek istedim."

"Ne evet?" diye sordum kalbimin hızla çarpmasına rağmen.

Vincent gülümsedi. "Evet, seni seviyorum."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu ama ben ilk kez duymuyordum. Elimi tutma şekli öyleydi. Beğeneceğimi düşündüğü bir kitabı okuduğunda bana mesaj atması. Benimle Harper'ın yüzme yarışlarına ve Nina'nın doğaçlama gösterilerine gelmesi ama kutsal ev arkadaşı film geceleri ritüelimizi sürdürebilelim diye perşembe günleri uzak durmakta ısrar etmesi. Maçlarında giymem için bana eski basketbol formalarından birini hediye etmesi. İlk sevişme-

mizden yaklaşık iki hafta sonra beni çok uzun boylu ve çok sevimli ebeveynleriyle tanıştırması (dünya tatlısı olan annesinin beni bir sonraki tatilde seramik stüdyosunu ziyaret etmeye davet ettiğinde titriyor ve saçmalıyordum). Bana küçük ayçiçeği resimleriyle kaplı notlar bırakması.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Vincent'ın gülümsemesi hiç de şaşkın değildi. Ben de pek kurnazca davranmamıştım.

Ama yine de bunu yüksek sesle söylemek güzeldi.

Ama bu küçük ilanıaşkımız asla bir aşk romanında yer alamazdı. Klimanın uğuldayan sesi. Lekeli halılar. Bacaklarımın arasındaki hafif nem, bana kadınlar tuvaletinde kendimi toparlamak için çok zor zamanlar geçireceğimi, ardından da kendimi eve sürükleyip *nihayet* ben işimi, o da cumartesi sabahı antrenmanını bitirdikten sonra yatakta geçireceğimiz muhteşem tembel saatlerin tadını çıkarana kadar çok uzun ve işkence dolu bir vardiya geçireceğimi hatırlattı.

İşin aslı ben aşk romanlarını gerçekçilik için okumuyordum. Onları bir kadın olarak görülmemi ve duyulmamı sağladıkları için okuyordum. Hem gurur duyduğum hem de arama geçmişimden temizlediğim arzularımı keşfetmeme izin vermişler ve bana kim olduğumu ve ne istediğimi öğretmişlerdi.

Her zaman bir okur olacaktım. Ve her zaman bir romantik.

Vincent ve benim çok riskli ve sinematik bir aşk hikâyemiz olmayabilirdi (biz sadece yirmi dört saat açık kütüphanede yakınlaşan iki üniversiteliydik) ama ben ilişkimizi olağanüstü olarak nitelendirmeyi tercih ettim.

Mükemmel, harikulade bir an için, dünya dönmeyi bıraktı ve yıldızlar pencereden bize göz kırptı. Vincent'ın kalp atışı benimkine uydu. Kolları beni sert ve sıcak bir şekilde sardı. Öpüşürken dudaklarımızda kahkahalar vardı. Etrafımızdaki kitaplar, cansız nesneler gibi sessizdi ama onları hissedebiliyordum; sihirle ve olasılıklarla dolu olduklarını.

Hava karardıktan sonra kütüphaneleri hep sevmişimdir.

Teşekkür

Kibarca okumamasını söylememe rağmen bu kitabı okuduğu için anneme: Bana inandığın, vergilerle ilgili tüm sorularımı yanıtladığın ve her zaman, tüm vaktimi neye harcadığımı sana söylemekten biraz utansam bile beni desteklediğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Simone, doğduğum aydan en sevdiğim içeceğe ve nöro-farkındalık yolculuğuna kadar her şeyde ortak beyin hücrem ve ikizim olduğun için teşekkür ederim. Yeteneğin, cesaretin ve sahtekârlık sendromunun kazanmasına izin verdiğimde tam olarak ne duymam gerektiğini bilme kabiliyetin için teşekkür ederim. Umarım onlarca yıl boyunca tesadüfen benzer kitaplar yazmaya devam ederiz.

On beş yaşımızdayken bir yazma uygulamasında tanıştığımız bir grup yabancıyla uluslararası seyahat planları yapmak için açtığımız sohbet grubuna (ne kadar da cesurmuşuz) teşekkür ederim. Sizi seviyorum çocuklar ve tüm yılların ve kilometrelerin bizi asla ayırmamasını da seviyorum.

Dekanna'ya, editörüme, bana güvendiği, vizyonu gördüğü ve bu macera boyunca elimi tuttuğu için teşekkür ederim.

Kiley ve Avery'ye, yayıncılık danışmanım oldukları ve en aptalca sorularımı bile yanıtladıkları için teşekkür ederim. İç görünüz, dürüstlüğünüz ve iyi enerjiniz ile ekip çalışmanız için teşekkür ederim. Bu kadar yetenekli, sevimli kadınları tanımak bir onur ve ayrıcalıktı.

Jenna, Deidre ve bu kitabı savunan çok uzun okur listesine: Hepiniz dünyaları hak ediyorsunuz. Video ve estetik oluşturma becerileriniz, romantik türe dair keskin anlayışınız ve paylaşımlardaki kesintiler ve uykusuzluğun tetiklediği yazım hatalarına rağmen bana verdiğiniz kalıcı destek için teşekkür ederim. Yanımda olduğunuz için çok şanslıyım.

YAZAR HAKKINDA

Annie Crown, mizah, yürek ve erotizmle dolu yetişkinlere yönelik yeni ve çağdaş aşk romanları yazarıdır. Kaliforniya'da doğup büyümüştür, USC'den İngilizce lisans diplomasına sahiptir ve sabahları buzlu kahvenin, öğleden sonraları ise dondurulmuş margaritaların tadını çıkarmaktadır. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen sevdiği programları yeniden izliyor, sürekli büyüyen okuma listesine daha fazla aşk romanları ekliyor ya da insanı eritecek şeyler söyleyen kurgusal erkekler hakkında hayal kuruyordur.